

Máu Ma

Contents

Máu Ma	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	7
3. Chương 3: Chương 3	11
4. Chương 4: Chương 4	18
5. Chương 5: Chương 5	21
6. Chương 6: Chương 6	26
7. Chương 7: Chương 7	31
8. Chương 8: Chương 8	34
9. Chương 9: Chương 9	40
10. Chương 10: Chương 10	45
11. Chương 11: Chương 11	48
12. Chương 12: Chương 12	51
13. Chương 13: Chương 13	54
14. Chương 14: Chương 14	59
15. Chương 15: Chương 15	61
16. Chương 16: Chương 16	65
17. Chương 17: Chương 17	69
18. Chương 18: Chương 18	74
19. Chương 19: Chương 19	78
20. Chương 20: Chương 20	81
21. Chương 21: Chương 21	84
22. Chương 22: Chương 22	89
23. Chương 23: Chương 23	92

Máu Ma

Giới thiệu

Nghe nhan đề truyện Máu Ma có lẽ bạn đọc đã hiểu được đôi phần nhan đề của truyện, mở ra một t

1. Chương 1

Hiền đi từ từ, chàng nghe rõ tiếng chân chậm chạp bước theo sau. Con đường từ đây về nhà chỉ còn 1 hơn vài chục thước. Chuyến xe bus cuối cùng của thành phố trong đêm thả chàng xuống trên con đường mù sương. Đêm nay trời San Francisco trở lạnh thực sự. Gió đêm như thấm vào tận cùng xương thịt tê cóng.

Đi được một quãng, tiếng chân vẫn lèo đèo theo sau, đều đặn và âm thầm. Hiền có linh cảm như bước chân của một người đàn bà mệt mỏi đang lê lét trong đêm khuya giá buốt này. Chàng tò mò ngoái đầu lại nhìn. Cách chàng không bao xa, một thiếu nữ trắng muốt nổi bật trong đêm đen làm chàng giật mình. Bộ ngực căng tròn lồ lộ của cô ta gần như bật tung ra khỏi tà áo. Tự nhiên người chàng nóng lên.

Hiền nghĩ tới những cô gái đứng đường đón khách trên con phố này nên chàng đi chậm lại. Vợ Hiền đã về Việt Nam thăm nhà hơn tháng nay, nên mới nhìn thấy phần da thịt nồn nà kia đã làm cho Hiền thêm khát ngay. Hồi tối tới giờ, chàng đã lần la tới mấy quán cà phê tìm hơi đàn bà, nhưng không đạt được những gì mình thêm khát: Không hiểu tại sao giờ này lại có một nàng đẹp như tiên thế kia

lang thang ở đây.

Chàng đứng lại có ý chờ, và cô nàng vẫn từ từ đi tới. Thời gian như kéo dài ra. Từng bước, từng bước chân thâu ngắn khoảng cách giữa chàng và thiếu nữ lại. Chỉ một lúc sau, ánh mắt trong xanh của người đẹp đã như cười tỏ tình gần sát bên Hiền, chàng mở lời:

- Trời lạnh quá, em có muốn hút thuốc không?

Cô gái lắc đầu, sưa tay lia lịa, trả lời:

- Dạ... dạ... không đâu, em sợ mùi thuốc lá lắm.

Hiền vội vàng ném điếu thuốc đang hút dở xuống đường, lấy giấy đập lên, nói:

- Ồ... anh xin lỗi.

Cô gái mỉm cười:

- Cảm ơn anh, trời lạnh quá phải không?

- Dạ, trời lạnh quá.

Không để cho cô gái kịp nói gì, Hiền tiếp luôn:

- Nhà anh cũng gần đây thôi. Hôm nay lại chẳng có ai ở nhà, em có muốn ghé qua uống một ly cà phê cho ấm bụng không?

Cô gái cười thành tiếng:

- Anh không sợ vợ anh về bắt tử à?

Hiền thực thà nói:

- Vợ anh về Việt Nam thăm cha mẹ, tuần tới mới trở lại.

Cô gái cười lớn hơn, nói:

- Nhân cơ hội này anh đem gái về nhà phải không?

Nhìn điệu bộ lẳng lơ của cô ta, Hiền mạnh bạo nắm lấy tay nàng, nói:

- Đàn ông mà em... Chắc em cũng biết nhiều rồi phải không?

Cô gái liếc Hiền một cái thực đi thoải, vòng tay ôm lấy cổ chàng vít xuống, bờ môi nàng tràn đầy, nóng bỏng. Thân thể Hiền run lên ngay từ giây phút đầu. Chàng ghì chặt lấy tấm thân nóng bỏng no tròn kia.

Hai thân thể chập lại làm một thật khít khao. Bàn tay Hiền bạo dạn luồn qua làn vải mò xuống vùng da thịt ngút ngàn thân tiên ấy...

Bỗng Hiền giật mình, chàng vừa cảm thấy đau nhói ở cần cổ và hình như bờ môi của người đẹp không còn mơn trớn trên da thịt chàng nữa, mà là hàm răng sắc như dao, đang cắm sâu vào mạch máu chàng. Hiền vội vã đưa tay lên cổ, chàng thấy ngay một chất nước nhờn nhờn dính vô tay. Hiền sợ hãi thét lên:

- Trời ơi?... Máu... máu... máu...

Chàng cố đẩy người con gái yêu tinh này ra, nhưng cô nàng vẫn bám chặt lấy chàng. Hiền cảm thấy từng giòng máu trong cơ thể chảy cuộn cuộn vô miệng nàng. Chàng cố ngóc đầu lên. Bỗng xa xa, một bóng đen từ từ lướt tới. Hình như một chàng thanh niên, anh ta bận một bộ đồ vét đen, tóc dài lướt thướt ngang vai. Hai mắt đỏ ra tia nhìn đỏ rực như lửa. Mắt Hiền đã mờ đi, nhưng chàng cũng cố cất tiếng kêu:

- Cứu.. cứu. cứu tôi với.

Cô gái bỗng ngược lên nhìn. Nàng thấy chàng thanh niên nọ, vội vàng buông Hiền ra, chạy lướt trên mặt đất, biến mình trong màn sương dày đặc. Miệng Hiền vẫn thều thào kêu cứu, chàng không còn đủ sức đứng vững được nữa, té xuống đất sòng soài. Chàng thanh niên nọ cúi xuống, một tay sờ lên cổ chàng, miệng lẩm bẩm:

- Cũng lại con quỷ cái này nữa...

Nói xong anh ta cúi xuống kéo Hiền lên. Chàng đã tưởng được cứu, nhưng ngay lúc ấy, Hiền lại thấy cần cổ mình tê đi, máu chảy ra cuộn cuộn...

o o o

Oanh cầm tờ báo, mắt nàng đập ngay vô hàng chữ in đậm nét ngay trên trang nhất:

LẠI MỘT THANH NIÊN NỮA BỊ CẦN CỔ HÚT MÁU CHẾT TRÊN HÈ PHỐ

Thật là khủng khiếp, không lý trong thời đại này lại có ma hút máu người như vậy thực hay sao. Oanh lướt mắt nhanh trên cột báo. Nàng mỉm cười thầm phục Tuấn, anh chàng đồng nghiệp phụ trách mục tin tức giàu tưởng tượng này.

Bỏ tờ báo xuống. Oanh lững thững vô phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước nóng. Nàng xoa nhẹ nhẹ hai bàn tay trên làn da mịn màng của mình. Những đường cong vun đầy ăm ắp lồ lộ làm nàng thích thú. Bộ ngực con gái vươn cao, đỉnh hồng chót vót đã làm ngẩn ngơ biết bao chàng trai có dịp gần gũi nàng. Oanh lại nghĩ tới Tuấn. Anh chàng tham lam tận mạng. Dù cho nghèo rớt mùng tơi, với cái lương phóng viên chết đói mà cũng làm bộ hào hoa mỗi khi đi chung với nàng.

Với Tuấn, Oanh chẳng có ónh ý gì. Nhưng anh chàng thực dễ thương và lại có ơn giới thiệu việc làm trong tờ báo này cho nàng. Hơn thế nữa, Tuấn còn che dấu dĩ vãng không mấy tốt lành gì của Oanh, lại càng làm nàng dễ dãi với chàng hơn những chàng trai khác đang đeo đuổi nàng.

Cũng vì được Tuấn dìu dắt mà đang là một cô gái bán quán cà phê trá hình. Oanh bỏ hẳn nghề bán thửu đó, làm cho tờ báo ngày hôm nay. Mặc dù đồng lương anh chủ nhiệm trả cho nàng không bao nhiêu, nhưng tiền hoa hồng những cái quảng cáo nàng lấy được đã mang về cho nàng một đồng lương hơn hẳn các bạn đồng nghiệp khác.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Oanh với tay nhắc

ống nghe:

- A lô...

Cô Oanh phải không?

- Dạ. em đây anh chủ nhiệm.

Có tiếng cười trong máy, giọng nói của anh chàng chủ nhiệm thật hóm hỉnh:

- Cô cũng nhớ giọng nói của tôi quá hả.

Oanh cười thực lẳng lơ:

- Giọng nói ngọt như đường, ấm như ngồi trước lò sưởi mùa đông của anh như thế, làm sao đàn bà con gái tụi em quên cho được chứ.

- Thôi mà cô Oanh, cho tôi xin ba cái vụ đó đi.

Oanh cười khúc khích, nàng vẫn thích đùa thực bạo với anh chàng chủ nhiệm trẻ trung này.

- Thôi được tha cho anh đó. Anh gọi em có chuyện gì không?

- À! Có một cú điện thoại thực khó hiểu. Chắc phải nhờ tới cái tài của cô rồi.

- Anh muốn nói một thân chủ quảng cáo khó tính hả?

- Không biết có phải như vậy không. Nhưng ông ta nói cần gấp phóng viên của mình.

- Nhưng mà em có phải là phóng viên đâu.

- Nếu chỉ cần một phóng viên tới đó lấy tin tức hoặc làm phóng sự thì đâu có phải nhờ tới cô.

Oanh hơi ngập ngừng, nàng lùa một tay xuống dưới, kẹp hai đùi lại:

- Vậy ông ta muốn gì hở anh?

- À cũng chẳng có gì khó khăn đâu. Có lẽ đây là một thân chủ quảng cáo lập dị một chút. Ông ta muốn mình viết về cuộc đời của ông ấy như một phóng sự dài, có trả tiền hẳn hoi, để quảng cáo cho cơ sở thương mại gì đó.

Oanh kêu lên:

- Trời ơi, em làm sao viết được một cái quảng cáo theo cái kiểu đó. Ông ấy cần một phóng viên thực sự đó anh. Sao anh không cử anh Tuấn đi.

- Tuấn vừa đi xuống miền Nam dự đám cưới em gái của nó rồi. Em đừng lo, em chỉ có việc tới đó, nói giá cả và thâu bằng những lời anh chàng thân chủ này về, còn chuyện viết lách để Tuấn về làm cũng được. Đặc biệt là tiền hoa hồng vẫn là phần của em.

Oanh cười khúc khích. Nàng đứng dậy thực nhanh. Những hạt nước thi nhau chạy dài theo thân thể xuống dưới nghe như tiếng mưa rơi ào ào.

- Nếu thế em thay quần áo rồi sẽ tới tòa soạn liền bây giờ.

Có tiếng cười trong ống nghe. Giọng anh chàng chủ nhiệm nửa đùa nửa thật.

- Em mà mới tắm xong thì thế nào lấy cái quảng cáo này cũng thơm là cái chắc rồi.

Oanh cười lớn. .

- Đốt anh đi...

Nàng gác máy, đi nhanh ra phòng ngoài. Bộ ngực trần trụi nhảy tung tung theo bước chân vội vã. Oanh hát nho nhỏ một bài tình ca và nghĩ thực nhanh tới những gì phải làm khi gặp người thân chủ kỳ dị sắp tới...

o o o

Oanh lái xe lên đường đến tới địa chỉ thân chủ quảng cáo Nàng quẹo xe vào một con đường mòn, chỉ lọt ột chiếc xe leo lên phía trên sườn núi. Khu này nổi tiếng chỉ cho những tay tỷ phú cưng. Cách xa hàng trăm thước mới có một căn nhà. Phải nói là những dinh thự nho nhỏ lọt trong rừng cây mới đúng.

Chỗ nàng tới là một căn nhà sơn trắng toát, nằm ẩn dưới những cây Redwood thẳng tắp, lớn hơn người ôm, cao chót vót. Ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây phải mỗi cổ. Oanh bấm chuông. Một người đàn bà ra mở cửa. Nàng hỏi:

- Thưa bà, đây có phải là nhà ông Lâm không ạ?

- Dạ, phải...

Oanh đưa tấm danh thiếp, nói:

- Tôi có hẹn với ông Lâm, xin bà vui lòng chuyển lời giúp.

Người đàn bà lễ phép, đứng qua một bên nói:

- Xin mời cô vô trong, chủ nhân tôi đang đợi cô trong phòng khách.

Oanh bước vô, theo người đàn bà đi dọc một hàng lang dài. Tới chiếc cửa lớn. Người đàn bà gõ cửa nói lớn:

- Thưa ông chủ, có nữ ký giả Thế-Oanh muốn gặp ông.

Một giọng nói thực trần và ấm vang lên:

- Xin mời vô.

Người đàn bà mở cửa, mời Oanh vô, rồi đóng cửa lại, lui ra. Oanh liếc nhanh căn phòng trang hoàng như nơi hội họp của các vị nguyên thủ quốc gia. Phía xa xa, bên cửa sổ nhìn xuống rừng cây, một người đàn ông cao lớn, tóc dài ngang vai, bận một bộ vét đen đứng quay lưng lại phía nàng, nhìn ra ngoài. Hình như trời bắt đầu mưa lâm râm.

Ông ta lên tiếng:

- Mời cô Thế Oanh ngồi.

Oanh hơi bực mình vì kiểu cách cao ngạo và lập dị của người đàn ông này. Nhưng nàng đã được anh chủ nhiệm chuẩn bị tinh thần sẵn, nên cố bình tĩnh, ngồi xuống chiếc ghế bành rộng như tấm thảm, trả lời:

- Xin cảm ơn ông.

- Tôi mời cô tới đây là để nhờ cô đăng ột cái quảng cáo...

- Dạ...

- Một cái quảng cáo khác hẳn với những cái quảng cáo thường ngày cô vẫn làm.

Oanh cười thầm trong bụng, nhưng nàng vẫn lễ phép nói:

- Dạ, xin ông cho biết tôn ý. Chúng tôi sẽ hết sức cố gắng làm vừa lòng ông.

- Tốt. Cô mở máy thâu băng ra đi. Hãy ghi lại những gì tôi nói, về viết lại là được.

- Dạ, thưa ông, tôi đã sẵn sàng rồi. Nhưng ông có cần biết giá cả trước khi chúng ta làm việc không ạ?

- Chủ nhiệm của cô đã cho tôi biết rồi, và phần tôi không có gì phải thêm bớt cả. Tôi cũng giữ đúng yêu cầu của quý báo là không đả kích ai. Không nói tới chính trị, mà chỉ nói về chính bản thân tôi mà thôi. Quý báo cũng có quyền hoàn toàn sửa đổi lại lời văn của tôi, miễn là không phản lại ý nghĩa của câu chuyện là được.

Oanh mỉm cười, ấn nút thâu băng.

- Dạ, thưa ông, nếu thế xin ông bắt đầu cho. Chúng tôi không dám làm mất thì giờ của ông.

Người đàn ông từ từ quay lại. Oanh thấy hơi rờn rợn khi nhìn thấy da mặt ông ta trắng bạch và bóng lưỡng chẳng khác gì một bức tượng thạch cao. Nhưng thực trẻ, nàng đoán chỉ độ trên dưới ba mươi là cùng. Chỉ trừ cặp mắt sáng quắc và đỏ ao trông thực dễ sợ. Có lẽ nhìn thấy bộ dạng của Oanh, người đàn ông mỉm cười hỏi:

- Cô còn giữ ý định thâu băng, viết bài này không?

Dù run sợ trong lòng, nhưng Oanh vẫn phải cố trấn tĩnh. Nàng muốn nói một vài lời ngổ ngáo như mọi ngày, nhưng cố gắng hết sức, Oanh chỉ có thể gật đầu nhẹ nhàng, nói:

- Dạ... xin ông...

Người đàn ông từ từ tiến lại gần, ông ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng, nói:

- Cô đừng sợ, cứ bắt đầu khâu băng đi.

Oanh gạt đầu, sửa lại chiếc máy khâu bằng hướng về phía người đàn ông rồi im lặng chờ đợi. Thời gian như ngưng đọng, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cổ để góc phòng nghe thực rõ. Ông ta từ từ lên tiếng:

- Ta đây chính là một Ma Cà Rồng chuyên hút máu người.

Tự nhiên Oanh thấy tức cười, mặc dù trong bụng nàng vẫn còn run sợ.

- Như vậy ông mời tôi tới để hút máu phải không?

Người đàn ông mỉm cười, nói:

- Cô hãy tin tôi đi, tôi không muốn làm hại cô đâu.

Tôi chờ đợi cơ hội này đã lâu. Nó quan trọng với tôi còn hơn những gì cô nghĩ.

Ngưng một lát, ông ta tiếp:

- Chúng ta bắt đầu câu chuyện nhé.

Oanh có cảm giác như người đàn ông trước mặt thực sự là một con Ma Cà Rồng, như lời ông ta nói. Nàng run run hỏi:

- Khi ông sanh ra đã là Ma Cà Rồng rồi hay sao?

- Không phải, khi ta biến thành Ma Cà Rồng là đã ba mươi tuổi rồi.

- Thế tại sao ông lại biến thành Ma Cà Rồng?

-Để ta kể lại từ đầu câu chuyện, đó cũng là mục đích ngày hôm nay ta ời cô tới đây.

Oanh im lặng chờ đợi. Mặt con Ma Cà Rồng hơi nhăn lại hai mắt sụp xuống như nghĩ lại thời xa xưa, từ từ nói:

- Năm đó ta vừa ba mươi tuổi. Một loạt thảm kịch đã xảy ra trong gia đình; Ta chỉ có một người anh. Ông ấy nhất định không chịu lấy vợ và có ý định đi tu; để tìm ra một con đường giải thoát, mà hàng ngày ông ta vẫn có ý niệm cho là cuộc đời này là một vương mắc, nợ nần của các kiếp trước. Cũng vì thế mà gia đình đồng ý để ông ta cất riêng một căn nhà đằng sau vườn, tự do sống cuộc đời tu trì như ý muốn, không bận bịu tới ai.

Có một hôm, vợ ta và cha mẹ đã sang làng bên dự một đám cưới của một người bạn. Ta không đi cùng vì phải ở nhà để kiểm soát số lúa các thợ gặt gánh về. Tối chiều, công việc xong xuôi, thợ thuyền về hết, ta uống vài ly rượu rồi ra vườn sau tìm ông anh trò chuyện. Ai ngờ sự bất đồng ý kiến của câu chuyện giữa hai anh em ta làm ông ấy buồn bực bỏ ra ngoài. Tối khi ta nghe có tiếng ồn ào bên ngoài, chạy ra mới biết ông anh ta bị rớt xuống ao chết rồi.

Khi đó chính quyền có tới điều tra, nhưng ta không bị rắc rối gì vì có nhiều gia nhân, nhìn thấy ông ta bị rớt xuống ao. Tuy nhiên, nỗi ám ảnh vì cuộc tranh luận vô lý lúc ban chiều, làm cho ông anh ta buồn bực ra bờ ao mà chết, làm cho ta chịu không nổi, nên sau đó; ta quyết định cho tất cả gia nhân tự trông coi lấy phần đất của mình, với hình thức tự quản, lời ăn lỗ chịu, chỉ phải đóng cho ta một số tiền lợi tức hàng năm. Sau đó, ta đưa cả gia đình; cha mẹ và vợ lên Sài Gòn sinh sống. Tuy nhiên, nỗi ám ảnh cái chết của ông anh vẫn không thể nào rời khỏi đầu óc ta. Cũng vì vậy, cuộc sống của ta bị xáo trộn. Suốt ngày chỉ la cà ăn chơi, không còn thiết tha gì tới công ăn việc làm nữa. Tuy nhiên, cuộc sống vẫn rất thoải mái vì những người cấy rẽ trên đất đai của ta vẫn đóng góp hàng năm rất dồi dào.

Chỉ vài tháng sau đó, cuộc đời ta mới thực sự bước vào một khúc quanh mới. Cha mẹ ta lần lượt qua đời. Vợ ta cũng chán nản vì cuộc sống bê tha rượu chè của ta, nên bỏ nhà theo người khác. Ta thực sự trở thành một lãng tử bất cần đời. Không có tối nào thiếu mặt ta ở các quán ăn nhậu, đ điếm. Ta cảm thấy cuộc đời chán chường tới cùng tột, chỉ muốn chết cho rồi đời. Nhưng trời không cho ta chết, bắt ta phải sống vất vưởng như một hình phạt mà ta không thể nào chịu nổi..

Cho tới một tối, sau khi ăn nhậu không còn biết trời đất là gì nữa. Ta đang lang thang trên đường trở về nhà thì gặp Ma Cà Rồng. Nó hút máu ta gần chết rồi bỏ đi...

Oanh thấy Ma Cà Rồng ngồi im lặng, nàng tò mò hỏi:

- Bộ nó hút máu ông thật hay sao?

Ma Cà Rồng mỉm cười, khuôn mặt nhăn nhúm:

- Nó hút máu của ta là chuyện dĩ nhiên rồi.

- Tại sao ông còn sống?

- À Ma Cà Rồng đó chỉ hút máu ta gần cạn thôi nên chưa chết được. Và khi người ta tìm thấy ta hấp hối thì đưa ta vô bệnh viện tiếp máu cho ta. Nhưng trong cái ranh giới giữa sự sống và cái chết đó, tự nhiên ta thấy mình gần gũi với những người thân đã qua đời quá. Bởi vậy, đêm hôm đó ta lén bứt giấy tiếp máu ném đi mà không ai biết. Ngay khi ấy có lẽ vào nửa đêm, một đêm trăng thực sáng. Con Ma Cà Rồng lại hiện ra, nói cho ta một cơ hội. Chết hoặc sống vĩnh viễn trong thế giới Ma Cà Rồng. Phải thú thực, lúc ấy ta nhìn y như một vị cứu tinh. Với những quyền phép biến hóa trong tay y, có khác gì đấng tạo thành trời đất muôn loài này đâu. Ta hân hoan đón nhận đặc ân mà y vừa đề nghị.

2. Chương 2: Chương 2

Thế rồi Ma Cà Rồng đó bảo ta hãy dứt ống tiếp máu vô tay, để trở lại sự sống và ngày mai có sức mà đi coi buổi bình minh sau cùng trong đời mình. Quả thực cho tới bây giờ, ta vẫn nhớ rõ từng sợi nắng tỏa ra từ vùng thái dương, trong buổi sáng ngày hôm đó. Mặc dù ta đã thấy mặt trời mọc hàng ngàn lần từ trước mà ta chẳng bao giờ giới thiệu.

- Thế tại sao ông lại hút máu tôi?

- Người có nhớ hôm đó người say mềm rồi không?

- Nhớ chứ.

Ma Cà Rồng lại nói:

- Trên đường về, người té lên té xuống, máu chảy cùng mình phải không?

- Vụ này thì tôi không nhớ rõ lắm. Chỉ biết lúc bị ông hút máu cho tới gần chết thì được người ta đưa vô nhà thương thôi.

- Phải, làm sao người biết được, vì lúc đó đã say mềm rồi. Khi ấy vô tình ta đi ngang qua. Thấy máu dính bên đường, chạy dài theo hè phố nên theo dấu và gặp người. Người phải hiểu rằng; bình thường thì Ma Cà Rồng cũng như người thường thôi, nhưng khi nhìn thấy máu thì không thể nào tự chủ được nữa. Con thèm khát nổi lên cùng cực. Cũng vì thế mà khi thấy người máu me cùng mình làm ta điên lên, cắn cổ người ngay. Còn bình thường, phải thú thực, ta chỉ ưa máu của phụ nữ thôi. Bởi vì máu đàn bà thuộc âm hàn, nên hút máu họ làm cho thân thể loài Ma

Cà Rồng khoan khoái vô cùng.

- Như vậy đáng lẽ Ma Cà Rồng phải phần đông là phụ nữ chứ?

- Trái lại, đa số Ma Cà Rồng là nam giới. Bởi vì như nhà người biết đó. Chính người đã bị hút máu mà có biến thành Ma Cà Rồng đâu.

- Như vậy làm sao mới có thể trở thành Ma Cà Rồng được?

- Những người bị hút máu, nếu được người hút máu mình cho hút máu lại thì sẽ trở thành Ma Cà Rồng. Còn như không có loại máu mà này vô cơ thể thì không thể nào trở thành ma được.

- Như vậy họ phải chết à?

- Không hẳn như thế, những người bị hút hết máu mới chết. Còn chỉ bị hút chút ít cũng như những người bị thương mà mất máu thôi. Nhưng thường thường, khó có phụ nữ nào sống sót khi bị hút máu lắm.

- Tại sao vậy?

- Người không nhớ ta nói máu phụ nữ hấp với loài Ma Cà Rồng lắm hay sao. Khi đã bắt được con mồi rồi, làm gì có con ma nào không hút cho hết từng giọt máu của nạn nhân cơ chứ.

- Còn đàn ông thì sao?

- Đàn ông ít có con ma nào thích hút nhiều máu nơi họ. Cũng vì lý do này mà đàn ông trở thành Ma Cà Rồng nhiều. Nhưng cũng phải qua nhiều giai đoạn thử thách với quyết tâm trở thành ma nữa, chứ không phải khơi khơi trở thành Ma Cà Rồng dễ dàng như vậy đâu.

- Chỉ có thể thôi hay sao?

- Phải, chỉ có thể thôi. Nhưng điều quan trọng là phải hút được càng nhiều máu của người hút máu mình bao nhiêu càng tốt. Bởi vì đó là công lực của loài Ma Cà Rồng.

- Như vậy ông sẽ cho tôi hút máu ông đêm nay?

- Phải, nhưng nhà ngươi đã quyết chí nhất định thành Ma Cà Rồng chưa?

- Chắc chắn tôi phải trở thành Ma Cà Rồng rồi.

- Tại sao?

- Tại vì tôi đã chán ngấy cuộc sống của loài người. Tôi đã có tất cả: vợ con, tiền tài, danh vọng và tôi cũng đã mất tất cả. Bây giờ chỉ còn là hận thù.

- Nhà ngươi hận thù cái gì?

- Tôi đã làm anh tôi chết chỉ vì sự sung đột ý tưởng giải thoát quái gỡ của anh ta. Con tôi chỉ sống được vài tháng thì tử thần cũng cướp nó đi. Vợ tôi bỏ tôi theo trai, vì sự trác táng say sưa của tôi. Bố mẹ tôi buồn bực mà qua đời. Tôi thù cuộc sống. Thù định mạng. Thù thể nhân. Bởi vậy tôi nhất định phải trở thành Ma Cà Rồng, để trả thù. Để sống vĩnh cửu mà trả thù loài người.

Lão Thiên nghe ta nói, cười ha hả khoái trí nói:

- Tốt, tốt lắm... Quả thực ta không chọn lầm người. Bây giờ chúng ta tìm một nơi vắng vẻ để thỏa mãn ý nguyện của nhà ngươi.

Hai đứa chúng tôi đi về phía nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi, ngay giữa thành phố. Nghĩa trang này chỉ có những người giàu có và quyền lực mới có thể chôn ở đây. Bởi vậy, nơi này có nhiều ngôi mộ rất lớn như một căn nhà nho nhỏ. Có nhiều người còn dành đất trước để xây mộ ình, nên chúng tôi biết rất dễ tìm được một chỗ lý tưởng để thực hiện ý định.

Khi đi gần tới nơi. Bỗng một cô gái từ gốc cây bên đường nhô ra, cười ónh, hỏi chúng tôi:

- Hai anh đi đâu chơi cho em theo với được không?

Ta chưa kịp trả lời thì lão Thiên đã nhanh nhẩu nói nửa đùa nửa thiệt:

- Tụi anh là Ma Cà Rồng, chuyên môn hút máu đàn bà. Em theo mà không sợ sao?

Cô gái bước lại gần lão Thiên cười thực đi.

- Anh muốn hút cái gì thì hút, em cũng cho hết. Nhưng mà em còn một con em nữa, đang đứng ở gốc cây bên kia. Anh có chịu cho nó chơi chung với tụi mình hay không? Y còn nhỏ, đẹp hơn em nhiều.

Lão Thiên cười hề hề. Nói:

- Càng hay, một người hút một người. Hai người hút hai người, có sao đâu.

Nghe lão Thiên nói vậy, cô gái vội vàng quay ra sau, gọi nhỏ nhỏ:

- Hồng ơi... có mồi rồi nè em. Mau lên, lại đây mau lên.

Một cô gái nhỏ nhẩn chạy vội lại. Cô bé mặt non choẹt, nhưng có bộ ngực thực lớn. Nàng tới sát ngay bên tôi, cười ồ ơ:

Em đi với anh Hai này phải không chị Tám?

Cô gái tên Tám gật đầu:

- Ủ, em cứ tiếp anh ấy đi, rồi về nhà chúng mình tính toán với nhau sau.

Hồng ôm lấy tôi ngay, trơ tráo hỏi:

-Anh ngủ với em cả đêm nay nhé. Em không lấy mắc đâu Em sẽ chiều anh hết mình đó, muốn làm gì cũng được, em dễ dãi lắm.

Vừa nói, nàng vừa nắm lấy tay tôi. Tôi luồn tay qua vạt áo nàng, sờ lên bộ ngực căng tròn và cứng ngắt, bóp nhẹ nhẹ, bất chợt lão Thiên nói:

- Tiền bạc không thành vấn đề. Em muốn bao nhiêu cũng được. Nhưng mà lúc này, anh Thiên đã bảo với chị em là tụi anh là Ma Cà Rồng chuyên môn hút máu người đó Em có sợ không?

Cô gái chưa kịp trả lời thì lão Thiên đã quay qua nói:

- Không phải đâu, chỉ có anh là Ma Cà Rồng thôi, còn thằng đó thì chưa. Nhưng mà nó cũng thích hút máu đàn bà lắm đó. Em sợ thì đừng theo tụi anh.

Hồng cười khúc khích, nói:

- Em cũng thích hút máu đàn ông lắm đó, anh có sợ không?

Chúng tôi cùng cười vì câu nói khôi hài của Hồng. Nhưng nàng có biết đâu, chúng tôi nói thực, còn nàng chỉ nói chơi.

Cả bốn đứa chúng tôi dìu nhau vô trong nghĩa trang. Đèn đường ở đây thực mờ mờ. Khoảng cách lại thực xa, nên có những nơi tối om om không nhìn thấy rõ mặt nhau. Mặc dù chúng tôi đã ôm lấy nhau xà xạc mà đi.

Tới một ngôi mộ thực lớn. Lão Thiên nói:

- Ta biết đây là ngôi mộ người ta làm sẵn chứ chưa có chôn ai. Trong đó lại có hai cỗ quan tài lớn nằm kề nhau. Chúng mình chung vô đây hưởng lạc thì nhất rồi.

Các em có sợ không?

Tám cười khúc khích nói:

- Như vậy tối nay em ngủ với Ma Cà Rồng phải không anh?

Tôi hỏi Hồng:

- Em có sợ không?

Hồng cười hì hì.

- Em đi khách ở đây quen rồi, chứ có phải lần đầu đâu Hơ nữa, có tiền, em mua đồ cúng quải cho đám cô hồn ở đây hoài mà, lo gì.

- Bộ em cũng có vô ngôi mộ này rồi hay sao?

- Không, em ít có đi sâu vô trong này lắm. Thường thường dùng cái mộ gần cổng ra vô. Ở đó cũng rộng rãi lắm, lại tối tăm, vì chỗ đó không có đèn đường. Anh không thấy ngôi mộ này có bốn cái cột đèn ở ngoài sáng quắc hay sao?

Nghe Hồng nói, tôi mới để ý và cũng vì vậy mà khi vô trong ngôi mộ, ánh sáng bên ngoài chiếu vô làm chúng tôi còn nhìn thấy nhau. Khi vô hẳn trong ngôi mộ. Phía trên là bàn thờ với hai cái mộ bia làm sẵn, nhưng chưa có chữ. Ngay phía sau là một cái huyệt thực sâu, bên dưới có sẵn hai quan tài. ánh đèn mờ

từ ngoài chiếu vô tuy không sáng lắm, nhưng ngay cả ở dưới huyệt mộ vẫn còn nhìn thấy hai chiếc quan tài lớn như hai tấm phản nhỏ.

Hồng dìu tôi ngồi xuống nền gạch bông. Nàng ôm cứng lấy tôi Hàng nút áo bật tung, để bộ ngực con gái phơi trần lồ lộ Nàng thì thảo bên tai tôi:

- Anh ngủ với em cả đêm nay ở đây được không?

Tôi mỉm cười bảo nàng:

- Em có dám ở đây với anh cả đời không?

Hồng cười khúc khích, cắn nhẹ vô cổ tôi, hỏi lại:

- Anh có dám nuôi em cả đời không?

Tôi luồn tay vô quần nàng hỏi:

- Nuôi em có tốn nhiều không?

Hồng ưỡn hẳn người lên cho bàn tay tôi thoải mái hơn, nàng nói:

- Thời buổi khó khăn, em chỉ cần ngày ba bữa cơm. Dư dả vài ngàn một tháng, đủ mua mấy bao gạo, gửi cho cha mẹ, với mấy đứa em ở quê là được rồi.

Tôi móc trong túi quần sau ra một xấp giấy bạc năm trăm và hỏi:

- Bây nhiêu đủ nuôi em bao được bao lâu?

Hồng kêu lên nho nhỏ:

- Trời ơi, tiền ở đâu anh có nhiều quá vậy?

Tôi nhìn vô khuôn mặt non nớt của nàng thấy thật thương hại, tôi hỏi:

- Anh hỏi em, bây nhiêu sống được bao lâu thôi mà.

Hồng lật đật nói:

- Dạ... dạ... cũng phải mấy năm chưa hết. Bộ anh mới trúng mảnh hả?

Mảnh mung gì. Tiền của mấy người cấy thuê ruộng của anh ở dưới tỉnh gửi lên thôi.

Hồng trợn mắt hỏi:

- Anh giàu như vậy thực hay sao? .

Bổng lão Thiên la lên thực lớn ở phía sau:

- A... a... a... .

Cả Hồng và tôi cùng hoảng hốt quay lại. Tôi thấy lão Thiên đẩy Tám ra xa, nét mặt ông ta thực khó coi. Tôi vội vàng hỏi:

- Chuyện gì vậy ông Thiên?

Lão Thiên chỉ vô bụng Tám nói: .

- Cái con quỷ cái này đeo dây cà tha.

Tôi biết ngay Ma Cà Rồng kỳ thứ này, nhưng không muốn cho hai cô gái điếm này biết nên cười lớn, nói liếm láp đi:

- Tưởng chuyện gì ghê gớm, nếu ông thấy sợi dây cà tha ấy làm trở ngại hứng thú của ông thì để tôi cởi nó ra dùm cô ta, chứ có gì đâu mà giận dữ làm chi vậy ắt hứng chứ.

Lão Thiên gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi... đúng rồi. Người cởi dùm ta sợi giây ấy ra đi.

Tôi cười giả lả, bước lại gần Tám nói:

- Để anh cất giùm em sợi giây này cho. Nó làm người anh em của anh mất hứng hết rồi đó. Không biết đi làm ăn mà em đeo cái thứ này làm gì cho vướng víu như thế.

Vừa nói, tôi vừa luồn tay vô bụng Tám, cởi sợi giây cà tha ra, không cần biết nàng có bằng lòng hay không. Tám nũng nịu bá lấy cổ tôi nói:

- Anh bạn của anh dữ quá hà, hay là anh ngủ với em đi.

Tôi rà một tay lên bộ ngực căng tròn của Tám. Nàng cố tình ưỡn hẳn lên cho bộ ngực vươn ra phía trước, ôm cứng lấy tôi. Miệng nàng rà lên làn môi tôi ngậm cứng. Trong khi đó lão Thiên đứng xa xa, mặt mũi hầm hầm.

Hôn nhau một lúc, tôi mới cởi được sợi dây cà tha ra, bỏ vô túi quần. Còn Tám nhân cơ hội tôi lục đục cởi sợi dây, nàng tuột hết cả quần áo ra, ép sát da thịt vô mình tôi. Tôi không ngờ lúc ấy lão Thiên đã tới sát bên lưng nàng, vòng tay ôm lấy Tám từ phía sau, vục mặt vô cổ nàng cắn mạnh.

3. Chương 3: Chương 3

Tám hoảng hốt buông tôi ra thét lên:

- Trời ơi... anh... anh làm cái gì... ư... ư...

Một bàn tay lão Thiên đã bịt chặt lấy miệng Tám làm tiếng la của nàng cM còn ăng ặc trong cổ họng. Chỉ một lúc sau là Tám sụi lơ. Tôi cũng hoảng hốt nhảy lùi lại phía sau. Hồng run rẩy ôm lấy tôi, nói không ra lời:

- Anh... anh... anh ấy làm cái gì vậy...

Tôi làm bộ nói:

- Anh cũng không biết nữa. Hình như bị ma nhập.

Hồng run lập cập nói:

- Hèn chi lúc nãy, anh ấy sợ dây cà tha. Hay là anh lấy dây cà tha trói anh ấy lại đi, em còn một sợi nữa nè:

Nghe Hồng nói, bỗng một ý nghĩ táo bạo thoáng qua trong đầu tôi. Tôi bảo nàng:

- Phải đó, em giúp anh đi.

Nói xong, tôi lấy sợi dây cà tha ra, tiến lại sát bên lão Thiên, trói luôn hai chân lão lại. Lão ta nhảy dựng lên, té vật xuống đất, miệng la bải hoải:

- Nhà người làm cái gì vậy. Cởi trói cho ta... cởi trói cho ta, nếu không ta giết chết tất cả bây giờ.

Tôi lật đặt bảo Hồng:

- Đưa sợi dây cà tha của em đây cho anh, mau lên, tụi mình phải trói anh ta lại, đem đi thầy bùa chữa trị mới được. Con ma này nó nhập vô anh ta dữ quá rồi.

Hồng lật đặt cởi sợi dây cà tha buộc ở bụng trao cho tôi ngay. Tôi nắm lấy tay lão Thiên, quàng sợi dây vô. Bàn tay lão bị sợi dây cà tha quấn vô cứng đờ ngay. Nhưng còn tay kia mạnh như thần, lão nắm lấy một bên mộ bia bẻ mạnh một cái, gãy ngay một miếng, làm tôi hoảng hồn. Nhưng tôi cố bình tĩnh, choàng luôn đầu sợi giây cà tha vào tay còn lại. Thế là lão hết nhúc nhích.

Mồ hôi tôi vã ra cùng mình. Tiếng la hét của lão Thiên không còn ầm ỹ như trước nữa, bây giờ thật nhỏ như tiếng dế kêu, ứ ứ trong cổ họng. Mặt mũi lão nhăn nhúm trông thật dễ sợ.

Bỗng tôi giật mình vì thấy lão Thiên nhướn người qua bên cạnh, ngay chỗ Tám té nằm tênh hênh bên lão. Cánh tay nàng không hiểu sao lại kề sát ngay miệng lão tự hỏi nào. Lão Thiên há miệng thực to, tấp một cái thực mạnh vô cổ tay nàng, ngậm cứng. Máu ở cổ tay Tám chảy ra đầm đìa. Lão Thiên nút chùn chặt. Mới chớp mắt mà thân thể no tròn hồng hào của Tám đã trở nên tái ngắt. Nàng giãy đành đạch nhưng không thể nào thoát khỏi chiếc mi~ng cứng như thép của lão Thiên. Tám nắm lấy đầu lão Thiên, cố kéo lão ra, nhưng vô ích. Có lẽ vì sự sống còn, tất cả sức lực của Tám dồn lại, kéo mạnh, làm cả hai người cùng lặn xuống dưới huyết.

Cảnh tượng kinh khiếp này làm cho Hồng thét lên một tiếng rồi ngất xỉu đi trong tay tôi. Tôi hoảng hồn, dìu nàng nằm xuống sàn gạch. Cởi nhanh quần áo nàng ra, làm hô hấp nhân tạo cho nàng. Cả giờ sau Hồng mới cực cựa. Tôi mừng rỡ, tát nhẹ nhẹ vô má nàng, gọi nhỏ nhỏ:

- Hồng... Hồng... em đnh lại đi.

Mắt nàng từ từ mở, nhưng tôi nhìn rõ hình như đã lạc thần: Hồng nhón nhấc,.. nhìn chung quanh, rồi ôm cứng lấy tôi Nàng rên rỉ.

- Anh... anh ơi~, đừng bỏ em nhé anh ơi~ Em sợ lắm ...sợ lắm...

Miệng nàng lần tới môi tôi ngậm thật cứng. Thân thể tôi cũng bắt đầu nóng lên vì sự cọ sát của nàng. Bộ ngực trần trụi, nung núc, ép sát và cặp giò nóng bỏng quặp chặt lấy mình tôi, tôi run lên bần bật. Lúc ấy tôi không thể nào tự chủ được nữa, và cũng không còn nghĩ tới những gì đang xảy ra chung quanh. Tôi trườn lên mình nàng và rập xuống...

Hồng ôm cứng lấy tôi, miệng nàng rên rỉ nhận lãnh tất cả những bão táp cuộn cuộn từ thân .thể tôi đổ xuống da thịt nàng. Chúng tôi lặn lộn trong khoái lạc ngập trời, và bất ngờ, cả hai đứa cùng rơi xuống huyết trong cơn sáng khoái đó

Tôi vội vàng lồm cồm bò dậy, và để ý mình té xuống đáy huyết lại vô ớnh, nằm dề ngay lên lão Thiên và Tám đang ôm cứng lấy nhau. Hai cổ tay lão Thiên đã bị tôi trói chặt vào nhau, thế mà không hiểu lão làm thế nào lại choàng được qua đầu Tám, và ghì chặt nàng vào lão như là tôi tróitay lão để ôm ghì lấy nàng vậy.

Tám không còn cực cựa. Lão Thiên mắt mở trừng trừng. Miệng lão nhuộm đầy máu, hai chiếc răng nanh mọc dài ra như nanh heo rừng, đang cắm sâu vô cổ nàng. Tôi chợt nhớ tới lời lão Thiên nói với tôi trước khi tới đây:

- Khi ta đã hút máu ai, lại để cho người' đó hút lại máu ta, kẻ đó đươngnhiên biến thành Ma Cà Rồng, để trở thành bất diệt. Sống vĩnh viễn trong thế giới vô hình ma quái này.

Lão cũng còn nói:

- Nếu người nào hút được càng nhiều máu của ta thì cống lực càng mạnh. Tài phép càng cao. Ta đã trở thành Ma Cà Rồng cả ngàn năm rồi. Bây giờ có thể hói là vô địch trong ma giới. Bởi vậy, ta chỉ cần cho nhà người hút một chút máu của ta thôi, cũng đủ cho người thóa mãn ước nguyện thành Ma Cà Rồng có hạng rồi.

Những cảm giác hận thù, chán chường cuộc sống hơn lúc nào hết, cuộn cuộn trong đầu óc tôi. ý tưởng phải ra nhập ma giới, hơn lúc nào hết, lại tràn ngập. Tôi từ từ bò tới bên mình lão Thiên. Hình nhưlão đọc được ý nghĩ trong đầu tôi nên mắt trợn ngược, đầu quay phắt lại phía tôi, miệng rít lên:

- Nhà người... nhà người... dám phản lại ta sao?

Tôi nắm lấy cổ tay lão cắn mạnh, không nói một lời nào. Máu trong người lão chảy qua miệng tôi như thác đổ.

Tôi nút chùn chặt. Lão Thiên vùng vẫy nhưng vô ích. Hai sợi dây cà tha đã trói chặt lão như một định mệnh đã an bài cho tôi tự do chọn lựa con đường tiến vào ma giới, chứ không phải ân huệ lão ban cho tôi.

Chỉ một lúc sau, lão không còn nói lên lời nữa. Miệng chỉ còn thều thào:

- Nhà người... nhà người... hút hết máu ta thực hay sao!

Bụng tôi đã căng lên, to như một cái trống châu. Tôi cảm thấy có thể bể tung ra bất cứ lúc nào. Tôi buông lão ta ra như một con đĩa hút no máu và rút xuống nước. Người tôi bông bênh, trôi nổi như đi trên mây. Thân thể tôi nóng hừng hực như ngồi trong lò lửa. Cái nóng xoáy tụt trong tim gan, trào vô tới não tủy. Tôi thấy tay chân dài ra như một cái sào Quấn tròn lại được như loài rắn. Thân thể tôi nóng kinh hồn. Tôi thêm một hơi lạnh để làm dịu đi nhiệt độ càng ngày càng tăng lên trong da thịt tôi.

Bồng chân tôi chạm vô mình Tám. Có lẽ nàng đã chết từ bao giờ. Thân thể lạnh ngắt. Tôi mừng rỡ, kéo nàng tuột ra khỏi vòng tay lão Thiên, rồi ôm cứng lấy cái thân thể giá băng trần tr.uồng đó. Hơi lạnh làm tôi sảng khoái, nên càng ghì chặt xác chết của nàng vào lòng. Tôi ước gì có hàng trăm, hàng ngàn xác chết như thể này, ướp chung quanh mình cho cái nóng nung trời trong mình tôi hạ xuống.

Chẳng bao lâu, trời đã sáng. Khí hậu ban ngày bắt đầu làm tôi khó chịu. Da thịt tự nhiên tê chôn, nhức nhối như người bị đau phong thấp khắp mình. Một tia nắng sáng lọt qua phần mộ bên trên, phản chiếu xuống đáy huyết thật yếu ớt bỗng làm tôi giật mình và mắt nhòa đi. Tôi biết ngay mình không thể nào chịu nổi ánh sáng mặt trời nữa rồi. Bây giờ tôi đã chính thức biến thành Ma Cà Rồng!

Tôi lật đặt mở nắp quan tài chui vô và đẩy nắp lại. Bóng tối bao trùm chung quanh làm tôi cảm thấy dễ chịu và khoan khoái lạ thường. Bỗng có tiếng lão Thiên thều thào bên ngoài:

- Nhà người tính để ta ở ngoài này, cho nắng thiêu chết luôn hay sao?

Tiếng nói của lão bây giờ nghe thực lạ lùng. Mặc dù lão đã bị tôi hút hết máu tới gần chết rồi, mà sao âm thanh thều thào kia nghe thực sắc và rõ ràng. Tôi lại khám phá ra, tiếng nói của lão hình như vang lên từ trong não bộ tôi, chứ không phải tôi nghe bằng tai nữa. Tôi tự nghĩ:

- Mình đã trói lão bằng dây cà tha, để hút máu. Bây giờ còn cứu lão làm gì nữa.

Bỗng tiếng lão Thiên lại vang lên:

- Nhà người phải cứu ta, phải cứu ta... Không được để nắng thiêu ta chết đâu.

Tôi giật mình, vì không hiểu sao, chỉ trong ý nghĩ mà lão Thiên ở ngoài kia có thể biết được. Tiếng lão lại vang vang:

- Nhà người đã trở thành Ma Cà Rồng rồi. Không phải ngạc nhiên khi chúng ta đọc được ý nghĩ của nhau nữa. Hãy ra đây, cởi trói cho ta, và đặt ta vô chiếc quan tài kia mau đi. Nắng đã bắt đầu lọt vô trong phần mộ, và phản chiếu vô đây ghê gớm lắm rồi.

Tôi nghĩ:

- Cho lão chết luôn cho rồi.

Tiếng lão lại vang vang:

- Không được đâu, ánh nắng phản chiếu không giết được ta đâu. Nhưng nó làm cho ta khó chịu vô cùng. Tại sao nhà người lại có ý nghĩ muốn hành hạ ta như vậy.

Không phải là nhờ có máu của ta mà nhà người đã được trở thành Ma Cà Rồng, như ước nguyện rồi đó hay sao?

Tôi mỉm cười thích thú:

- Nhưng bây giờ cửa lão có ích lợi gì cơ chứ.

Tiếng lão rít lên:

- Vừa mới thành ma, mà ma tính nhà người đã nặng tới như vậy được rồi hay sao. Nhưng nhà người có biết rằng, nếu ta không chỉ cho nhà người những quyền phép

trong ma giới, còn lâu nhà người mới tung hoành trong thiên hạ được.

- Vậy đem ông vô nằm trong quan tài kia, ông sẽ chỉ cho tôi những phép tắc trong ma giới phải không?

- Đúng rồi... mau đi, ánh nắng đã chói lắm rồi...

- Tại sao ông không chỉ cho tôi trước đi, rồi tôi mới đem ông vô nằm trong quan tài chứ.

Hình như nắng đã lên cao, và ánh sáng cũng đã lọt được hẳn vô trong rồi. Tiếng lão Thiên rên rĩ:

- Thằng chó chết... nó dám bắt bí ta nữa chứ. Bây giờ... bây giờ nhà ngươi hãy tập trung tư tưởng lại, lắc mình một cái là ra tới ngoài ngay. Không cần phải đi đứng như người bình thường nữa.

Tôi cười ha hả nói:

- Tại sao ông không tập trung tư tưởng, lắc mình một cái chui vào quan tài mà lại cầu xin tôi.

- Mày trói tao bằng dây cà tha rồi, làm sao tao tập trung tư tưởng được nữa! Thằng chó chết.

Tôi nghe lời lão nói có lý. Cố tập trung tư tưởng lại, lắc mình thực mạnh. Thân thể tôi bỗng văng ra ngoài quan tài, té xuống bên mình lão cái bịch. Lão Thiên cười hăng hắc:

- Mày chưa tin lời tao nên mới ra nông nỗi này. Bây giờ cởi trói cho ta mau lên.

Không hiểu sao ánh nắng lại lọt được vô đây. Tôi nhím lên trên nóc ngói mộ mới khám phá ra, một hệ thống kiếng phản chiếu bắc xéo nhau, đưa ánh nắng từ ngoài vào trong. Tôi nghĩ; đập vỡ mấy miếng kính ấy mới được. Ý nghĩ vừa thoát ra là mấy miếng kính kia đã vỡ làm đôi, rớt xuống sàn gạch loảng xoảng. Lão Thiên cười ha hả:

- Bây giờ nhà ngươi tin ta chưa. Hãy cởi trói cho ta mau đi.

Tôi nghĩ, nếu cởi trói cho lão, không chừng khi được tự do, lão làm thịt rình thì sao.

Lão Thiên giận dữ rít lên:

- Thằng đệ tử tàn nhẫn... Nhà ngươi định làm gì ta nữa đây?

Tôi cười lớn:

- Tôi đâu có phải là đệ tử ông. Hút máu để thành ma là nhờ vào tài trí tôi mà thôi. Bộ ông bằng lòng cho tôi làm như vậy à?

Lão Thiên lồng lộn:

- Quân chó má, nhà ngươi...

Tôi cười ha hả, đá vô mình lão. Bỗng chân tôi vướng vô sợi dây cà tha trói chân lão, làm té buột tới tận xương tủy Tôi hoảng hồn, nhảy dựng lên. Thân thể tôi bay bổng lên khỏi miệng huyết. Nhìn ra ngoài đường. ánh sáng chói lòa, làm mắt tôi như bị ngàn kim châm vô. Tôi kinh hãi nhảy vội xuống đáy huyết. Ngồi thở hổn hển bên mình lão Thiên. Tiếng lão hể hể:

- Cho mày nếm mùi đau đớn, đồ chó má... quân phản thù...

Tôi hỏi:

- Tại sao dây cà tha không làm ông đau đớn, mà tôi mới chạm vô một chút đã như đâm phải lửa vậy?

- Nhà ngươi bì với ta sao được. Da thịt ta trải qua hàng ngàn năm. Ta hút máu hàng trăm người, hằng triệu súc vật. Mấy sợi dây cà tha này có công hiệu làm ta không tập trung được ý nghĩ thôi, chứ nó lại làm gì được hơn nữa.

Tôi nghĩ:

- Nếu thế thì ta phải ăn thịt nhà ngươi rồi.

Lão Thiên rú lên thực lớn. Tôi hoảng hồn, sợ có ai đi ngang qua nghe được tiếng lão, nên chụp lấy bộ quần áo của Hồng nằm ngay dưới chân, tọng hết vô miệng lão. Tuy nhiên, tôi vẫn nghe được ý nghĩ của lão, và lão cũng hiểu được ý tưởng của tôi.

Có lẽ vì tiếng rú của lão bật ra khỏi miệng làm Hồng tỉnh lại. Nàng cựa quậy. Tôi vội vàng mở nắp quan tài, ôm lão Thiên ném vô trong, rồi đóng nắp quan tài lại. Lão cười ha hả:

- Cuối cùng rồi nhà ngươi cũng phải bỏ ta vô đây, vì sợ con nhỏ đó biết mưu đồ chó má của nhà ngươi thôi.

Tôi không thêm nghĩ tới lão nữa. Quay qua Hồng, đang lồm cồm bò dậy. Có lẽ nàng đã ngắt đi cả mấy tiếng đồng hồ rồi. Tôi ngồi xuống bên cạnh nàng hỏi nhỏ:

- Em có sao không?

Hồng ôm chầm lấy tôi, khóc rưng rức.

- Em cũng không biết nữa. Hình như em bị gãy xương chân rồi phải không anh?

Tôi nhìn xuống chân nàng. Nơi mắt cá đỏ mọng, tím bầm, chứng tỏ đã bị trẹo khớp xương ở đó rồi. Tôi bảo nàng:

- Em không sao đâu. Mắt cá chân em bị trẹo một chút thôi. Để anh nắn lại một chút là hết ngay.

Tôi vuốt nhẹ nơi chân làm nàng run lên. Tiếng khớp xương trở lại kêu cái rụp làm Hồng càng ôm cứng lấy tôi hơn nữa. Nàng rên rĩ:

- Đau quá à, anh ơi...

Tôi ôm lấy nàng, xoa nhẹ nhẹ sau lưng, dỗ dành:

- Không sao đâu em. Đau một chút vài hôm là hết ngay thôi mà.

Hồng ngược lên hỏi:

- Bạn anh đâu rồi, chị Tám ra sao rồi hả anh?

- Chị Tám bị con ma nhập vô bạn anh, hút máu chết rồi. Anh sợ con ma ấy hút máu em, nên bỏ nó vô chiếc quan tài kia đây nắp lại.

Hồng nhìn bạn nằm chết co quắp theo tay tôi chỉ. Nàng rên rĩ:

- Trời ơi... chị Tám chết thảm thương như vậy hay sao. Bây giờ em sống với ai đây... Anh ơi, đừng bỏ em nhé anh.

- Anh không bao giờ bỏ em đâu... cứ yên trí đi.

Thân thể nàng run lấy bầy, lạnh toát. Tôi ôm nàng vào lòng khoan khoái.

- Bây giờ trời sáng rồi, chân em lại đau, quần áo mất hết, có lẽ chúng mình phải ở lại đây tới tối, vắng người mới dám về nhà được.

- Tại sao quần áo lại mất vậy hả anh?

Anh đã nhét hết quần áo em và cả quần áo chị Tám vô miệng bạn anh, đang bị con ma nhập vô rồi. Nếu không làm như vậy, nhỡ nó nhào tới cắn em như chị Tám rồi làm sao.

Hồng run rẩy, nói:

- Cám ơn anh, như thế em cũng yên trí rồi. Chúng mình bắt quá ở đây tới tối là cùng phải không anh?

- Ủ, chờ trời tối chúng mình mới về nhà được.

- Còn xác chị Tám và anh bạn anh, đang bị ma nhập, phải làm sao bây giờ?

Xác chị Tám để tới tối, khi mình về, bỏ đại vô quan tài này. Còn anh bạn anh, sợ cũng khó sống. Cái xác anh ta bây giờ là con ma nhập vô thôi, cứ để nó ở trong quan tài đó đi. Chúng mình kiếm thầy bùa trừ ma sau cũng không muộn mà.

Bỗng tiếng lão Thiên vang lên:

- Thằng chó chết, mày gạt con nhỏ đó chưa đủ sao, còn định hại tao nữa à?

Tôi biết ngay là lão Thiên đang truyền âm qua tư tưởng lão tới tôi mà Hồng không nghe thấy gì. Nàng vẫn ôm lấy tôi rên rĩ. Tôi nói với lão Thiên qua tư tưởng mình để Hồng không nghe được:

- Bây giờ còn quyền phép gì thì ông nói cho tôi hay đi nếu không tôi dụ con nhỏ này vô quan tài nằm rồi là bẻ ông ra phơi nắng à coi.

Lão Thiên tru chėjo:

- Nhà ngươi dám làm hay sao?

Tôi cười hề hề bảo Hồng:

- Cưng ời, hay là chúng mình chui vô quan tài này nằm, để phòng có ai vô đây thấy tụi mình nhé em.

- Em sợ quá anh à.

- Còn hơn là có người phát giác ra chúng ta, và cả xác của chị Tám nữa, lúc ấy còn khổ hơn nhiều.

Nhưng mà chúng mình vô đó rồi, xác chị Tám phải làm sao chứ?

Tôi nghĩ ngay một công hai việc, nên nói ngay:

- Chỉ còn cách chúng mình chịu nằm chung với chị ấy một buổi thôi. Nếu không, dù cho chúng ta có trốn trong quan tài, người ta vô đây thấy xác chị Tám, chúng mình cũng bị bại lộ thôi.

Hồng lại rên rỉ:

- Trời ơi... em phải nằm chung với xác chết hay sao anh?

Tôi nói ngay:

- Không sao đâu, để anh nằm giữa, em nằm một bên, xác chị Tám nằm một bên thì đỡ cho em rồi.

Hồng miễn cưỡng gật đầu. Tôi bế ngay xác của Tám bỏ vô quan tài, tôi giúp Hồng trèo vô. Xong xuôi, tôi cũng leo vô nằm chính giữa hai người và đẩy nắp quan tài lại. Bóng tối chụp xuống làm tôi dễ thở lạ lùng. Hơn nữa, hơi lạnh của xác chết Tám, và sự run rẩy của Hồng bên cạnh làm tôi sung sướng vô ngần. Bỗng tiếng lão Thiên lại vang vang lên trong đầu tôi:

- Quân chó má. Mày thl sung sướng quá rồi. Có hai người đẹp bên cạnh. Còn tao nằm đây một mình lại bị trối nữa.

Tôi cười hì hì bảo lão:

- Đừng có than vãn nữa, hãy nói cho ta nghe ngay những quyền phép mà ngươi biết đi. Nếu không, ta khiêng ngươi ra ngoài nắng bây giờ.

Lão Thiên rít lên:

- Đừng có ép nhau quá như vậy chứ.

Tôi vừa định lồm cồm bò dậy. Lão ta đã la lên:

- Nằm yên đó mà hưởng thụ đi. Quân chó má. Tao nói ày nghe này. Đừng có hại nhau như vậy có được không.

Tôi khoan khoái ôm lấy Hồng. Nàng cũng đã ôm cứng lấy tôi Bờ môi tôi rà xuống dưới, chạm vô ngực nàng. Tôi kéo Hồng nằm cao lên một chút để cho bộ ngực nung núc đó ngay trước mặt. Hả miệng thực lớn, ngậm lấy vùng thịt đầy ăm ắp đó. Tôi muốn cắn một miếng thực. to, nuốt chửng, nhưng biết chưa tới lúc làm như vậy. Trong khi đó, lão Thiên rên d nói cho tôi biết những quyền lực-thật vô

biên trong ma giới.

Tôi không ngờ mình có thể biến hóa siêu phàm được như vậy. Có thua gì Tề Thiên Đại Thánh ngày xưa đâu. Nhưng chỉ có điều, những quyền lực đó, chỉ có thể thi thố được vào ban đêm, khi mặt trời khuất bóng mà thôi. Nhưng dù sao, như vậy cũng đã quá đủ cho tôi rồi. Tôi sẽ làm được tất cả những gì mà tôi ao ước từ bấy lâu nay. Trong chiếc quan tài chật chội. Tôi xoay mình nằm đè lên xác chết Tám, và đỡ Hồng nằm úp lên bụng mình, rồi hồi nàng:

- Nằm như thế này em có thấy thoải mái và đỡ sợ hơn không?

Hồng nói thực nhỏ:

- Nằm như thế này thì đỡ quá rồi anh ời. Nhưng mà anh phải nằm đè lên xác chết chị Tám có sao không?

- Em cứ yên tâm đi. Miễn làm sao cho em cảm thấy thoải mái là anh sung sướng rồi. Nằm đè lên xác chị Tám, hay nằm sát sạt cũng thế thôi. Hơn nữa, thân thể chị Tám mới chết, nên còn thơm tho như một tấm nệm, càng tốt chứ có sao đâu.

Vừa nói, tôi vừa kéo chân Hồng giăng ra, và uốn hằn người lên. Nàng biết ngay là tôi đang muốn gì. Thân thể nàng ép xuống thật chặt, xoay tròn, làm tôi run lên vì bị kích thích tới cùng tột. Hai tay tôi bá chặt lấy đôi mông nàng ghì cứng lại...

Bên dưới, thân thể Tám cứng ngắc và lạnh như băng. Bộ ngực nàng căng phồng, dập dình dưới lưng tôi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy sướng khoái như lúc này. Hồng càng ép mạnh phía trên, bên dưới hàn khí của thân thể Tám càng đi sâu vô da thịt tôi hơn. Tôi không còn chịu nổi nữa, rít lên, cắn mạnh vô bờ môi Hồng. Máu ứa ra từ làn da mềm mại đó. Tôi nức lầy như một giòng sữa chảy ra ngọt ngào. Bỗng tôi chợt nhớ, không thể nào giết nàng ngay lúc này được. Dù sao tôi cũng cần phải có một đệ tử trung thành để sai bảo, làm những việc thế gian, vào những lúc ánh nắng mặt trời cản bước chân ma quỷ của tôi. Tôi vội vã liếm thật nhanh trên vết thương vừa n máu. Lạ lùng thay, chỗ đứt đó lành lại tức thì, làn da hồng hào của một bờ môi mọng đỏ trông lại thật dễ thương ngay. Tôi vui sướng biết là nước miếng của mình có thể làm liền chỗ da bị cắn. Như vậy, mai sau này, tôi có hút máu ai cũng không để lại dấu vết trên cổ nạn nhân như những loài ma khác.

Tôi lại khám phá ra, mắt mình có thể nhìn rõ ràng trong bóng tối, như ban ngày. Lúc ấy, da thịt Hồng săn cứng, cương lên, khép chặt và xoắn lại. Nàng run rẩy, cắn lấy bờ môi tôi rướm máu. Rít lên nho nhỏ:

- Anh... Anh... anh... ời, anh... ời...

Từ nãy tới giờ, lão Thiên vẫn từ từ nói cho tôi nghe những quyền phép biến hóa của loài Ma Cà Rồng cho tới khi tôi mệt ngất ngư, lịm đi lúc nào cũng không hay.

Khi thức dậy. Ngoài trời đã tối như bừng. Tôi lật đật chui ra ngoài quan tài. Bỗng tôi lạnh mình, vì thấy quan tài của lão Thiên nằm mở toang hoác. Chạy vội lại coi, thấy thân thể lão Thiên bầy nhầy. Những vết rướm máu, loang lổ khắp thân hình lão. Nhất là lồng ngực mở toang hoác, với những vết cào xé và trái tim đã biến mất, chỉ còn loảng ngoảng những sợi gân máu xác xơ...

Tôi cũng vừa khám phá ra sự vắng mặt của Hồng. Nàng đã đi đâu, làm sao nàng có thể nhảy lên trên miệng huyệt sâu thăm thẳm này được. Tôi cắn chặt răng tức giận. Bỗng lại khám phá ra, bờ môi mình rướm máu. Tôi chợt nghĩ ra lúc cắn vô môi nàng, và sau đó, nàng cũng cắn vô môi tôi.. Một giòng máu còn đọng lại quanh vết thương. Như vậy là đã quá rõ ràng rồi.

Hồng đã trở thành Ma Cà Rồng!

Tại hại hơn nữa, khi đó lão Thiên cũng đang lải nhải nói cho tôi biết quyền phép của loài ma chuyên hút máu và ăn thịt người này.

Hồng đã nghe được tất cả khi nàng biến thành ma!

Nàng đã nhanh chân hơn tôi, ăn sống một phần thân thể lão Thiên!

Và bây giờ, nàng đã cao bay xa chạy...

Nhưng còn tôi... Tôi vẫn nhớ năng, và hình như đã yêu nàng thực sự. Khi viết cái quảng cáo này. Xin cô ghi đậm hàng chữ sau cùng cho tôi:

HỒNG ƠI, HÃY TRỞ VỀ VỚI ANH.

Nói tới đây, Ma Cà Rồng im lặng một lúc, nhìn đăm đăm vô cổ Oanh rồi mới nói tiếp:

- Cuộn băng đã khâu xong. Bây giờ cô muốn đem cuộn băng này về, hay là muốn ở lại đây, nhập vô ma giới với chúng tôi?

4. Chương 4: Chương 4

Thế là Oanh hoảng hốt, tông cửa chạy như bay xuống chỗ đậu xe. Nàng luýnh quýnh mãi mới mở được cửa xe và rồ máy cho xe lao xuống con đường nhỏ hướng về xa lộ. Câu chuyện Ma Cà Rồng của người thân chủ quảng cáo kỳ dị vừa rồi, như một chuyện thần thoại ma quái giả tưởng từ trước tới nay, không hiểu sao làm nàng hoảng lên đến thế.

Rõ ràng là một cách nhấn tin tỏ tình với một người yêu, được lồng trong một câu chuyện ma quái. Nhưng những nhân vật chính trong đó có thực là ma quỷ như nghĩa đen của câu chuyện, hay chỉ là một cách nói bóng gió, mà chỉ có người trong cuộc mới hiểu nổi.

Tuy nhiên, bộ dạng và khuôn mặt trắng bệch của anh chàng thân chủ quảng cáo kia, nếu không phải là y bôi phấn thì nhất định là loại người ốm nặng lâu ngày, không ra khỏi nhà bao giờ. Còn nếu như không phải như vậy, không lý y là ma thực hay sao?

Nếu đúng y là một con Ma Cà Rồng chuyên hút máu thì ghê gớm quá. Phải chăng, những tin tức mấy tuần qua, liên tiếp nhiều nạn nhân bị hút máu chết, chính y là thủ phạm hay không? Oanh rung mình và bỗng nàng lạc tay lái, để xe đâm vào một bụi cây bên đường. Oanh rú lên, thắng thực gấp, chỉ còn chút xíu nữa là xe lao xuống vực thẳm rồi.

Nàng vội vàng mở cửa xe định nhảy ra ngoài. Nhưng oái oăm thay, những cành cây hai bên kẹt cứng không thể nào mở cánh cửa được. Oanh cố lấy bình tĩnh, gài số de, rồ máy cho xe lui lại. Hai bánh xe sau quay tít, như lọt xuống một chiếc hố sâu. Nàng cố nhấn ga thực mạnh hơn nữa. Bỗng chiếc xe chồm lên, lao vút về phía sau. Lọt thỏn vào một bụi rậm khác bên kia đường. Con đường xuống núi này thật hẹp, chỉ vừa một chiếc xe chạy. Những bụi rậm hai bên đường nhiều khi quẹt cả vào thành xe. Bởi vậy, khi xe của Oanh lùi mạnh sang bên kia đường, lọt

ngay vào một bụi rậm khác.

Tuy nhiên, như vậy vẫn còn đỡ hơn. Vì mắc kẹt bên này, dù sao cũng không nguy hiểm như lẽ đường bên kia là vực thẳm. Oanh lại cố rồ máy cho xe lùi lại. Nhưng vô ích, lần này chiếc xe bị kẹt cứng vào những thân cây và hang hốc, nên không thể nào nhúc nhích nổi. Loay hoay cả giờ, biết không còn hy vọng gì cứu vãn nổi tình thế nay nữa rồi. Oanh đành đập cửa kính xe chui ra ngoài.

Trời đã về chiều. Oanh thất thểu đi bộ xuống núi. Nàng vẫn còn tỉnh táo để đem theo mình tiền bạc, giấy tờ và cuộn băng vừa thu được của anh chàng thân chủ quảng cáo ma quái kia. Nàng hy vọng xuống tới chân núi, có thể quá giang xe đi từ đây về chỗ nàng ở một cách dễ dàng. Tuy nhiên, từ đây tới chân núi, có lẽ cũng phải đi bộ cả mấy cây số chứ không chơi. Nàng nhìn xuống con đường chạy ngoằn ngoèo dưới chân núi như một dải lụa, với những chiếc xe chạy không lớn hơn chiếc hộp quẹt. Oanh nghĩ nếu mình cứ theo con đường cho xe chạy lên núi này mà đi vòng vòng trở xuống, cũng phải mất mấy ngày. Nàng đánh liều, vạch những bụi rậm đi thẳng xuống núi. Cũng may, rừng cây ở đây không rậm rạp lắm. Nhiều thân cây lớn mọc thẳng đứng, cành lá bẻ ra rợp cả một vùng. Bởi vậy nàng cứ len lỏi từ từ đi xuống.

Mồ hôi đã ra ướt hết áo lót. Oanh lấy tay quẹt những hạt mồ hôi chảy dài trên mặt. Nàng tới gần một gốc cây lớn, định ngồi xuống nghỉ một lát cho khỏe. Bỗng một tiếng soạt vang lên. Cả thân thể Oanh tự nhiên bắn lên cao cả thước. Đầu dốc ngược xuống đất, chân treo lủng lẳng vào một cành cây cong vồng. Nàng kinh hãi rú lên thất thanh.

- Á ... á ... á...

Có tiếng lục lạc kêu rồn rảng. Oanh nhìn rõ sợi dây thừng cột chặt lấy cổ chân mình, buộc vào cành cây, treo nàng tòn ten như một con thú. Nàng biết ngay là vừa dẫm phải một cái bẫy thú rừng. Mắt nàng bắt đầu hoa lên, thân thể đau ê ẩm. Oanh cố kêu thực lớn.

- Ai cứu tôi với. Cứu tôi... cứu tôi với...

Thời gian trôi qua thực chậm chạp. Máu trong người bắt đầu dồn xuống mặt nóng bừng bừng. Cổ chân bị cột vô chiếc thông lọng đau buốt. Chân còn lại và hai tay rũ xuống như tê liệt. Lúc đầu, nàng còn vùng vẫy. Cổ cong người lên tháo sợi giây cột vô cổ chân. Nhưng nàng không thể nào với tới nơi đó được. Oanh khóc

nước nở. Nước mắt dần dụa làm mờ hẳn ánh mặt trời chói chan trước mặt. Oanh bị treo ngược một cách thực đau đớn. Bỗng có tiếng người léo nhéo xa xa. Oanh cố lấy hết sức kêu lớn:

- Cứu tôi với cứu tôi với...

Nàng bắt đầu nghe tiếng nói chuyện, giọng nói ồm ồm như của hai ông già. Kẻ nói qua người nói lại.

- Mà có nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô gái không?

- Đúng là một cô gái. Không lý cô ta bị xập bẫy của tụi mình à?

- Ở đây làm gì có ai đi bộ mà có người xập bẫy chứ.

- Thế tiếng kêu cứu kia không lý của một loài thú rừng nào hay sao?

- Chắc chắn là người. Không lý hôm nay chúng mình

lại có cái diễm phúc bẫy được một cô gái à?

- Biết đâu điều may mắn này không tới với mình cơ chứ.

Oanh vừa mừng vừa sợ. Không biết hai ngã kia là hạng người nào. Nhưng dù sao nàng cũng phải được tháo ra khỏi cái bẫy thú rừng này trước đã. Cũng vừa lúc ấy, trước mặt nàng xuất hiện hai thằng lùn. Có lẽ chúng chỉ đứng tới bụng nàng là cùng. Cả hai nhìn thấy nàng là reo lên liền:

- Tao nói có sai đâu. Không ngờ chúng mình lại bẫy được một cô gái xinh đẹp như thế này chứ.

Oanh nghe nói giận dữ, la lên.

- Các người là ai? Tại sao lại giăng bẫy giữa đường thế này, cho người ta đạp phải!

Tên lùn mập cười hì hì.

- Này cô em, bây giờ cô muốn tôi cởi trói cho cô, hay là cứ để như vậy cho tới tối, để mấy con gấu nó mò ra đây chơi với cô.

- Mấy người cởi trói cho tôi mau đi. Máu đã đông lại khắp mình mẩy đau nhức lắm rồi đó.

Tên lùn ốm tiến tới sát bên Oanh, hai tay y bọ lấy mặt nàng nói:

- Cô em đẹp quá đi thôi. Để ta đem về làm vợ mới được.

Tên lùn mập cũng đã tới sát bên nàng. Y kéo mạnh chiếc áo lót ngực của Oanh ra, cười hô hố.

- Mi coi nè, bộ ngực cô nàng trắng như sữa ấy. Vừa nói, y vừa đưa cả hai tay bóp cứng lấy ngực nàng.

Oanh thét lên:

- Bớ người ta, cứu tôi với... cứu tôi với.

Oanh bị treo lơ lửng, đầu nàng cách mặt đất chừng nửa thước, vừa ngang tầm ngực mấy tên lùn. Cũng vì vậy mà chúng chỉ cúi xuống một chút là đụng mặt nàng rồi. Khi Oanh kêu cứu, một tên lùn bịt miệng nàng lại, nói:

- Con nhỏ này dữ quá đi. Mình phải trói nó lại như trói một con gấu chó mới yên. Để nó vượt ra khỏi bẫy, dẫm đá hai thằng mình lộn mèo lắm.

Tên nọ chưa nói xong thì tên kia đã nắm lấy tay Oanh, trói cứng hai tay nàng lại với nhau rồi. Đồng thời chúng cũng từ từ kéo sợi giây treo thân thể nàng trên cành cây xuống.

Oanh nằm dài dưới đất mà thấy thân thể nhẹ nhõm vô cùng. Tuy nhiên, hai chân nàng vẫn còn tê cứng, không đứng dậy được. Một tên lùn lấy sợi giây trói luôn hai chân nàng lại. Oanh cố vùng vẫy nhưng vô ích, nàng bị treo tòn teng lâu quá nên đã đuối sức lắm rồi. Chỉ một thoáng, nàng bị chúng trói gô lại như một con heo sắp bị chúng đem ra thọc huyết. Nàng cũng không còn la lối như lúc ban đầu được nữa. Chúng đã lột áo nàng ra, nhét vô miệng Oanh và cột lại thực chặt.

Hai tên vừa trối nường, vừa cười nói bị bỏ coi bộ khoái trá lắm. Oanh không còn biết phải làm sao hơn là khóc nức nở. Tâm thần nàng căng thẳng tới cùng tột. Tên lùn mập đứng nhìn Oanh một lúc rồi nói:

- Chúng mình phải đem con nhỏ này đi đâu bây giờ?

Tên lùn ốm ngẩn ngơ một hồi rồi bàn:

- Hay là anh em mình đem nó giấu ở một nơi nào được không?

- Mày nói giấu ở đâu bây giờ?

Tên nọ gãi đầu nói:

- Chứ không lý đem nó về nhà được hay sao?

Tên kia cười ha hả nói:

- Tội mình đã bị người ta coi thường nên bỏ lên núi sống. Lý do chính cũng tại mấy mẹ vợ tội mình ghen tỵ, ghen hại. Luôn luôn mặc cảm không bằng các cô gái khác. Bây giờ tao với mày đem con nhỏ này về nhà đặt cho bảo tố nổi lên hay sao?

- Mày nói đúng, không chừng mấy mẹ vợ tội mình dám cắt cổ con nhỏ này lắm.

Tên lùn mập bỗng nhìn dáo dác, hoảng hốt nói:

-Thôi chết rồi, lúc này con nhỏ này kêu cứu om sòm.

Tao sợ con em'vợ tao nghe quá. Lúc nghe lục lạc reo, nó nói là rửa tay xong sẽ chạy theo tao liền đó.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Hay là tội mình vác nó chạy lên núi trốn đi.

- Ủ, mau đi mày.

- Khoan đã.

Còn cái gì nữa?

Tội mình phải giăng lại cái bẫy mày đã mới được, nếu không bỏ đi khơi khơi như vậy dễ bị lộ tẩy lắm.

- Ủ, mày nói đúng đó. Làm liền đi.

Hai tên lùn, một đứa núu cành cây xuống, một đứa cột giây thật gọn gàng. Chẳng mấy chốc, chúng đã lại máng xong cái bẫy thực khéo. Nếu không nhìn thấy chúng giăng bẫy, khó có ai đi qua mà tránh khỏi.

Bây giờ Oanh mới thấy sức mạnh của hai tên lùn này. Trông bề ngoài chúng nhỏ con như một đứa trẻ, vậy mà khi sẵn tay lên làm việc, chúng như hai lực sĩ thể vận hội. Tuy làm việc như vậy mà cả hai đều không tỏ ra một chút mệt nhọc nào. Bây giờ chúng quay qua nàng cười hì hì. Một tên nói:

- Con mồi này từ cổ chí kim, có lẽ chỉ có hai đứa tội mình bẫy được.

- Bởi vậy nên tao mới nói phải giữ cho thực kỹ. Nếu để ầy con mẹ vợ mình hay được là tiêu ra ma ngay.

Bỗng có tiếng gọi ới ới từ xa vọng lại:

- Anh Tư Tư ới.

Tên lùn ốm hoảng hốt la lên nho nhỏ:

- Bỏ mẹ rồi, con em vợ mày sắp tới nơi đó, chạy đi mau.

Tên lùn mập luyến quỳnh nói:

- Tao ôm đầu, mày ôm chân. Chạy mau, chạy mau...

Tiếng gọi càng gần hơn. Oanh bị hai tên lùn ôm cứng, chạy thục mạng về phía trước. Nhưng chỉ một lúc thì nàng nghe tiếng nói của một phụ nữ gần như sát bên tai.

- Ủa, anh Tư Tư đâu rồi. Cái bầy có con mồi nào đâu.

Oanh nghĩ thực nhanh trong đầu, có thể đây là cơ hội thoát thân, nàng lấy hết sức, đẩy dựa kịch liệt. Hai tên lùn dù khỏe nhưng vác một vật cồng kềnh như thân thể nàng nên cũng khó chạy được giữa những lùn cây rậm rạp. Nhất là bây giờ nàng lại cố vùng vẫy nữa, càng làm cho chúng khó chạy hơn.

Tên lùn mập nói nho nhỏ:

- Không xong rồi, tụi mình tạm dấu con nhỏ trong bụi cây này đi. Trở ra đối phó với con em vợ tao đã, nếu không nó theo dấu tụi mình là lộ liền.

Tên lùn ốm ngần ngừ nói:

- Hay là mày trở ra đỡ cần nó đi. Để tao ở đây coi chừng con nhỏ này cho.

Tên lùn mập nhướng mắt nói:

- Thôi đi bố, tao còn lạ gì mày nữa. Muốn hưởng trước thì nói đi, đừng có làm bộ làm tịch mới được chứ.

Tên nọ cười hì hì nói:

- Sao mày tham lam thế há?

- Tao tham cái gì?

- Mày tưởng bị mất được con vợ mày, chứ có bị mất được tụi tao đâu.

- Mày nói cái gì?

Thì con em vợ mày đó. '

- Nó làm sao?

- Nó đâu có làm sao. Chỉ có mày làm sao thôi. Coi chừng nó mang bầu thì chỉ có nước trốn về thành phố mà sống thôi nhé con.

Tên lùn mập chưng hửng, trợn mắt hỏi:

- Sao mày biết?

- Mới tối hôm qua đây mà mày đã định quên rồi hay sao?

Trời ơi, cái thằng này như con ma xó nhà ai. Tối hôm qua tụi tao trốn mãi lên gần đỉnh núi mà mày cũng biết sao?

- Thôi đi bố, đừng có làm bộ. Tối hôm qua mày đè con em vợ mày ra ngay trong hang còn làm bộ đỉnh núi với lại đỉnh nón nữa hay sao. Thôi, chuyện đâu còn có đó. Bây giờ mày ra hủ hỉ với con em vợ mày đi. Để con này đây tao lo cho. Chút nữa tới phiên mày. Tao không có ăn tươi nuốt sống nó đâu mà mày sợ.

5. Chương 5: Chương 5

Tên lùn mập coi bộ còn tiếc rẻ, nó ngồi xà xuống bên Oanh thực nhanh, kéo phăng chiếc quần nàng ra. Nhéo mạnh vô đùi non Oanh một cái thực mạnh rồi mới chịu đứng lên đi trở ngược lại lối cũ. Oanh bị nhéo, đau điếng, nhướn người lên. Nàng có ngờ đâu, vô tình hành động đó đã kích thích tên lùn còn lại hơn bao giờ hết. Nó rít lên, vực mặt vô ngực nàng như một đứa trẻ khát sữa.

Mặt trời đang từ từ ngả xiên về một mé núi. Khí hậu đã bớt nóng nực. Tên lùn ôm yếu hùng hục trên thân thể Oanh như một con thằn lằn bám khúc cây. Nó chẳng làm nên trò trống gì. Lúc đầu Oanh còn sợ hãi, sau thấy nó còn thua cả đứa trẻ ở tuổi tám trường ngoài mưa bên quê nhà nên nàng thật yên bụng.

Từ nãy tới giờ, chiếc áo mấy tên lùn nhét vô miệng nàng, cột lại đã buột tung ra từ lâu. Oanh suy tính thực nhanh trong đầu, nếu mình la lên bây giờ, có thể con em vợ thằn lằn mập nghe được tới giải cứu ình. Mà cũng có thể nó tới đây đồng lõa với mấy tên này hành hạ mình thêm không chừng.

Còn bây giờ, chỉ có một thằn lằn này ở đây. Nàng có thể dụ nó cởi trói cho nàng rồi chạy trốn không chừng lại nhiều hy vọng thoát thân hơn. Bởi vậy Oanh cứ nằm yên cho nó hùng hục, nhấp nhồm trên thân thể nàng. Từ trước tới giờ, khi còn làm trong quán cà phê ôm trái hình ở trong tỉnh. Oanh đã ngủ với không biết bao nhiêu đàn ông. Bây giờ chỉ có một thằn lằn này có thắm tháp gì với nàng.

Oanh chờ một lúc thực lâu, nàng mới nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Anh đã mệt chưa. Có cần em làm gì nữa không?

Tên lùn đang nhấp nhồm, ngạc nhiên ngóc đầu nhìn Oanh thích thú hỏi:

- Tại sao em không la lên như lúc nãy?

Oanh nói dối thực gọn:

- Em nói thực với anh. Trong đời em sợ nhất mấy thằn lằn có râu sòm. Bạn anh râu ria như vậy làm sao em chịu nổi. Còn như anh đây có sao đâu. Anh muốn gì em không chịu được cơ chứ.

Tên lùn khoái trí cười hình hích.

-Vậy mà lúc nãy tại sao em không nói, để anh thương lượng với nó chứ.

Oanh cười mím chỉ.

- Thương lượng được cái gì cơ chứ. Anh không thấy lúc trước khi hắn phải bỏ đi, còn nhéo em một cái muốn chết đó hay sao?

- Ồ héng.

Oanh thấy tên lùn có vẻ tin nàng nên nói tiếp:

- Hơn nữa, lúc ấy các anh bịt miệng em lại rồi, còn nói cái gì được nữa cơ chứ.

- Ai bảo em la.

- Anh thấy bây giờ em có la không. Ai lại không biết con em vợ anh bạn anh, đang ở cách đây đâu có xa. Nếu em la lên, bộ cô ta không nghe được hay sao. Lúc ấy cô ta biết, nói lại với cả vợ anh và vợ bạn anh nữa, liệu các anh có yên thân không? ,

- Biết vậy sao em không la lên chứ?

- Em nói thực, anh đừng cười em nhé.

- Ủ, nói đi.

- Em đã có chồng, có con rồi. Thằng chồng em to như một con bò mộng. Tối tối nó hành hạ em khổ sở biết là đường nào. Bởi vậy, em thường mơ ước gặp được những người nhỏ nhắn như anh, ngủ với nhau sung sướng biết mấy.

- Em nói thực không?

- Bây giờ mà anh còn chưa tin em hay sao. Tại anh không để ý. Nếu từ lúc nãy tới giờ, dù chân em bị trói. Em co chân lên thì anh có sung sướng được hay không cơ chứ. Hay là nó lột thốn vô mình em như cây đu đưa khua ông tre thổi Tại em thích anh, nên kẹp cứng hai chân lại cho anh hưởng thụ mà không để ý à.

Mặt tên lùn ngẩn ngơ tới thích thú. Nó cười lên ha hả nói:

- Trời ơi, có thể mà tôi cũng không hay. Ngu ơi là ngu.

Thấy tên lùn cười nói oang oang. Oanh đánh luôn một đòn tâm lý nữa.

- Trời ơi. Anh nói nhỏ nhỏ chứ. Bộ muốn cho con em vợ bạn anh, nó'nghe được hay sao mà la lớn lên như vậy?

Tên lùn đưa tay bịt miệng mình lại. Ngó nháo nhác, nói nhỏ nhỏ:

- Ủ nhỉ, nếu em không nhắc thì lộ chuyện rồi.

Oanh nói ngay.

- Em chỉ sợ không kịp nữa rồi, thế nào cô nàng kia cũng đã nghe anh cười hô hô lên rồi chứ còn gì nữa. Thế nào nó cũng tới đây bây giờ thôi.

Tên lùn có vẻ sợ hãi hỏi:

- Bây giờ phải làm sao hả?

- Thì tụi mình chạy thật nhanh lên đỉnh núi đi chứ còn nằm đây chờ cho nó tới nơi hay sao?

- Ủ hén, nhưng mà làm sao em đi được?

- Thì anh cởi trói cho em đi chứ còn làm sao mà chạy kịp nữa.

Oanh vừa nói xong, cả hai cũng đã nghe thấy tiếng nói ào ào tiếng tay vạch bụi thật gần. Oanh nói nhỏ thực nhanh:

- Cởi trói cho em rồi chạy ngay đi, chứ còn chần chờ gì nữa chứ.

Không còn kịp suy nghĩ gì hơn, tên lùn cởi trói cho Oanh ngay. Oanh vừa được cởi trói, nàng định trở mặt liền. Nhưng chợt nghĩ lại, chưa chắc gì mình đã địch lại thằng lùn này, trong khi mình còn đuối sức như vậy. Nàng nghĩ thực nhanh. Phải dụ thằng này chạy ngược lên gần nhà thân chủ quảng cáo của mình, nàng mới hòng dễ thoát thân được. Trong khi đó, tên lùn thấy Oanh im lặng, vịn vào vai nó chạy lên núi nên an tâm vô cùng. Nó thấy Oanh chẳng những không la làng mà lại còn theo nó chạy ngược lên đỉnh núi nữa thì thật là hứng khởi, nên nó để cho nàng bám lấy vai mà chạy. Chẳng những thế, nó còn vòng tay ngang hông đỡ cho nàng chạy vững vàng hơn. Chạy được một lúc thực lâu. Oanh mệt muốn ngất ngư, nàng đã nhìn thấy xa xa, mái nhà của thân chủ quảng cáo mình. Nhưng Oanh không thể nào chạy được nữa. Nàng bảo tên lùn:

- Thôi, chúng ta tạm ngồi xuống đây nghỉ một lát đi anh. Chạy mệt quá rồi.

Tên lùn cũng đã thở hồng hộc. Oanh biết nó vừa dè nàng ra như vậy, lại chạy thực mạng như thế này thì làm sao không mệt mỏi cho được. Nàng ngồi dựa lưng vào nó nhìn về phía mái nhà của thân chủ quảng cáo, thầm mong ông ta nhìn thấy nàng. Bỗng tên lùn vòng tay ôm lấy ngang mình Oanh, dè nàng xuống. Khi lưng Oanh vừa chạm thảm cỏ nàng co chân đạp một cái chí tử vô bộ hạ tên lùn. Y bị đá trúng chỗ nhược, chu lên như heo bị thọc huyết. Nhân cơ hội ấy, Oanh nhổm dậy, chạy thực mạng về phía căn nhà trước mặt. Nhưng có điều nàng không ngờ. Sức chịu đựng dẻo dai của giống người lùn này thật phi thường.

Tuy bị đá một cái như trời giáng, nhưng chỉ một giây sau, tên lùn đuổi theo nàng bèn gót và không đầy mười phút sau, nó đã tóm được nàng. Những trái đấm liên tục của nó vung ra, nhắm ngay bụng Oanh làm nàng ngã gục xuống thảm cỏ. Oanh thét lên nhưng vô ích, tên lùn đã dè nàng xuống và ngồi trên bụng nàng.

Nếu đứng mà đánh nhau với tên lùn này, Oanh còn có lợi thế để đá vào mặt nó dễ dàng. Bây giờ nàng bị té ngửa trên mặt đất, mà nó lại ngồi trên bụng Oanh rồi thì hết hy vọng lật ngược thế cờ. Hơn thế nữa, hai tay nó đã nắm được cổ tay nàng, bắt treo lại cứng ngắc. Và không hiểu nó quơ được một sợi giây leo ở đâu, trói nghiêng ngay hai tay nàng lại. Oanh chỉ còn nước duy nhất là la thật lớn, kêu cứu. Nàng hy vọng người thân chủ quảng cáo ma quái kia sẽ nghe được tiếng la thét của nàng.

Trong khi đó, tên lùn ngồi trên bụng nàng, cười hì hì nói:

- Lúc này sao mày không la. Bây giờ lên tới gần đỉnh núi rồi, còn la lối làm chi nữa. Con em vợ thằng bạn tao làm sao nghe được tiếng mày nữa mà tới đây cứu chứ. Nói xong, nó lấy luôn mấy sợi giây leo nữa, trói cứng hai chân nàng vào với nhau rồi cười hì hì nói: Bây giờ mày không có co chân lên được, cũng không có

dạng căng ra nữa rồi nhe. Cái ống tre của mày bị tao đập dẹp lại vừa khuôn cho hai đứa mình ân ái đêm nay rồi phải không. Dù sao tao cũng phải cảm ơn mày cái chiêu này.

Oanh tức tới ứa nước mắt. Nàng không ngờ mình lại ở vào tình thế này. Bây giờ mới phải làm sao. Thân thể trần truồng đầy vết trầy xước. Máu rỉ ra khắp mình mẩy. Tên lùn lại bắt đầu trườn lên mình nàng. Nó hôn mạnh lên miệng Oanh thì thầm nói:

- Tao sẽ trói mày như thế này hoài, để mày hết chống cự Rồi đem lên đỉnh núi, dẫu mày vô một cái hang, xem mầy chạy đi đâu cho biết.

Oanh la lên:

- Cởi trói cho tao, cởi trói cho tao.

Tên lùn cười khanh khách, vục mặt xuống ngực Oanh, liến lên vùng da thịt nhạy cảm nhất của nàng. Oanh cố dẩy dụa, la thật lớn.

- Ai cứu tôi với, cứu tôi với.

Mặt trời vừa khuất sau ngọn núi. Bóng tối ụp xuống rừng cây thục mau. Tên lùn bỗng hốt hoảng ngừng lên la lớn.

- Chết cha, trời tối rồi à.

Y vừa nói dứt câu thì bị một bàn chân đá văng ra khỏi mình Oanh. Một cánh tay dài nắm lấy đầu y, nhấc bổng cái thân thể lùn tịt ấy lên khỏi mặt đất, rồi máng vào một cành cây gãy ở gần đó. Oanh nhìn rõ đầu cành cây xuyên qua xương vai, lòi ra trước ngực thẳng lùn. Y dẩy dụa như một con đĩa phải vôi. Nhưng càng dẩy dụa bao nhiêu, máu càng chảy ra bấy nhiêu. Hai mắt y trợn ngược, miệng méo

sẹo rên rỉ.

Bây giờ Oanh mới nhìn rõ kẻ ra tay chính là thân chủ quảng cáo của nàng. Người mà tự nhận mình là Ma Cà Rồng, chuyên hút máu người. Oanh đã muốn không tin câu chuyện của ông ta là sự thực. Nhưng bây giờ nàng không còn giữ được ý nghĩ của nàng lúc ban đầu nữa. Con Ma Cà Rồng này đang ghé sát miệng vô giòng máu của tên lùn nút chùn chặt.

Oanh rụng rời trước cảnh tượng kinh hãi ấy. Nàng thét lên và ngất xỉu...

Khi Oanh tỉnh dậy. Nàng thấy mình nằm trên một chiếc giường thực sang trọng. Mình không một vết trầy xước và sạch trơn. Bỗng có tiếng chân người đi vô phòng. Oanh ngồi nhồm dậy. Người thanh niên tên Lâm, chủ nhân căn nhà này, cũng là thân chủ quảng cáo của nàng và là người tự nhận mình là loài Ma Cà Rồng chuyên hút máu người, từ từ bước vô phòng.

Tự nhiên trống ngực Oanh đập thình thịch. Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho nàng khi đối diện con người này. Mặc dù anh ta chưa hề làm gì phương hại tới nàng. Nhưng sau khi chứng kiến cảnh Lâm ghé miệng vô vết thương tên lùn, nút hết những giòng máu chảy ra từ thân thể y, làm Oanh kinh sợ.

Ma Cà Rồng bước vô phòng, nhìn Oanh mỉm cười.

- Bây giờ chắc chắn cô tin tôi là Ma Cà Rồng chuyên hút máu người rồi phải không?

Oanh sợ sệt, gật đầu nhẹ nhẹ, hỏi:

- Thế ông có định hút máu tôi không?

Ma Cà Rồng liếm môi nói:

- Thú thực, tôi thèm giòng máu tươi mát của cô lắm.

Nhưng mà cho tới giờ phút này, tôi phải kiềm chế ma tính của tôi lại.

- Tại sao vậy?

- Cô không nhớ mục đích cô tới gặp tôi làm gì hay sao?

- Ông mượn nói cái quảng cáo, ông nhờ chúng tôi viết lên báo đó chẳng?

- Đúng vậy. Nó rất quan trọng đối với tôi.
- Với mục ớn cô Hồng à? .
- Đúng thế. Cô có biết tại sao không?
- Xin ông cho biết.

Mà Cà Ròng nhìn thẳng vô mắt Oanh mỉm cười. Ngồi xuống mép giường, đối diện với Oanh:

- Cô bắt đầu ăn nói khách sáo quá rồi.

Oanh hơi rùng mình khi nhìn vô mắt con Mà Cà Ròng này. Nhưng chỉ một giây sau, tự nhiên nàng thấy yên tâm lạ thường. Từ con mắt đó, Oanh đọc được những thương yêu, gần gũi, và che chở vô biên của một cái gì đó mà không thể nào nàng tự giải thích nổi.

Nàng nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Ông thấy như vậy thực sao?

Mà Cà Ròng cười nhẹ nhàng, cầm lấy tay Oanh và nói:

- Thực hay không bây giờ nào có gì quan trọng đâu. Điều cần thiết nhất lúc này là cô đã hiểu tôi nhiều rồi phải không?
- Thú thực tôi cũng không biết tại sao.
- Cái đó cũng lại chẳng cần thiết gì. Bây giờ em cứ nhìn thẳng vào mắt anh như vậy đi, rồi sẽ hiểu hết mọi chuyện. Vừa rồi anh nói cái quảng cáo anh nhờ em đăng báo đó rất quan trọng. Nhưng bây giờ không còn cần thiết nữa rồi.

Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Chưa đầy một giây mà đang từ rất quan trọng đã không còn cần thiết nữa rồi hay sao?

Mà Cà Ròng gật đầu nói:

- Đúng vậy, khi anh bước vô phòng này nói chuyện với em thì cái quảng cáo đó vẫn còn quan trọng. Vì em chưa thực sự hiểu anh. Bây giờ mọi chuyện đã yên lành.
- Em vẫn chưa hiểu anh muốn nói gì.

Mà Cà Ròng kéo nhẹ Oanh sát lại gần hơn. Không hiểu sao, tự nhiên nàng ngả hẳn mình vô lòng con Mà Cà Ròng này. Mặc dù nàng biết rằng; thân thể mình đang trần truồng trước một người đàn ông lạ, và người đó hơn ai hết, nàng

đã biết chắc y là một loài ma chuyên hút máu người.

- Có lẽ anh phải nói dài giọng một chút. Dù sao, bây giờ em cũng còn đang đứng trước ngưỡng cửa của thế giới Mà Cà Ròng thôi. Em hãy nhan lại mình em xem. Những vết thương rướm máu đã lành lặn hẳn rồi phải không?
- Dạ, tại sao vậy anh?
- Em có nhớ hồi sáng, anh có nói với em là khi hút máu người xong, anh liếm những vết thương đó thì da thịt sẽ lành lặn lại như thường hay không?
- Dạ, nhớ chứ. Một điều khác hẳn với những chuyện ma quỷ em được nghe và coi trên màn ảnh.

Mà Cà Ròng mỉm cười thực hiền lành nói:

- Loài người chẳng biết gì về loài Mà Cà Ròng đâu.

Họ đã tưởng tượng ra nhiều chuyện thực nực cười. Nhưng cứ để họ nghĩ như vậy đi cũng chẳng sao. Còn em, có lẽ là cái duyên từ kiếp nào đó, em đã có liên hệ tới giọng giống Mà Cà Ròng này rồi hay chăng. Lúc đầu anh chỉ muốn nhờ tòa báo em, cử anh chàng Tuấn nào đó, tới đây viết cái phóng sự quảng cáo. Ai ngờ không thấy anh ta đâu mà lại là em lò dò tới đây.

Như em đã biết, loài Mà Cà Ròng mà phải đứng trước một người con gái đẹp như em thế này, trong một căn phòng chỉ có hai đứa để nói chuyện khơi khơi thôi thì thật là hiếm hoi. Anh đã phải kiểm chế ma tính của mình một cách khó khăn lắm mới không nhảy sổ tới, đè em ra mà hút máu, cũng chỉ vì phải tìm cho bằng được con Hồng, để đối phó với cái đám người lùn trong những hang động trên núi này.

Ngưng một lát, Mà Cà Ròng nói tiếp:

- Bởi vậy, anh mới thả em đi một cách dễ dàng như thế. Ai ngờ, xe em lại đâm vào một bụi cây. Để em phải đi bộ xuống núi mà vướng vào bẫy thú của thầy thầy lùn kia mới là hay. Lúc em mắc nạn, không phải anh không biết. Nhưng mặt trời còn lơ lửng trên bầu trời, anh không thể nào ra khỏi nhà được. Tới khi trời vừa tắt nắng, cũng là lúc tên lùn đang làm hỗn với em, và bị anh bắt, hút máu tới chết. Khi đó, nhìn thấy thân thể em trần truồng. Mình mẩy máu me bê bết vì những vết cứa của lá rừng. Anh không thénào cầm lòng được nữa, nên đã ôm lấy em, liếm sạch những giòng máu đang rỉ ra. Cũng vì vậy mà nước miếng của anh đã làm những vết thương của em lành lặn và mình mẩy em sạch sẽ như bây giờ.

6. Chương 6: Chương 6

Như em đã biết, khi một người bị loài Mà Cà Ròng hút máu rồi thì luôn luôn tự nguyện, dâng hiến giòng máu của mình cho nó, và tự nhiên rất ao ước muốn nhập vào thể giới Mà Cà Ròng. Nhưng họ không biết phải làm sao. Còn trường hợp em lại khác. Bởi vì anh chưa thực sự hút máu em, nhưng đã liếm những giòng máu rỉ ra từ vết thương trầy xước của em. Như thế cũng chẳng khác gì em đã bị anh hút máu rồi. Thú thực, điều này anh cũng chỉ vừa mới biết khi nhìn vô mắt em lúc này. Chứ từ trước tới giờ đâu có biết. Còn một điều nữa, những người bị hút máu thì luôn luôn muốn trở thành Mà Cà Ròng ngay. Họ thường van xin người hút máu biến họ thành Mà Cà Ròng. Chứ có biết đâu là chỉ cần nuốt một giọt máu của người hút máu mình là sẽ trở thành Mà Cà Ròng ngay. Đâu có cần van xin lạy lục ai làm gì. Đó là trường hợp của anh. Của con Hồng, và không sớm thì muộn cũng là trường hợp của em nữa. Không biết em nghĩ sao?

Oanh nói thực yếu ớt.

-Em cũng không biết ra sao bây giờ. Nhưng anh chưa nói tại sao lại không cần cái quảng cáo kia nữa?

- À phải rồi. Bây giờ anh đã có em, đâu còn cần con quỷ cái kia nữa.

- Tại sao vậy?

- Anh vừa hỏi em. Có phải em đã yêu anh rồi phải không? Sự thực thì câu hỏi ấy đã có câu trả lời trong đó rồi. Hơn nữa, em là người có thể giúp anh hút hết cái đám lùn kia dễ dàng hơn con Hồng nhiều.

Ngần ngừng một lúc, Oanh mới nói:

- Nếu anh hút máu một cô gái nào đó, cô ta sẽ tự nguyện dâng hiến giòng máu cho anh, và yêu anh thì chắc chắn cho tới giờ này anh phải có hàng ngàn tình nhân rồi phải không? Em đâu có giá trị gì.

- Trái lại, anh rất cô đơn, nên lúc nào cũng muốn con Hồng trở lại sưởi ấm tim mình mà không được?

- Như vậy thì mấy cô kia đâu?

- Vì máu phụ nữ là âm hàn. Khi một con Mà Cà Ròng đã cắm hàm răng mình vào mạch máu cô nào rồi thì không thể nào để chữa lại một, giọt máu nào trong cơ thể đó nữa. Làm sao cô ấy có thể sống nổi mà yêu mình cơ chứ.

- Vậy tại sao anh không hút máu em, lúc anh liếm các vết thương trên mình em cơ chứ?

- Đó cũng là cái may mắn của em. Vì sáng nay, trước khi gặp em, anh đã cố tình hút hết máu một con nai, để phòng ngừa không bị thêm thuồng vì bất cứ người nào của tòa báo đưa đến. Và vừa rồi, anh lại hút hết máu của thầy lùn bắt em đem lên đây. Nên trong cơ thể anh lúc ấy không còn chỗ nào chứa máu nữa. Khi nhìn thấy máu trên mình em, thêm lắm mà cũng chỉ đành liếm khơi khơi thôi.

- Như vậy thì trước sau gì anh cũng lại hút máu em phải không?

- Bây giờ thì không cần thiết nữa.

- Tại sao?

- Bởi vì em sẽ giúp anh hút máu tụi lùn này.

- Bộ máu của tụi lùn này có gì đặc biệt lắm hay sao?

- Đúng vậy. Chẳng những máu cả nam lẫn nữ của tụi nó đều thuộc âm hàn, rất cần thiết cho sự sinh trưởng của loài Mà Cà Rồng, mà nó còn là loại máu của giống người dâm dật nhất trần đời nữa. Và điều quan trọng nhất là con Mà Cà Rồng nào mà hút đủ số lượng máu của tụi này rồi, không còn sợ ánh nắng mặt trời nữa. Chỉ trừ ánh sáng giữa trưa mà thôi. Bởi vậy, bất cứ con Mà Cà Rồng nào gặp thứ máu này cũng không thể nào bỏ qua được.

Bỗng một ý tưởng thật thâm hiểm lóe lên trong đầu Oanh, nàng thủng thắn nói:

- Nhưng khi anh hút hết máu chúng là tới phiên em chứ gì?

- Anh đâu có ngu gì hút hết máu tụi nó. Cứ hút từ từ như mình nuôi bò sữa vậy có phải hay không. Còn em, khỏi phải nói thì em cũng biết là có em, anh mới dụ chúng ra khỏi hang ổ chúng được.

Ma tính tự nhiên nổi lên trong đầu óc Oanh lồng lộng. Hình như nàng đã học hết kinh sách của loài Mà Cà Rồng này rồi thì phải. Oanh ngả hẳn vô mình Mà Cà Rồng, hôn nhẹ lên môi nó nói:

- Chỉ vì cần tới em làm công chuyện đó thôi hay sao?

Ma Cà Rồng vô tình không biết Oanh đang nghĩ gì. Vì lúc đó nàng không còn nhìn vô mắt nó nữa, và nàng cũng chưa nuốt một giọt máu ma nào nên nó không thể nào đọc được tư tưởng nàng. Vòng tay ôm lấy nàng, Ma Cà Rồng cúi xuống thì thầm trên cổ Oanh:

- Anh chỉ cần em làm như vậy thôi. Và bây giờ, trên đời này, em muốn cái gì mà không được nữa cơ chứ.

- Anh định nói em muốn cái gì cũng được à?

- Đúng vậy.

- Nếu đúng như vậy. Ngay bây giờ, em tặng cho anh hai người lùn anh có chịu không?

Mắt của Ma Cà Rồng sáng rực lên như mặt trời, đỏ ao cả một vùng. Nó nắm hai vai Oanh nhấc bổng nàng lên trước mặt, đối diện với nó cười ha hả:

- Đó là một điều không thể nào tưởng tượng được.

Anh đã tới đây ở cả chục năm rồi, mới chỉ hút được máu của một thằng lùn con và vừa rồi một thằng lùn nữa. Bây giờ em làm sao có thể cho anh hai thằng nữa hả?

Oanh lắc đầu nói:

- Không phải là hai thằng, mà là một nam một nữ.

Thân thể Ma Cà Rồng run lên. Nó thét lên be be:

- Nếu vậy thì em nói ngay đi. Nếu để chúng chạy mất thì không bao giờ có cơ hội chụp lại được nữa đâu.

- Tại sao vậy?

- Tại em không biết thôi. Đám này sống trong một hang động gần đây. không bao giờ chúng ló đầu ra ngoài khi mặt trời lặn. Bởi vì máu chúng thuộc âm hàn nên luôn luôn cần sưởi ấm bằng ánh mặt trời.

- Thế tại sao anh không chui vô hang động mà làm thịt nó có được không?

- Nếu chui vào được đó còn nói chuyện làm gì nữa.

- Tại sao vậy?

- Tại vì chúng có trồng một loại cỏ có hơi nóng như lửa, có thể thiêu chết loài Ma Cà Rồng bất cứ lúc nào chứ không phải chuyện chơi.

Thì ra sự việc là như vậy. Hèn gì con Mà Cà Rồng cần tới nàng dụ dâm người lùn này chui ra khỏi hang động của chúng khi mặt trời khuất bóng. Nếu nàng giúp nó hút đủ lượng máu cần thiết thì con Mà Cà Rồng này không còn sợ ánh mặt trời nữa. Lúc ấy quyền phép nó có thể thi thố được cả vào ban ngày nữa. Hèn gì nàng mới nói hiến y hại tên lùn là y đã run lên bần bật rồi. Nhưng Oanh không biết hút bao nhiêu máu của tụi lùn này mới là đủ lượng máu để Mà Cà Rồng không sợ ánh mặt trời. Nàng hỏi nhanh:

- Vậy anh cần hút bao nhiêu máu của tụi nó mới đủ?

Con Mà Cà Rồng thở dài, nói:

- Có lẽ phải một thời gian lâu lắm mới đủ.

Oanh không hiểu con Mà Cà Rồng nói gì nên hỏi lại:

- Một thời gian lâu lắm là làm sao?

- Em cứ hỏi hoài, tại sao không chỉ cho anh bắt cặp lùn kia đi đã. Nếu để chúng chạy mất thì làm sao mà có cơ hội đó được nữa. Em phải biết là phụ nữ người lùn không bao giờ rời khỏi hang động đâu, trừ khi có chuyện gì khan cấp lắm mới ló đầu ra ngoài. Nếu mình bắt được một cặp như vậy, đem về đây nuôi, để hút máu từ từ lo gì không đủ lượng máu.

Thấy Mà Cà Rồng nói lòng vòng vòng hoài, Oanh nóng ruột:

- Em chỉ hỏi anh, cần bao nhiêu máu cho đủ lượng thôi mà anh cứ nói lòng vòng hoài.

Mà Cà Rồng vô tình trả lời:

- Hể con Mà Cà Rồng nào hút được bao nhiêu máu từ trước tới nay thì cần phải hút một lượng máu tương đương như vậy của tụi lùn này mới đủ.

Vừa nghe Mà Cà Rồng nói xong, Oanh đã cắn mạnh vô cổ tay nó. Mà Cà Rồng rú lên, đẩy Oanh ra. Nhưng nàng cố bám lấy nó thực chặt. Miệng Oanh nút chùn chụt dòng máu như thác đổ ào ạt vô miệng nàng. Có lẽ thân thể Mà Cà Rồng lúc này đang cương lên vì ngày hôm nay đã hút hai lần máu, nên máu nó chảy vô miệng nàng chỉ trong một giây đã làm nàng căng bụng rồi. Nàng buông tay rời khỏi thân thể nó ra, bởi vì ngay lúc ấy, Oanh thấy mình đã đọc được những gì con Mà Cà Rồng này đang suy nghĩ rồi. Cùng lúc ấy, con Mà Cà Rồng cũng biết ngay ý định của nàng. Nó la lên kinh hồn:

- Thì ra là em muốn trở thành Mà Cà Rồng ngay, vì biết là lượng máu em vừa hút được của anh chẳng có bao nhiêu để trở thành Mà Cà Rồng. Lát nữa, em sẽ hút cùng số lượng máu đó của mấy thằng lùn thì có thể trở thành Mà Cà Rồng không sợ ánh nắng mặt trời nữa. Như vậy, dù công lực em có thua anh. Nhưng lại có nhiều lợi thế hơn anh nhiều. Thật là ý trời, có lẽ em sẽ là con Mà Cà Rồng nguy hiểm nhất từ trước tới nay rồi.

Tự nhiên Oanh cười lên ha hả. Tiếng cười của nàng rung chuyển cả một vùng. Con Mà Cà Rồng vội vàng lướt tới bịt miệng Oanh lại, nói thực nhanh: .

- Bây giờ phải đi bắt cặp người lùn kia ngay mới kịp, em làm cho chúng hoảng kinh lên rồi. Tụi nó ở đâu?

Oanh cũng chợt nhận ra điều đó. Nàng nói cho con Mà Cà Rồng chuyện cô em vợ của thằng lùn tên Tư Tư và chạy bay xuống núi ngay, Oanh tìm dọc theo con đường lúc nàng bị bắt. Bây giờ chân nàng lướt trên ngọn cỏ đi thật nhanh. Chẳng mấy lúc, bóng giáng cặp người lùn đã hiện ra trước mặt. Con Mà Cà Rồng lướt nhanh hơn nàng, nắm được cả hai. Oanh đã đọc được ý tưởng nó không cho nàng hút máu hai tên lùn kia. Nàng cố chạy thực nhanh. Nhưng không còn kịp nữa. Y đã ôm lấy hai đứa đó biến mất về pMa trước như một luồng gió rồi.

Con Mà Cà Rồng chạy quá nhanh nên chỉ một giây, khoảng cách giữa nàng và nó đã thật xa, nên Oanh không còn bắt được những giòng tư tưởng của con Mà Cà Rồng nữa. Tự nhiên Oanh run lên bần bật. Nàng nghĩ ngay tới ngày mai, nếu không hút được đủ lượng máu của tụi lùn bằng lượng máu mà nàng vừa hút được của con Mà Cà Rồng kia thì Oanh vĩnh viễn phải tránh né ánh sáng mặt trời mất rồi. Oanh trở về

căn nhà của con Mà Cà Rỗng. Nàng biết ngay con Mà Cà Rỗng kia không trở về đây nữa rồi. Bởi vì trong phạm vi căn nhà này, dù cho nó có trốn ở đâu Oanh cũng có thể đọc được luồng tư tưởng của nó trong trí nàng.

Nỗi kinh hoàng dâng lên ngàn ngút. Nàng đã biết thân phận mình bây giờ như thế nào. Bỗng nước mắt Oanh trào ra. Nàng thét lên, rung chuyển cả một vùng. Cổ Oanh khô đắng. Một con thỏ rừng vừa chạy qua. Oanh thò tay nắm lấy nó ngay. Nàng đưa con thỏ lên miệng, cắn mạnh vô cổ nó. Dòng máu tươi chảy vô cổ nàng làm thân thể Oanh khoan khoái bội phần.

Bỗng Oanh lạnh mình. Nàng ném con thỏ ra xa. Vì nàng chợt nghĩ tới lời con Mà Cà Rỗng nói:

- Nếu lượng máu mình hút được từ trước tới giờ bao nhiêu thì phải hút đủ số máu như thế của tụi lùn, mới trừ được ánh nắng mặt trời.

Oanh cắn răng suy nghĩ; bằng mọi cách, nàng phải hút được máu của mấy tên lùn nội trong đêm nay. Nếu không, sáng ngày mai, nàng sẽ trở thành con Mà Cà Rỗng sợ ánh sáng mất rồi. Hơn thế nữa, công lực nàng bây giờ đối với loài Mà Cà Rỗng như một đứa trẻ mới sinh, đâu có làm được cái gì.

Oanh cần phải hút thật nhiều máu mới có đủ công lực làm những chuyện nàng ước tính toán khi muốn trở thành Mà Cà Rỗng. Nhưng khổ nỗi, càng hút nhiều máu bao nhiêu, sau này lại càng cần nhiều máu của tụi lùn bấy nhiêu thì

làm sao bây giờ.

Nàng ngồi suy nghĩ trong bóng đêm mờ mịt. Căn nhà và vườn tược như một trang trại rộng lớn như thế này mà không một bóng người. Oanh đi vòng quanh, nàng hơi ngạc nhiên vì ngoài đồ đạc ra, nơi đây không có một cái gì đáng giá. Bỗng nhl thấy chiếc máy điện thoại để trên bàn. Oanh nghĩ ngay phải gọi về tòa báo ọi người hay. Nếu không mai này nàng không có cớ mà trở về nữa.

- Alô, cho tôi gặp anh chủ nhiệm Oanh nhận ra ngay giọng Tuấn ở đầu giây.

- Trời đất quỷ thần ơi Oanh đó hả. Bây giờ em đang ở đâu? Có chuyện gì xảy ra không? Có cần tụi anh tới đón không? Tại sao không gọi điện thoại về tòa báo” Em vẫn bình an chứ phải không?

Oanh cười ha hả.

- Anh còn câu hỏi nào nữa không hỏi nốt đi.

Hình như Tuấn khựng lại trong điện thoại, có tiếng mừng rỡ của anh chàng chủ nhiệm trong máy:

- Tùng đây, Em ra sao rồi?

- A... anh Tùng đó hả, em có sao đâu. Em nghĩ cái quảng cáo chỉ là một thành phần đùa dai thôi. Nhưng dù sao em cũng gửi cuốn băng đó về cho các anh nghe cho vui nhé.

Nói xong, chính Oanh cũng không ngờ mình nói dối tỉnh bơ như vậy.

- Từ sáng tới giờ em đi đâu mà không gọi điện thoại về? Tụi anh gọi beeper cho em mà không thấy trả lời.

- Cũng vì cái beeper mà em lòng vòng từ sáng tới giờ. Không biết nó rớt ở đâu.

Thôi được rồi, bây giờ về tòa soạn đi.

Bây giờ em đang lang thang ở bãi biển, có lẽ vài bữa nữa mới về. Bởi vậy mới gọi điện thoại cho các anh hay vậy thôi.

- Em lang thang ở đó làm gì tới vài bữa lận?

- À em vô tình gặp con nhỏ bạn học cùng lớp ở Việt Nam, nó nhất định giữ em ở đây ít bữa mới cho về.

- Thôi được coi như em nghỉ phép thường niên đi. Đúng một tuần phải về lo số báo tuần sau đó nhé. Tuần này anh nói con Hương thế em.

- Dạ, cảm ơn anh. Nhất định tuần sau em về mà.

Oanh bỏ giấy điện thoại xuống, thở dài nhẹ nhõm. Ít nhất, dù có thành ma thì nàng cũng vẫn không bị cắt đứt với thế giới loài người này. Vừa rồi, Oanh nói gặp con nhỏ bạn ở bãi biển vì vừa chợt nghĩ tới bà chị họ lấy Mỹ sống ở đây Ông chồng bà này trốn theo con khác, rồi nhờ luật sư gửi giấy ly dị cho bà ta. Bây giờ bà ta sống với một bầy con, mà cha chúng nó không biết đích xác là nhân vật nào:

Chúng có đủ màu da. Cái gia đình này chẳng khác gì một viên mồ côi nho nhỏ.

Oanh thấy lúc này là lúc phải về đó nhờ cậy bà ta. Mặc dù từ hôm ra đi, oán hận chập trùng, hận thù ngút sâu.

Nàng còn nhớ hồi năm 1975. Ở trong trại tị nạn phải khó khăn lắm mới tìm ra được địa chỉ của bà này, để nhờ bảo lãnh ra ngoài. Tưởng chỗ quen biết có thể nhờ cậy được, chỉ vẽ cho cuộc sống mới mẻ, trên miền đất lạ, xứ người. Ai ngờ, ngay ngày đầu tiên. Bà chị họ quý hóa của Oanh đã đưa nàng ký giấy lãnh tiền xã hội mà không cho Oanh một đồng xu nào.

Mới tới Mỹ, chân ướt chân ráo. Oanh đâu có hiểu chút gì về cuộc sống ở đây. Anh vẫn không biết một chữ. Thân gái đoạn trường, bị bà chị họ lợi dụng nuôi trong nhà như một đầy tớ không công. Nàng phải nấu cơm, làm việc nhà, và giữ con cho bà ta đi đánh bài ngày đêm.

Hồi đó Oanh đã có ý định phải tới trường học võ vẽ lấy cái nghề gì, hoặc kiếm chút Anh văn hộ thân. Nhưng bà ta đã nài đủ lý do để giữ chân nàng ở nhà. Cho tới hơn ba năm sau, nếu không nhờ vô tình gặp một anh chàng Việt Nam ở công viên gần nhà, lúc nàng dẫn mấy đứa con bà ta ra đó chơi, nói cho nàng biết sơ qua về tình trạng của những người tị nạn Việt Nam tới Mỹ. Oanh mới vỡ lẽ ra mình đang bị lợi dụng làm đầy tớ không công cho bà chị họ khôn kiếp này.

Hai tuần lễ sau, Oanh cho bà chị họ nàng biết; sẽ dọn tới dnh kế bên tìm việc làm. Oanh nhớ thực rõ, đó là một ngày sóng gió không bao giờ nàng quên được trong đời.

Lúc nàng mở lời:

- Chị Tư à, em nhờ vả chị cũng đã hơn ba năm rồi. Em nghĩ không thể nào ăn bám chị như thế này mãi được nữa. Bởi vậy, xin phép chị cho em qua tỉnh bên tìm việc làm, để tự nuôi sống mình coi mới được.

Thế là một màn kể lễ ơn nghĩa, và sau cùng là những câu tục tĩu được tuôn ra không tiếc lời. Thêm vào đó, một sự hăm dọa đáng sợ; vu khống cho Oanh đã sách nhiễu tình dục thằng con trai mới hơn mười tuổi của bà ta. Quả thực, hồi đó Oanh không biết gì về luật lệ ở Mỹ, nên nghe lời vu khống ấy như một câu chuyện khôi hài, nghe qua rồi bỏ. Mãi sau này, Oanh mới biết, nếu bà ta kêu cảnh sát tố cáo nàng như vậy, chắc chắn Oanh sẽ bị rắc rối ngay. Tuy nhiên, câu chuyện đó được bà ta tung ra như một sự bêu xấu nàng mà thôi.

Khi bước chân ra khỏi gia đình bà chị họ này. Trong mình Oanh không có một đồng xu. Thân thể chỉ vịn vịn một bộ đồ mà nàng đã mặc trong trại tị nạn khi tới nhà bà ta hơn ba năm trước. Nhiều, anh chàng Việt Nam gặp nàng ở trong công viên đã lái xe tới trước cửa nhà nàng đón Oanh đi. Phải công nhận, Nhiều rất khôn ngoan. Chàng đã gọi một xe cảnh sát đậu ngay bên cạnh xe chàng, chứng kiến cảnh anh đón Oanh đi. Vì vậy bà chị họ đành chịu thua, cho nàng bước chân khỏi nhà tương đối ít rắc rối.

Hơn thế nữa, trước đó, Nhiều đã âm thầm cùng Oanh báo cho nhân viên xã hội của nàng sự di chuyển chỗ ở của Oanh tới tỉnh kế bên. Cũng vì vậy, sau hơn ba năm, Oanh mới được cầm những đồng tiền đầu tiên của chính phủ tài trợ cho nàng. Nhưng ở đời, không có gì lấy không được của ai mà không phải trả một cái giá nào đó. Ngay trong đêm đầu tiên bước ra khỏi nhà bà chị họ. Oanh đã phải ngã vào vòng tay Nhiều trong một phòng ngủ ở ngoại ô thành phố này. Điều này đối với Oanh cũng không ân hận gì vì nàng cũng chẳng còn trong trắng gì nữa. Vả lại làm sao từ chối được một người dám hy sinh làm một cuộc giải thoát nàng trong thế kẹt này như vậy. Chỉ có điều Oanh cũng đã lầm Nhiều. Nàng đã tưởng chàng sẽ là cái phao cho nàng bám víu trong lúc hoạn nạn này. Nhưng ngay sau đó, Nhiều đã bỏ nàng bơ vơ, tự lo liệu lấy mọi sự. Và đó cũng là cái cớ sau này, bà chị họ nàng nói mãi về lòng nhân ái của bà và sự ra đi đại đột của Oanh.

Nhưng phải thực sự mà nói, chính vì sự ra đi liều mạng này mà cuộc đời Oanh mới thực sự đổi mới. Thực sự có cơ hội vươn lên, ít nhất là sớm hơn được một thời gian. Đối với Nhiều, Oanh cũng không oán hận và cũng chẳng cảm thấy nợ nần gì chàng nữa.

Hôm nay, tự nhiên Oanh nghĩ tới bà chị họ mình. Có lẽ nàng phải tới nhà bà ta một chuyến rồi. Sự giận hờn, oán hận của cả hai cũng đã tiêu tan sau mười mấy năm trôi qua. Chính bà ấy đã nhiều lần muốn Oanh trở lại. Lẽ dĩ nhiên là với tư thế khác hơn ngày xưa. Tuy Oanh không đáp lời bà ta, nhưng cũng đã nhiều lần tới thăm viếng, quà cáp Thậm chí nàng còn cho bà ấy vay tiền trong những lúc túng cùng vì bài bạc.

Cũng vì thế, những năm gần đây. Bà ta gọi điện thoại cho nàng luôn, và Oanh đã không bao giờ từ chối lời nhờ vả nào của bà ấy. Cuộc sống của bà ta bây giờ càng ngày càng khó khăn, vì tiền trợ cấp xã hội ngày càng bị giảm bớt. Nhưng cũng phải nói tới nguyên nhân chính là thời gian đã từ từ lấy đi những nét trẻ trung, tươi mát của một người đàn bà, và cũng là vũ khí chính của bà chị họ Oanh, dùng moi tiền những anh chàng đại gái ở các sông bãi.

Oanh thủng thẳng đi xuống núi. Lượm lại quần áo mặc vô Kéo cái xe ngay ngắn lại trên đường đi. Hai cánh tay nàng bây giờ có sức mạnh vạm vỡ. Nàng đã thử đi thử lại nhiều lần những quyền lực vừa có, khi trở thành Mả Cà Rồng. Chỉ cần tập trung tư tưởng, quyết định hành động một điều gì, sự việc được giải quyết thỏa đáng ngay.

7. Chương 7: Chương 7

Jane mừng rỡ nhảy lại ôm chặt lấy Oanh la lên:

- Dì Oanh tới chơi mà sao không điện thoại trước cho tụi con biết.

Oanh mỉm cười, hôn nhẹ lên má cô cháu lai của mình:

- Mẹ con đâu?

Jane cười hì hì.

- Thì tối nào mà bà ấy không đi đánh bài chớ.

- Hồi này mẹ con nhiều tiền vậy hay sao?

Jane bĩu môi nói:

- Nhiều cái con khỉ họ gì cô Oanh. Bả lấy tiền của mấy thằng cha già trong sông bãi chơi thôi mà.

- Có thằng nào lại ngu tới nỗi đưa tiền cho người ta đánh bài dùm ình bao giờ đâu.

- Thì cô còn lạ gì bả nữa. Ngồi chầu rìa thôi mà, làm gì có tiền chứ. Lâu lâu có thằng già nào trúng một ván lớn lại cho bả ít chực chơi ké thôi.

- Thế lúc người ta thua, bả có tiền cho người ta chơi ké không?

Jane cười hì hì:

- Thua rồi còn đòi ké cái gì nữa chớ.

- Lúc nó được, nó có tiền, nó đâu có cần ké.

Jane vẫn cười hì hì:

- Thì có tiền bả mới cho chơi ké chứ, không tiền mà đòi chơi ké bả được hay sao?

Oanh chợt hiểu cô cháu lý lắc của mình đang nói gì.

Nàng phát vô mộng nó một cái thực mạnh. La lớn:

- Cái con khỉ này, bây giờ mầy thành quỷ rồi.

Bờ mông tròn chĩa chắc nịch của Jane làm Oanh nghĩ ngay ra một điều có thể lợi dụng được con nhỏ này. Nàng mừng rỡ nhưng cố giấu sự vui mừng đó.

Tụi mày đã ăn uống gì chưa, có muốn đi ăn nhà hàng không?

Cả đám nằm bầy đứ nhao nhao la lên:

- Tụi con ăn bánh mì rồi. Nhưng mà bây giờ cô Oanh dắt tụi con ra bãi biển ăn cà rem đi.

Oanh cười.

- OK, tụi mày thay quần áo đi ăn cà rem. Tất cả mấy đứ?

Jane nói lớn, át hẳn tiếng mấy đứ em nhỏ:

Tụi con dù không đủ quân số, nhưng vẫn còn sáu

đứ cô Oanh à.

Mấy đứ lớn đâu hết rồi?

Mấy ông bà mạnh ai nấy sống. C6 bồ có bịch cả
rồi. ' .

- Còn mày chừng nào thoát ly hả?

Jane ghé sát miệng vô tai Oanh thì thầm:

- Con không khoái đàn ông đâu.

Oanh biết từ trước, con nhỏ này chỉ thích cặp bồ với con gái thôi, cũng vì vậy mà nó còn ở nhà cho tới tuổi này. Mẹ nó cũng biết vậy, nhưng cố lờ đi cho nó tự do lộng hành, để giữ chân con bé ở nhà trông coi đám em nhỏ cho bà ta đi đánh bài. Oanh lại phát mạnh vô miệng nó la lớn: Con quí cái, để bữa nào tao thử mày xem cho biết.

Jane trơ tráo cắn nhẹ vô tai Oanh nói:

- Con chỉ sợ lúc đó cô mê con muốn chết thôi.

Oanh cười ha hả nói lớn:

- Thôi. tụi mày ra xe đi, chịu khó ngồi chật một chút nhe.

Tiếng reo hò lại nổi lên ầm ỹ, đứ nọ xô đứ kia dành nhau chỗ ngồi. Xe Oanh không rộng lắm, nhưng cũng đủ chỗ chứa cả đám, vì chúng ngồi chồng chất lên nhau. Tới tiệm kem ngoài bãi biển. Oanh nhìn đám trẻ ăn uống hồn nhiên mà thương hại cho số mạng chúng có một bà mẹ như bà chị họ nàng. Ăn uống xong xuôi, Oanh lại đưa chúng đi một Vòng bãi biển mua ổi đứ một món đồ chơi.

Riêng Jane, Oanh dúm vô tay nó mấy trăm đô la, làm con nhỏ ngẩn ngơ. Oanh biết chưa bao giờ nó có một số tiền lớn như vậy trong tay. Con bé ứa nước mắt, ôm lấy cổ Oanh hôn lên má nàng thực mạnh. Nó quên cả cảm ơn nàng như mọi khi Oanh cho tiền. Gần nửa đêm, Oanh mới đưa đám trẻ về nhà. Nàng bảo Jane:

- Con có muốn cô đưa về chỗ cô ở mua hột xoàn đeo hay không?

Jane ngơ ngác hỏi:

- Giờ này đâu còn có tiệm nào mở cửa nữa hả cô?

- Thì cô đưa con lên nhà cô ngủ, sáng mai đi mua đồ rồi con đi xe về có được -không?

Jane reo lên:

- Phải đó cô, để con Rose nó ở nhà coi lũ này được rồi. Mẹ con cũng sắp về rồi.

Oanh quay qua Rose, cầm tờ giấy hai chục đô như trước mặt nó hỏi:

- Con coi em cho con Jane đi với cô, cô cho hai chục chịu không?

Con nhỏ cười chúm chím gật đầu, hỏi:

- Nó đi bao giờ mới về hả cô?

- Thì sáng mai về liền thôi mà.

Jane cười ha hả.

- Nói với mẹ, tao theo cô Oanh luôn, không có về nữa đâu. Bây giờ tao mê cô ấy rồi.

Bỗng có tiếng bà chị họ Oanh nói phía sau:

- Ủi tao ày theo nó luôn đó, đưa mấy trăm đô đó cho tao là được rồi.

Mọi người quay lại đã thấy bà Tư từ trong phòng ngủ đang bước ra. Bà mặc một chiếc áo ngủ mỏng dính, bộ ngực thõn thẹn lồ lộ. Oanh không ngờ bây giờ bà ta lại bê bối tới như vậy. Trước mặt con cái mà không cần giữ gìn một chút nào cả. Oanh cười ngất nói:

- Tưởng chị còn lâu mới về nên em dắt tụi nó ra biển chơi.

- Tao về tới nơi thì thấy xe máy vừa chạy tới đầu phố. Định bảo thằng già này lái xe đuổi theo máy chơi, nhưng thằng cô hồn không chịu, đeo nèo nẹo, nhất định đòi vô nhà nên tao phải chiều nó. Bộ máy mới trúng mánh hay sao mà tiền đâu nhiều thế?

- Mánh mung gì đâu chị. Lâu lâu cho tụi nhỏ một ít cho chúng vui thôi mà.

- Máy thì sướng rồi, chẳng bù với tao, nuôi một đám quỷ này muốn hút hơi luôn, một đồng bạc lặn lưng cũng không có.

Nói xong, bà Tư lẹ tay giật mấy tờ giấy bạc trong tay Jane thực nhanh nói:

- Con đưa mẹ cất dùm cho. Đi phố với cô Oanh mà cần gì tiền.

Jane nhảy tưng tưng, la chói lói. Nước mắt nước mũi nó đã chảy ra ràn rụa. Oanh sợ con bé hỗn với mẹ lắm hư chuyện của nàng, vội vàng ôm lấy nó nói nhỏ nhỏ.

- Thôi đừng có khóc nữa, ẹ cái đó đi con. Cô bắt đền cho con.

Jane nhìn bà Tư với cặp mắt oán hận.

- Con thù mẹ quá đi. Tự nhiên lấy tiền của người ta.

Bà Tư cười hì hì, nhìn xấp bạc trong tay nói:

- Tao cầu ày thù tao. Đi luôn vdi cô Oanh đi cho sướng.

Jane háy mẹ một cái thực hỗn nói:

- Ủi đó.

Dù thấy bà Tư vẫn tươi cười, Oanh cũng cố mắng át con nhỏ để cho bà khỏi mất mặt với nàng.

- Con bé này hư quá rồi. Đi chơi với cô mà như vậy đâu có được

Jane ôm lấy vai Oanh nũng nịu nói:

- Ai bảo bà giật tiền của con.

Có lẽ bà Tư không để ý tới Jane nói gì. Bà quay sang con Rose nói:

- Rose đâu rồi, đưa tiền mẹ giữ dùm cho.

Không biết con Rose đã lủi ra sau hồi nào, khi nghe mẹ nói, nó la lên một tiếng lớn, chạy vội vô phòng đóng cửa lại thực mạnh. Oanh nghe có tiếng gài cửa vội vàng, nàng phì cười nói:

- Con nhỏ này lạnh quá đi.

Bà Tư chạy lại đập cửa gọi nó mấy tiếng, nhưng trong phòng vẫn lặng thinh. Bà quay lại thở dài nói:

- Đói máy coi, tao nuôi chúng lớn xác vậy rồi mà có ít tiền đưa nào cũng giữ bo bo chứ có nhờ vả được gì đâu.

Oanh nói lảng đi.

- Thì con nít mà chị, tụi nó đã biết nghĩ như mình đâu. Hồi này chị làm ăn ra sao rồi?

- Mày còn lạ gì tao nữa. Bây giờ (l già rồi, mọi tiền của mấy thằng già cũng còn khó. Chỉ lừa cơ hội tụi nó sấn, dụ về nhà gờ gác được đồng nào hay đồng đó thôi. Mày có khá không? Giúp tao một ít đi.

~Oanh cười cười, nói nửa đùa nửa thiệt:

- Nếu vậy chị bán cho tôi con Jane này đi.

Bà Tư cười hăng hắc:

- Nó chịu theo mày tao cho luôn đó. Mà khỏi phải một mình con đó, mày muốn bắt mấy đứa thì bắt.

Oanh quay qua Jane hỏi:

- Con có chịu đi theo cô luôn không?

Jane vẫn còn ầm ứ vì bị mẹ giật tiện nên nói liền.

- Con đi theo cô luôn, không về đây nữa đâu.

Bà Tư cười nửa miệng nói:

- Được như vậy tao còn cần nữa. Chỉ sợ cô Oanh chịu không nổi mấy tới ba bữa thôi.

Oanh nói lấy lòng Jane.

- Con đừng lo, tụi mình thương nhau mà phải không?

Jane ôm lấy Oanh hôn thực mạnh lên má nàng. Oanh đã nhìn thấy ánh mắt khờ dại của con nhỏ trao cho nàng thực sự. Nàng sợ bà Tư buồn, vừa định quay lại nói thì bà Tư đã nói trước nàng.

- Con nhỏ này nó chịu mày rồi đó. Đưa cho tao mượn mấy ngàn tao ày luôn đó.

Oanh tưởng bà Tư nói hờn mát, nàng cười hì hì nhưng bà Tư đã tiếp ngay.

~~ Tao nói thực đó.

Oanh nheo mắt, nói nửa đùa nửa thiệt.

- Em cho chị mượn năm ngàn chịu không?

Bà Tư cười ha hả, nói liền:

- Tao chỉ cần mượn mày hai ngàn thôi. Nói thiệt đó.

Oanh móc cuốn sổ nhà băng ra nhìn bà Tư cười hì hì:

- Chị đã chắc chưa, em ký tiền thật nè.

Bà Tư vẫn cười ha hả, nói:

- Mày cứ ký tiền cho tao mượn đi, tao cho nó theo mày luôn thực mà. Nếu sau này có nói gì mày, cứ ỉa ra cho tao ăn cũng được.

8. Chương 8: Chương 8

Oanh không nói gì nữa, ký ngân phiếu của nàng cho bà Tư liền. Nàng xé tờ ngân phiếu trong khi mắt bà Tư sáng lên trông thực dễ sợ. Bà nhìn mê mẩn vô những dòng chữ trên tấm ngân phiếu của Oanh mà hầu như quên hết

mọi chuyện chung quanh. Oanh nói:

Bây giờ chị viết mấy chữ vô sau tấm ngân phiếu

này đi, rồi ký tên vô.

- Mà muốn tao viết cái gì?

- Viết ià bà bằng lòng cho con Jane theo tôi.

- Tưởng cái gì chứ tao còn lạy mày cho nó theo luôn nữa.

Nói xong, bà Tư viết liền những gì Oanh vừa nói và ký tên ngay. Bà lật đặt dơ tấm ngân phiếu cho Oanh coi rồi dứt vôi vô túi áo như sợ nàng đổi ý. Jane đứng cạnh nói:

- Mẹ bán con rồi thì trả mấy trăm vừa rồi cho con chứ.

Bà Tư nhẩy nhúa nói:

Bây giờ con Oanh nó là mẹ mày thì đòi nó chứ sao lại hỏi tao?

Jane dậm chân thành thịnh nói:

- Mẹ nói nhẩy quá hà. Tiền của người ta chứ bộ.

Oanh kéo Jane vào lòng vỗ về:

- Cô đã nói là sẽ cho con cái khác mà. Thôi, tội mình đi mua hột xoàn cho con được chưa?

- Tối rồi mà cô.

- Ủ khuya quá rồi. Phải về ngủ một chút, sáng mai mới dậy sớm được mà đi mua đồ chứ. Hơn nữa, ngày mai con còn phải đi học, đâu có nghỉ được.

Bà Tư cười hì hì nói:

- Nó bỏ học cả năm nay rồi, mày không biết hay sao?

Oanh ngạc nhiên quay lại Jane hỏi:

- Nếu cô không làm thì con tốt nghiệp trung học năm ngoái mà phải không?

- Không, con bỏ học từ lớp mười một mà cô không biết hay sao?

Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Con đi học thì ai trông em cho bà đi đánh bài chứ.

Bà Tư la lên:

- Ê... ê.. mày đừng có xạo nhe. Tao kêu mày đi học, mày trốn lên trốn xuống, làm tao khổ vì mày. Bây giờ còn gieo tiếng ác cho tao nữa hay sao.

Thế mẹ bảo ai coi mấy đứa nhỏ đây?

- Thì mày mặc kệ tội nó.

- Mẹ chỉ được cái nói nhẩy thôi...

Oanh sợ hai mẹ con lại ấu ó với nhau nên kéo con nhỏ ra cửa, nói:

- Thôi, được rồi. Bây giờ chúng mình đi được chưa?

Nói xong, nàng quay qua bà chị họ.

- Chị Tư em về nhe, mấy bữa nữa em chở con Jane trả chị.

Bà Tư nói thực nhanh:

- Tao đã bán nó ày rồi mà. Chở nó về đây làm gì nữa.

Oanh cười hì hì đưa một ngón tay ra nói:

- Móc ngoéo đi.

Bà Tư nắm bàn tay lại, để chừa một ngón tay ngoéo vô ngón tay Oanh liền. Bà cười hì hì nói:

- Mày tưởng tao nói chơi hay sao?

- Vậy thì được rồi.

Jane nín lấy vai Oanh chui vô xe nói:

- Bả nói thực đó cô. Con ở với cô luôn à coi. Kể như cô mất hai ngàn đó đi.

- Mấy ngàn bạc đó mà ăn thua gì. Miễn là lắm sao cho con vui là cô thích rồi.

Oanh mở bóp, tính lấy chìa khóa xe nàng mới biết mình để quên chìa khóa trong nhà bà chị họ. May mà nàng quên khóa cửa xe nên Jane mới chui vô trong xe được. Nàng bảo Jane.

- Con ngồi đây cô trở lại lấy chìa khóa xe đã nghe. Nhớ khóa cửa lại cẩn thận nhé.

Jane gạt đầu ngoan ngoãn, nó chờ cho Oanh ra khỏi xe, đóng cửa lại rồi ấn nút khóa cửa. Oanh yên trí đi trở ngược lại vô nhà bà Tư. Mới đây mà bà ta đã tắt đèn tối

om rồi. Oanh bấm chuông, lục đục một lúc sau mới thấy

bà Tư ra mở cửa. Nàng nói:

- Em để quên chìa khóa xe ở trên bàn.

Bà Tư mở rộng cánh cửa cho nàng vô rồi đóng lại ngay. Oanh không để ý, đi thẳng vô trong bàn lấy sâu chìa khóa.

Nàng vừa trở ra, bà Tư đã nắm lấy tay nàng nói như van lơn:

- Oanh à, chị nói thực với em cái này, đừng buồn nghe.

Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Chị nói gì thì nói đi, rào đón làm gì vậy?

Giọng bà Tư khổ sở:

- Chị thú thực, lỡ mượn tiền đánh bài, thua đậm quá rồi. Phải như mượn tiền của mấy thằng già thì đem nó về phòng vài lần là xong. Nhưng mà tiền của tụi điểm sòng bài thì không yên với tụi nó rồi. Dù có chịu chúng nó cách nào đi nữa thì tiền mượn cũng phải trả. Bất quá đem chúng nó về đây chỉ để hoãn lại ngày trả chậm ít lâu thì được. Chứ quýt luôn là không ổn rồi.

Oanh hỏi:

- Chi thiếu tụi nó bao nhiêu?

- Nhiều lắm em à. Trả không nổi đâu.

- Vậy chi tính làm sao?

- Thì liệu kế trì hoãn thôi chứ biết làm sao bây giờ.

- Hoãn được bao lâu?

- Tối đầu hay tối đó mà. Hôm nay chị làm bộ bán con Jane cho em là để che mắt thằng điểm đang nằm trong phòng ngủ đó.

- Chuyện đó thế nào?

- Nó đòi về đây ngủ với con Jane. May mà có em tới đưa cho chị hai ngàn bạc, đem con nhỏ đi. Nếu không tối nay nhất định chị phải cho nó ngủ với con nhỏ đó rồi.

Oanh há hốc miệng ngạc nhiên, nàng không ngờ bà chị họ lại có thể sống sa đọa tới như vậy.

- Nếu thế làm sao con Jane có thể trở về đây nữa.

- Bởi vậy chị mới nói với em đừng đưa nó về đây nữa mà. Nhưng còn một điều quan trọng hơn nữa.
- Còn gì nữa?
- Nếu hôm nay thằng này không được ngủ với con Jane, nhất định nó sẽ đòi lấy cái ngân phiếu em vừa mới ký cho chị.
- Làm sao nó biết.
- Chị đã lỡ nói với nó rồi.
- Tại sao chị lại nói với nó chuyện đó?
- Nếu không nói là bán con Jane cho em, liệu nó để yên chị hả. Em coi nè.

Vừa nói, bà Tư vừa chìa má ra cho Oanh coi. Nàng thấy một bên đỏ ao, còn in rõ năm ngón tay trên làn da nhẵn nhéo của bà chị họ. Tự nhiên Oanh thấy bất mãn. Nàng bảo bà Tư:

- Bây giờ chị tính sao?
- Hay là em để cho con Jane nằm với nó một lát rồi hãy đưa đi có được không?

Oanh không ngờ bà Tư lại nói được câu đó. Nàng mỉm cười chua chát nói:

- Thôi được rồi. Chị cứ cho nó lấy cái ngân phiếu đó đi. Em sẽ gửi cho chị cái khác.

Bà Tư ôm chầm lấy Oanh cảm ơn rồi rút. Bỗng cả hai người cùng ngạc nhiên thấy Jane đứng trước cánh cửa từ hồi nào. Nó thấy cả hai nhìn ra. Tức tối đóng cửa lại thật mạnh, chạy nhanh ra xe. Oanh vội vàng chạy theo con bé. Nó ôm mặt khóc nức nở, gục vào vai Oanh. Nàng nói:

- Chuyện xong rồi, có gì đâu mà con khóc.
- Tại cô không biết thôi.

Oanh vừa cho xe chạy vừa hỏi:

- Biết cái gì?
- Chị Ba cũng bị mẹ làm cái mừng này nên mới bỏ nhà theo trai luôn.

Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện đó thật hay sao?
- Thật chứ còn gì nữa. Hôm nào con dắt cô tới hỏi chị Ba thì biết. Không phải một lần đâu. Mẹ con làm điểm rồi, muốn cả nhà làm điểm nữa đó.

Oanh cố tình nói đỡ cho bà Tư.

- Con nói sao chứ làm gì có chuyện đó. Ở Mỹ mà, làm sao bắt ép đứa nào cái vụ đó được.
- Không phải bắt ép đâu, mà là bà dụ tội con. Thấy bà khóc lóc, lại bị người ta hăm dọa thì cũng nhắm mắt đưa chân cho rồi. Nhưng mà một hai lần còn được, chứ bộ làm hoài hay sao?
- Tại sao con biết bà làm hoài chứ? .
- Cô tưởng con chưa bị lần nào hả?

Oanh lạnh mình hỏi:

- Thế đây không phải là lần đầu bà định bắt con ngủ với người ta hay sao?
- Có lẽ là mấy cái lần đầu rồi đó cô ơi. Tuần trước con nói, nếu bà làm một lần nữa, con gọi cảnh sát. Bởi vậy lần này bà mới tổng khứ con đi để lấy tiền của cô đó.
- Nhưng vì bà thiếu nợ người ta mà.
- Ai mà cho bà thiếu bạc ngàn như vậy cơ chứ. Hai ba trăm là cùng cô ạ.

Oanh mỉm cười chua chát.

- Càng hay, cô sẽ gửi tiền cho bà luôn. Mai sau, con có cơ không trở về nữa mà không bị mang tội bất hiếu.

Jane ôm lấy Oanh, hôn lên má nàng thật mạnh. Oanh từ từ cho xe đậu vô bờ, dưới một chỗ không ánh đèn điện. Nàng tắt máy xe. Quay qua cô cháu hôn vô miệng nó. Con bé có vẻ ngạc nhiên cùng tột, ôm cứng lấy nàng, nó le lưỡi liếm vô miệng Oanh thực điệu nghệ. Oanh ngạc nhiên, không ngờ con bé này biết cả những kỹ thuật làm tình như vậy. Nàng từ từ mò một tay xuống ngực Jane. Oanh không ngờ bộ ngực nó lớn như vậy. Mấy đứa con lai Mỹ có khác. Thân thể nó nảy nở thật sớm. Bộ ngực Jane phải lớn gấp hai ngực Oanh chứ không phải thường. Hèn gì mẹ nó đem da thịt non của con bé này dụ mấy thằng điếm trong sòng bài lấy tiền thì thật là có hiệu quả.

Mùi da thịt Jane làm Oanh không chịu nổi nữa. Nàng định cắn vô cổ cô cháu hút lấy dòng máu tươi của nó, nhưng lại giật mình, nhớ lại lời con Ma Cà Rồng nói về lượng máu người lùn cần phải có để tương ứng với số máu mình đã hút được, nên Oanh dừng lại ngay. Nàng chỉ dám liếm nhẹ nhẹ trên cần cổ thơm tho của Jane mà thôi. Oanh biết rằng, bây giờ mà hút hết máu của con bé này thì nàng sẽ giết chết nó mất. Thứ nhất là làm sao nói với mẹ nó. Thứ hai là số lượng máu hút được từ thân thể nó phải gấp ba lần máu của một thằng lùn. Nhưng điều quan trọng là giết nó rồi lấy ai dụ mấy thằng lùn ra cho nàng hút máu bây giờ. Oanh rà miệng nàng xuống dưới, liếm nhẹ nhẹ trên bộ ngực trần trụi của con bé mà nàng vừa kéo phanh tà áo nó ra.

Con bé rên d trong vòng tay nàng. .

- Cô ơi... con thương cô quá đi...

Có lẽ xe đã đậu ở đây cả tiếng đồng hồ rồi. Sợ trời sáng, Oanh thì thầm bên tai Jane.

- Thôi để cô lái xe về nhà đã nghe con.

Jane vẫn còn mê mẩn trên da thịt Oanh. Nó đã kéo hẳn quần nàng xuống, vực mặt trên bụng nàng. Oanh cho xe chạy về hướng đường đèo. Qua ngọn đèo trên núi nhà con Ma Cà Rồng. Nàng lái xe vô con đường nhỏ lên đỉnh núi. Bây giờ dù trời tối mịt mù, mắt nàng vẫn nhìn thấy mọi vật rõ như ban ngày. Oanh thích thú đạp mạnh ga cho xe chồm lên, lướt nhanh trên con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi,

Về tới nhà con Ma Cà Rồng. Cửa nhà vẫn vắng tanh, Oanh đỡ Jane ngồi dậy. Con nhỏ ngơ ngác hỏi:

- Đây là đâu vậy cô Oanh?

Oanh mỉm cười trả lời:

- Nhà cô chứ ở đâu?

- Sao mà tối om vậy cô. Giống như cô ở trong rừng vậy?

- Không phải trong rừng, mà là trên núi.

- Cô không nói gạt con đó phải không?

- Tại sao con lại nghĩ cô gạt con?

- Tại vì nhà trên núi không có cái nào dưới một triệu đô la đâu.

- Không dưới một triệu đô la thì sao?

Jane cười khúc khích:

- Bộ cô cặp được với thằng cha triệu phú nào rồi hả?

Oanh cười thực lớn:

- Nếu đứa nào muốn trở thành triệu phú thì cặp với cô chứ cho tới giờ phút này cô chưa cặp với thằng nào cả.

- Bộ cô trúng số rồi hả?

Oanh hỏi lại:

- Cút phải trúng số mới có tiền được hay sao?
- Không lý cô bán bạch phiến.
- A!... Cô không có chơi cái trò đó đâu nghe. Có ngày ở tù đó.
- Thế làm sao cô có cái nhà này. .

Vừa nói xong, Jane cười ha hả nói tiếp ngay:

- A... con biết rồi, chắc nhà của ai cho cô mượn đỡ một đêm chứ gì.

Oanh nắm tay Jane đưa vào phòng khách nói:

- Có mượn hay không thì thủng thẳng con sẽ biết. Nhưng có điều chắc chắn, cô cháu mình sẽ ở đây lâu dài và chỉ có hai đứa mình thôi, con có sợ không?
- Nếu nhà người ta con mới sợ, chứ nhà cô con còn sợ cái gì nữa.
- Vậy thì được rồi. Bây giờ cô cho con cái này có chịu không?
- Cái gì đó hả cô?

Oanh tháo trên tay ra chiếc nhẫn hột xoàn nàng vẫn đeo. Mấy tháng trước, Oanh đã rút hết tiền tiết kiệm ra được mười mấy ngàn, mua chiếc nhẫn này. Năng cầm tay Jane xỏ vô ngón tay nó hỏi:

- Có đẹp không?

Jane há mồm, trợn mắt nhìn chiếc nhẫn hột xoàn mà hít hà.

- Trời ơi, cô tính cho con thực hả?
- Đúng rồi. Nhưng con phải làm cho cô một việc ngay bây giờ, trước khi mặt trời mọc, và làm một mình thôi.

Jane nắm tay lại tỏ vẻ cương quyết:

- Nhất định là con phải làm cho bằng được vụ đó rồi.
- Con đã biết vụ gì chưa mà quả quyết như vậy?

Jane nói ngay không cần suy nghĩ:

- Vì cái nhẫn hột xoàn này, có cái gì mà không dám làm chứ. Mẹ con bắt con ngủ với mấy thằng Mỹ say rượu, con còn dám làm nữa là vụ gì khác. Bộ cô cũng muốn con ngủ với ai hả, con không có ngán đâu.

Oanh cười ha hả nói:

- Con đòi ngủ với người ta, cô còn đánh đòn nữa, chứ nói gì cô bắt con ngủ với ai nữa hả?
- Thế cô bảo con làm cái gì chứ? Giết người con cũng không ngán đâu. Nhưng đừng có ở tù là được.

Oanh nâng mặt Jane lên hỏi:

- Đừng có nói tầm bậy. Giết người thì ở tù rục xương, làm gì có thì giờ mà đeo hột xoàn nữa.
- Thế cô bảo con làm cái gì cho xứng với cái nhẫn này đây?

- Không có gì khó đâu.

- Nhưng là chuyện gì chứ.

- Được, để cô nói con nghe. Ở mé núi bên kia, có một bụi lùn ở chung với nhau trong một hang động. Chúng không bao giờ ra ngoài vào ban đêm cả. Mấy thằng lùn đó dè không thể tượng tượng được. Gặp ai, bụi nó cũng muốn dè ra hiếp cho bằng được. Bởi vậy, cô muốn bắt một thằng về đây dõn chơi.

Jane cười hì hì.

- Cô tính bắt cóc một thằng về đây chơi hả. Coi chừng

tụi nó gọi cảnh sát thì sao?

Oanh trấn an Jane. .

- Ngu gì đem nó về đây. Mình lôi nó ra bìa rừng dỡn một lúc rồi thả nó về thôi mà. Hơn nữa, mấy thằng đó thấy gái là tíu mắt lên rồi, còn làm được cái gì nữa.

Jane thích thú reo lên:

- Vậy tụi mình đi ngay bây giờ nghe cô.

Oanh gật đầu nói:

- Tốt, bây giờ con ngồi đây nghỉ một lát đi. Cô đi tìm cái hang động đó ở đâu đã, rồi về dắt con đi.

- Tại sao cô không cho con đi luôn một thể.

- Cô quen đường rồi nên đi mau hơn, dắt con đi sợ trời sáng mới tìm ra hang động của tụi nó thì khó bắt chúng nó lắm. Con bật Ti Vi lên coi, chờ cô về liền mà.

Jane hí hửng đi lại chỗ Ti Vi, trong khi đó Oanh chạy như bay ra ngoài. Nàng chỉ tìm vài phút là ra chỗ chiếc bẫy hồi chiều. Oanh lấy một cành cây đập vô cái thông lọng. Chiếc bẫy bật lên. Oanh nghe ngay tiếng lục lạc kêu rổn rển phía bên tay trái. Nàng nắm ngay sợi giây báo động lần theo và đứng như Oanh dự đoán, sợi dây đó dẫn nàng tới hang động tụi lùn liền. Oanh thử đi vô trong. Bỗng nàng giật mình, vì thân thể đau như phải lửa. Oanh hoảng hốt nhảy bật ra ngoài. Nàng vừa nhìn thấy một loại cỏ đỏ như máu, tỏa ánh hào quang, mọc đầy chung quanh hang động. Oanh biết ngay là loại cỏ mà con Ma Cà Rồng nói với nàng hồi tối. Lúc ấy Oanh cũng nghe được tiếng cười nói xôn xao bên trong. Có lẽ tụi lùn tưởng bẫy được con mồi rồi nên cười nói thật ồn ào. Oanh vội vàng chạy nhanh về nhà. Jane đang mải mê coi Ti Vi, thấy Oanh về cười lú hí hỏi:

- Bộ cô tìm được chỗ ở của tụi nó rồi hả?

Oanh gật đầu nói:

- Bây giờ cô cháu mình đi được rồi.

Chỉ vài phút sau, Oanh đã đưa Jane tới trước cửa hang động. Nàng bảo Jane:

- Bây giờ tụi chúng nó đang đùa dỡn với nhau trong đó. Con xông vào túm một thằng nào đứng gần cửa hang động nhất. Chạy ra liền. Tụi nó không dám đuổi ra ngoài này đâu, vì đám lùn này kỵ bóng tối lắm. Nhưng mà con phải nhớ là đừng để cho chúng nó kéo được con ở trong đó là chết đó nghe không. Tụi nó hãm con chết đó.

Jane cổ vể hơi run hỏi:

- Tại sao cô không vô trong đó với con?

- Nếu cô vô trong đó được cô đã vô rồi. Bởi vì cô còn phải ở ngoài này làm kế nghi binh. Khi con chạy ra ngoài rồi, cô núp ở đây hò hét, hù cho tụi nó sợ mà không dám rượt theo con. Chứ chui cả hai đứa vô đó là kẹt luôn hay sao?

9. Chương 9: Chương 9

Jane cười khúc khích nói:

- Cô cũng khoái đùa dỡn như tụi con quá đi. Được rồi, cô núp ngoài này đi, để con vô trong đó cho. Tụi nó không làm gì được con đâu. Con vô địch về chạy bộ trong trường học đó cô à.

Oanh hồi hộp nói: .

- Ủi nhào vô đi. Cần thận nhé, đừng để cho chúng thấy con nghe không.

Jane mím môi gật đầu nhẹ. Nó rón rén chui vô hang động. Chỉ vài phút sau, Oanh nghe thấy có tiếng hò hét náo loạn bên trong. Nàng chạy vội tới cửa hang, nhưng không dám dứt đầu vào, vì sợ loại cỏ đỏ như mặt trời kia. Nàng lo lắng vì không thấy bóng dáng Jane đâu. Bỗng một thằng lùn từ trong hang động bị ném ra ngoài cửa hang ngay chỗ Oanh núp, nó té bò càng. Nàng nghe tiếng Jane la lớn:

- Cô Oanh ơi, núp lấy thằng nhỏ đó chạy đi. Tụi nó bắt được con rồi. .

Oanh biết ngay Jane đã bị tụi lùn giữ lại trong hang động rồi, Nhưng thực may mắn, nó đã ném được một tên ra ngoài này. Oanh không còn suy nghĩ gì nữa, nhào lại, đè ngửa thằng lùn ra, cắn vô cổ nó liền. Máu trong thân thể nó chảy vô miệng nàng ào ạt. Thằng lùn la thất thanh, tiếng nó vang dội cả một vùng. Oanh không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, nàng cố giữ chặt thằng nhỏ, đè bẹp nó xuống đất, hút thật mạnh vào vết thương nàng vừa cắn.

Chỉ vài phút sau, Oanh thấy thân thể mình lạnh như băng. Thằng lùn cũng đã chết cứng tự bao giờ. Máu nó đông lại, không còn hút được nữa. Bây giờ Oanh lại nghe thấy tiếng con Jane la chói lói. .

- Cô Oanh ơi, cứu con với... cứu con với...

Oanh chạy nhanh vào hang động. Nàng dẫm lên đám cỏ mặt trời, thấy chân mình bỏng như phải lửa. Nhưng vẫn còn chịu được. Không như lúc này, mới nhìn thấy mây bụi cỏ này là đã dội ngược rồi. Nàng chạy vô trong, nhìn thấy ngay một đám cỏ chục thằng lùn đang đè ngửa Jane dưới đất.

Oanh xông vô, đá chúng té nhào, ôm lấy Jane chạy thục mạng ra ngoài. Lúc ấy nàng cũng đã thấy ngộp thở lắm rồi. Về tới nhà, Oanh đặt Jane lên giường, cười hỏi:

- Tại sao chúng nó đè được con xuống đất vậy?

Jane cười khúc khích nói:

- Tụi nó nhỏ con mà mạnh như trâu đó cô ơi. Tại con khinh địch nên mới bị chúng nó đè ngửa xuống đất đó cô. Để lần sau chúng nó biết tay con.

Oanh cười ha hả.

- Ủi, bây giờ đi tắm rửa đi. Ngày mai tụi mình tấn công chúng nó một keo nữa.

Jane thích thú cười lớn.

- Chơi cái vụ này vui thực. Nhưng mà thằng nhỏ con ném ra ngoài đâu rồi cô?

Oanh nói dối thực lẹ.

- Cô đã tóm được nó rồi. Nó cắn cô lung tung, lúc ấy định ôm nó chạy đi thì nghe con la nên phải xông vào cứu.

- Cô đừng lo, tối mai con cần thận hơn.

Oanh tát nhẹ lên má Jane nói:

- Thôi được rồi. Chúng mình đi tắm đi.

Jane dạ một tiếng, đứng dậy, theo Oanh vào phòng tắm. Oanh mở nước pha cho ấm ấm rồi từ từ cởi quần áo leo vô bồn tắm. Jane hỏi:

- Tụi mình tắm chung hả cô?

Oanh gật đầu, nói:

- Ủi vô đây tắm cho vui. Cái bồn nước này lớn gấp hai lần những cái bồn bình thường. Hai đứa mình nằm chung vẫn còn rộng mà.

Jane thích thú cởi quần áo thực nhanh. Oanh nhìn thân hình đầy đà của nó thêm thuồng. Nàng ước gì đề nó xuống cắn vô cổ bây giờ thì ngon lành biết mấy. Nhưng Oanh biết là phải dần ma tính xuống, vì nàng còn phải lợi dụng con nhỏ này nhiều hơn nữa. Jane bước vô bồn tắm nằm cạnh Oanh, bỗng nó la lên:

-Trời ơi, sao tự nhiên người cô lạnh như nước đá vậy?

Oanh cười hì hì:

- Tại con vật lộn với mấy thằng lùn rồi thấy nóng nực đó thôi Chứ cô có thấy gì đâu.

Jane ôm lấy Oanh thổ thê:

- Cô lạnh thực đó, có phải cô bệnh không?

- Đau ốm gì đâu, ngày nào cô không vậy.

- Lúc này con có thấy cô như vậy đâu.

- Tại con không để ý thôi.

Nói xong Oanh hôn lên miệng Jane thực ngọt ngào. Nàng đã biết con nhỏ này chỉ thích đàn bà từ lâu, nhưng không ngờ nó lại quí quái như vậy. Bộ ngực to tròn của

Jane chà sát thực mạnh trên ngực Oanh đã làm cho nàng nóng người lên thực dữ dội. Có lẽ cũng vì vậy mà cái lạnh vì chất máu hút được trong cơ thể thằng lùn từ từ giảm xuống thấy rõ. Oanh mừng rỡ, nàng càng ôm cứng lấy con bé hơn nữa. Nó rên rì bên tai nàng:

- Cô Oanh ơi. Bây giờ mẹ con có giết con, con cũng không rời cô nữa bước nữa đâu.

- Nhỡ mai một ngày cô đi lấy chồng thì sao?

- Lấy ai thì lấy, nhưng cô đừng bỏ con nhé cô Oanh.

- Nhưng cũng còn phải tùy.

- Tùy cái gì cơ?

- Tùy thái độ của con ra sao đã.

- Con không làm gì cho cô buồn đâu.

- Nếu vậy thì được, chỉ sợ con không giữ lời thôi.

- Con thề không bao giờ làm cho cô buồn thực mà.

- Vậy thì lo gì cô đuổi con đi cơ chứ. Bây giờ đứng dậy xen nào.

Jane lật đật đứng dậy ngay. Nó còn lấy tay đỡ nàng lên như dìu một bà lão nữa. Nàng bảo nó:

- Con bế cô vô phòng ngủ đi.

- Con bé ngoan ngoan ẵm bổng nàng lên. Dem Oanh vô phòng ngủ đặt lên giường. Oanh nói:

- Thôi được rồi, con nằm xuống đây ngủ với cô đi, trời cũng sắp sáng rồi đó.

Jane ngoan ngoãn nằm bên cạnh Oanh, nó để cho nàng gác chân lên mình nó ngủ ngon lành. Tay con nhỏ cũng không quên kê cái gối dưới đầu cho Oanh nữa. Lúc này Oanh cũng đã bắt đầu thấy thân thể mình thay đổi. Nàng nghĩ tới đám lùn vừa rồi. Bỗng Oanh nghe thực rõ những tiếng bàn tán xôn xao của tụi lùn. Nàng chợt hiểu, thính giác của nàng đã bén nhạy tới cả mấy trăm thước. Lúc chưa hút máu thằng lùn, Oanh chỉ nghe được tiếng động trong vòng vài chục thước chung quanh nàng. Bây giờ nàng nằm đây mà nghe thấy tụi lùn bàn tán với nhau thì quả thực công lực nàng đã tăng tiến một cách khủng khiếp rồi. Có tiếng một tên nói:

- Không biết mấy con nhỏ này ở đâu tới. Tụi nó muốn cái gì mà phá chúng mình như vậy?

- Mày có nghĩ chúng nó là mấy con Ma Cà Rồng không?

- Ma Cà Rồng mà dám bước lên cổ mặt trời hay sao?

- Biết đâu nó có công lực cao thì sao?
 - Công lực càng cao, càng sợ cỏ mặt trời. Mà không thấy lão Ma Cà Rong ở biệt thự nâu đỏ hay sao? Có bao giờ lão dám bén mảng tới đây không?
 - Ai không biết vậy. Nhưng cũng có ngầy lão tới làm thịt tội mình.
 - Hay là chúng mình tấn công lão trước đi. Anh em nghĩ sao?
 - Tấn công như thế nào?
 - Đem cỏ mặt trời trồng chung quanh nhà y.
 - Có nên không?
 - Có nhiều tiếng bàn luận, kẻ muốn, người không. Bỗng có tiếng đàn bà vang lên:
 - Anh Tư Tư, thằng Xi Xi và con Mi Mi, tự nhiên mất tích, dù muốn hay không, sáng mai chúng mình cũng phải tới đó cắt vắn hẩn một phen.
 - Có sợ hẩn lật lọng tấn công tội mình trước không?
 - Tội mình mang theo cỏ mặt trời.
 - Như vậy hẩn sẽ biến mất ngay, lấy ai mà nói chuyện chứ?
 - Hẩn làm sao dám ra khỏi nhà khi mặt trời sáng chói vào mùa này.
 - Phải rồi, nếu thế tại sao chúng mình không tiêu diệt hẩn trước đi có phải đỡ khổ không?
- Có nhiều tiếng ồn ào, rồi một giọng đàn bà ồm ồm nói:
- Đúng rồi, phải tiêu diệt con ma đó đi mới sống yên ổn được. Nếu không, ngày đêm nơm nớp lo sợ thế này, thì còn làm ăn gì được nữa.
 - Nhưng mà chúng mình có đủ khả năng tìm kiếm thức ăn hay không? Nếu lão chết rồi, hoặc chạy mất thì làm sao tội mình có đủ đồ ăn đây?
 - Thì chúng mình sống như khi lão chưa tới đây thôi. Yên ổn mà.
 - Đó là không có người phá hoại. Nếu lão phá hết bẫy thú và lấp đi giếng nước của chúng ta rồi mới phải làm sao?
 - Bởi vậy khi tấn công lão, phải nắm chắc phần thắng trong tay đã.
 - Làm sao mà biết được thế nào là chắc cơ chứ.
- Lại có nhiều tiếng xôn xao, rồi lại một giọng đàn bà ồm ồm nói:
- Dễ ợt...
 - Làm sao chứ?
 - Ngày mai. Đợi ặt trời lên thực cao. Chúng mình kéo hết cả nam phụ lão ấu tới nhà lão, bao vây căn nhà rồi đốt luôn. Nếu lão ở trong nhà thì chết cháy là cái chắc. Còn như lão chạy ra ngoài sẽ bị ánh mặt trời thiêu chết luôn.
 - Đúng rồi. Nhưng mà làm cho chắc ăn. Tội mình mỗi người thủ theo một bụi cỏ mặt trời. Đốt nhà xong trồng luôn vô khu đất nhà nó. Tổ bảo đảm chỉ nội tuần sau, ở đó sẽ thành rừng cỏ mặt trời à coi. Vì loại cỏ này mà gặp than thì lớn mau như thế nào anh em biết rồi.
- Những tiếng reo hò thích thú vang lên ầm ỹ. Lại có tiếng nói lớn:
- Nếu đốt nhà thì không cho đám trẻ con theo, nguy hiểm cho chúng lắm.
 - Còn con Ni Ni mới sanh được mấy ngày, cũng phải ở nhà chứ đâu có đi được.
 - Đúng rồi.

- À, thằng Cu Cu đâu, mày nói lại cho tui tao nghe, con nhỏ đó hút máu mày ra làm sao hả?
- Ủ tao bị con nhỏ mập ở đâu không biết, nắm lấy đầu nên mới kêu cứu mày. Nó biết không địch nổi chúng mình nên ném tao ra ngoài hang cho con nhỏ ở ngoài đó hút máu tao. Nó làm cho tao lạnh cóng người. Máu đông đặc lại không hút được nữa mới bỏ đi.
- Bỏ đi cái gì, có phải nó là cái con xông vào đây cứu con nhỏ mập đi không?
- Chắc nó chứ ai. Tao nghi con nhỏ này cũng là Ma Cà Rồng quá. Nếu không tại sao nó khỏe dữ vậy. Không đứa nào nín nổi nó. Nó đá đứa nào, đứa ấy té bò càng ngay.
- Nhưng Ma Cà Rồng gì mà đập luôn lên cổ mặt được nữa hả. Tao nghĩ không phải đâu. Loại cỏ này Ma Cà Rồng chỉ ngửi thấy hơi, nhìn thấy ở xa xa cũng muốn tan xương nát thịt ra rồi, chứ nói gì đập lên khơi khơi như con nhỏ đó.
- Đúng rồi, tao nghĩ tui mình lơ là, bất ngờ bị nó nhào vô đá túi bụi nên té bò càng thôi. Lần sau phải chuẩn bị phòng vệ trước là yên chứ gì.
- Nhưng mà tại sao nó lại cắn cổ hút máu tao cơ chứ?
- Chắc nó hù mày thôi. Còn như nếu nó là Ma Cà Rồng thực thì đã hút máu thằng nào là hút tới hết chứ đâu có làm áu mày đông lại mà bỏ đi như vậy.
- Ủ, có lẽ tui mày nói đúng. Có thể là con Ma Cà Rồng kia kêu hai con nhỏ đó tới phá tui mình chẳng.
- Cũng dám lắm.
- Thôi bây giờ đi ngủ đi, sáng mai còn phải đi giết con Ma Cà Rồng anh em ơi.

Oanh nghe thấy tiếng rì rầm một lúc nữa thực nhỏ, rồi tiếng gáy rù rì vang lên đều đều. Biết là tui lùn đã đi ngủ hết rồi. Nàng ngoi bật dậy, chạy bay ra ngoài. Nhắm hướng hang động tui lùn phi tới. Nàng rón rén vô trong, bây giờ Oanh mới để ý. Nếu nàng không dấn lên những bụi cỏ ấy thì chỉ cảm thấy hơi ngộp thở một chút. Nàng có thể nhịn thở vài phút cũng không sao. Oanh mừng thầm, nếu nàng muốn, bây giờ có thể hút máu tui này lúc nào mà không được.

Oanh lặng lẽ đi ra vì đã cảm thấy ngộp thở lắm rồi. Nàng tính, nếu xông vào hang động thực nhanh, chớp đại một thằng rồi chạy ra ngay thì có trời mới cứu tui nó được.

Nàng lại nghĩ tới âm mưa vừa rồi của mấy thằng lùn này nên phải tìm cách thủ thân trước. Oanh trở về, đánh thức Jane dậy, vợ ít đồ đạc chất lên xe, rồi lái xuống tỉnh ngay. Thấy Jane ngơ ngác nên nàng nói với nó:

- Sáng mai, tui lùn tính tới đốt nhà mình. Cô biết không chọi lại chúng nó đâu. Mình tìm nơi lánh mặt đã.

Jane hỏi:

- Sao cô biết?

Oanh cười hì hì.

- Cô học được cách bói quẻ của Khổng Minh mà.
- Khổng Minh là cái gì vậy cô?
- À Khổng Minh là cái ông trong chuyện Tàu, làm ra cách bói toán, biết trước được địch quân toan ưnh cái gì.

Jane cười hăng hắc nói.

- Con nghi cô quá đi. .
- Mày nghi tao cái gì?
- Cô tưởng con tin cô có cái nhà đó hả?

- Ô, cái con bé này. Mày về nhà tao, tắm rửa, ngủ nghê một giấc tòi còn tin mới không tin cái gì nữa.

Jane cười hì hì:

- Cô còn dóc tổ, hơn mẹ con nữa.

- Mày nói cái gì?

- Cô vào nhà người ta, ăn trộm đồ, mà còn dám tắm rửa. Chọc phá hàng xóm, rồi mới khuôn đồ đi thì con phải bái cô là sư phụ mất rồi. Hèn chi cô có nhiều tiền như vậy?

Oanh cười phá lên, nàng không ngờ con nhỏ này đầu óc nó phong phú như vậy. Nàng nói:

- Được để tao mua mấy cuốn chuyện của ông Hùng Sơn ày đọc. Lúc ấy mày dám nói tao là Ma Cà Rồng chuyên hút máu người lắm.

Jane cười ha hả:

- Cháu có đọc mấy cuốn chuyện đó rồi. Nuôi MaNgải này, Luyện Bùa Ma này, còn cái gì Thế Giới Bùa Ngải, Ma Chơi, Ma Rắn nữa có phải không. Để bữa nào cháu luyện mấy thứ đó cần cổ cô cho biết.

Oanh nghe Jane nói, cười ha hả, tiếng cười của nàng vang dội khắp núi rừng trong đêm khuya thanh vắng...

10. Chương 10: Chương 10

Mặt trời đã lặn từ lâu. Thành phố nhá nhem tối. Bây giờ Oanh mới uể oải thức dậy. Nàng thấy mảnh giấy để trên bàn, vội đọc lướt qua. Chữ viết của Jane để lại:

Cô Oanh kính mến.

Con thức từ lâu, thấy cô ngủ ngon quá nên để yên cho cô ngủ. Con mượn cô cái xe và ít tiền đi lòng vòng một hồi. Tối tối sẽ trở về. Xin cô yên tâm, con có bằng lái xe từ hồi còn đi học và lái xe nghề hơn mẹ con nhiều.

Chúc cô một ngày vui.

Oanh mỉm, cười lắc đầu. Thật là mẹ nào con đó. Chẳng những con nhỏ lấy xe đi chơi mà còn mượn luôn tiền một cách khời khời như vậy nữa mới là hay? Oanh mở cửa sổ nhìn ra ngoài trời. ánh điện sáng rực muôn màu lấp lánh chạy dài theo đường phố.

Nàng thay quần áo đi xuống phố, rồi chạy thật nhanh về hướng biển. 'Có lẽ vận tốc di chuyển của nàng mất thường không nhìn thấy bóng Oanh được nữa. Chính Oanh cũng không ngờ có nhiều biến đổi như vậy. Chỉ chớp mắt, nàng đã đứng trước khu nhà của Ma Cà Rồng. Giờ đây chỉ còn là một đồng tro ẩm ướt. Hình như sở cứu hỏa đã tới đây chữa lửa. Nhưng có tài thánh cũng không cứu được khu nhà này, khi mà cả chục tên lùn xúm vào đốt như vậy, thì làm sao xe chữa lửa có thể tới kịp. Nội cái con đường từ chân núi lên tới đây nhỏ như vậy, chiếc xe chứa nước làm sao đi cho lọt. Họa may là đậu ở chân núi rồi nổi vòi nước lên tới nơi mà chữa thì may ra được. Nhưng mà nổi xong vòi nước rồi thì còn gì là khu nhà đó nữa. Oanh đã nhìn thấy đám cháy không chỉ ở khu vực căn nhà của con Ma Cà R~ng, mà còn cháy lan ra cả một vùng thực lớn chung quanh nữa. Chắc chắn sở cứu hỏa phải dùng tới máy bay rải hóa chất cứu hỏa để chữa cháy khu rừng này.

Oanh đi dài xuống con đường hướng về hang động của tụi lùn. Nàng vừa nghĩ tới tụi chúng là đã nghe thấy nhiều tiếng léo nhéo ấu ả nhau từ trong hang động. Oanh biết ngay là chúng không còn ở trong cái hang ấy nữa. Nàng hơi ngạc nhiên, không hiểu sao lửa chưa bắt tới đó mà chúng lại phải đi nơi khác. Nhưng khi tới nơi, Oanh mới hiểu. Thì ra nhà cháy, lan ra rừng cây chung quanh. Tuy chưa tới hang động đó, nhưng khói lại lửa vào trong hang như người ta hun chuột. Hèn gì tụi lùn không chạy đi nơi khác. Oanh theo tiếng nói léo nhéo của tụi nó nên mới tìm thấy nơi tạm trú của chúng thực dễ dàng.

Nàng mừng thầm trong bụng, vì dù sao cái hang mới này cũng dễ chạy vô bắt mấy thằng lùn hơn cái hang cũ rất nhiều. Nàng đi men vô trong. Bỗng Oanh ngạc nhiên vì ngay trước mặt nàng là cả một thảm cỏ mặt trời. Nàng định tâm nhìn cho rõ mới biết chúng vừa đánh sang trống tạm mà thôi. Nhiều bụi cỏ còn chống cả gốc lên trời. Lê dĩ nhiên là chưa có cây nào ăn rễ xuống đất.

Oanh nghĩ, tụi nó phòng bị như thế này, cũng có thể ngăn được những con Ma Cà Rồng khác thôi. Còn như nàng làm sao chúng cản nổi. Tự nhiên nàng nghĩ tới không hiểu sao con Ma Cà Rồng kia không dùng lửa hun tụi này như cái hang kia, để chúng phải chạy ra thì thả cửa mà hút máu. Nhưng rồi bỗng nàng hiểu ngay. Vì có con Ma Cà Rồng nào mà lại dám lại gần lửa cơ chứ. Nói gì tới dùng lửa mà đốt người ta được. Chỉ cần một ánh lửa nhỏ lóe lên cũng muốn làm cho loài Ma Cà R'~ng đui con mắt rồi. Há chi dám dùng cả một đồng lửa mà hun khói làm sao được.

Oanh đi men vào trong hang. Nàng vừa thấy một tên lùn lom khom sửa lại mấy bụi cỏ phía ngoài. Oanh lướt tới thực nhanh, ôm nó chạy như bay ra khỏi hang động ngay. Đám lùn la ó ầm ỹ, nhưng không có tên nào dám đuổi theo nàng. Oanh vác thằng lùn chạy tuốt lên đỉnh núi. Nó dựa dựa kinh hồn, nhưng làm sao thoát khỏi hai cánh tay cứng như thép nguội của nàng. Thấy thằng bé la lối om sòm, Oanh bốt một nắm đất tọng luôn vô miệng nó làm y phun phèo phèo, hết la lối được nữa. Oanh hăm: Mày mà la nữa tao lại nhét đất đầy miệng à coi. Nghe nàng nói, tên lùn ngậm cam ngay. Nhưng miệng nó vẫn phun phèo phèo những bụi đất còn dính trong miệng. Có lẽ tên này còn nhỏ, chắc khoảng mười mấy tuổi là cùng. Mặt mũi nó tái xanh, mắt trợn ngược, chứng tỏ đang khiếp sợ cùng cực. Oanh lấy một sợi dây leo, trói luôn hai tay thằng nhỏ vòng ra sau, ôm vào một gốc cây. Nàng từ từ lột quần áo nó ra. Thằng lùn run lấy bầy, nói như rên rỉ:

- Xin bà... xin bà... bà... đừng ăn thịt con nghe.

Oanh cười hì hì hăm dọa:

- Tao không ăn thịt mày đâu. Nhưng mà phải ngoan ngoãn nghe chưa. Nhất là mày la lên một tiếng là tao mổ bụng mày liền đó.

Tên lùn vâng dạ luôn miệng. Oanh nhìn thân thể khẳng khiu của nó thấy cũng hơi tội nghiệp. Nhưng dù sao, thằng nhỏ này cũng phải là vật thử nghiệm đầu tiên, nên nàng không thể nào tha cho nó được. Oanh từ từ ghé sát miệng vô cổ nó cắn mạnh. Thằng bé ré lên, nàng lấy tay bịt miệng nó lại và tiếp tục hút máu. Một lúc sau, Oanh thấy thân thể bắt đầu lạnh buốt như hồi hút máu thằng lùn tối qua. Nàng ngưng lại ngay, vì biết rằng tiếp tục hút nữa, máu nó sẽ đông lạnh lại như thằng lùn tối qua mà thôi. Nàng nghĩ, nếu đem so sánh lượng máu của con Ma Cà Rồng nàng hút được và máu của mấy thằng lùn này thì lượng máu của mấy thằng lùn này gấp trăm lần hơn số máu nàng hút được của con Ma Cà Rồng kia. Mà Oanh biết số lượng máu chỉ cần tương đương nhau là đủ, không còn sợ ánh nắng mặt trời cũng như đám cỏ trong hang động của đám lùn này nữa.

Oanh muốn thử lại bài toán, nàng chạy thực nhanh tới hang động cũ của đám lùn, từ từ đi vô trong. Đám cỏ tuy bị tụi chúng bứng đi một khoảng lớn, nhưng còn lại gần y nguyên. Có thể nói cỏ mọc khắp lối, từ trên nóc động cho tới đường đi, chỗ nào cũng có loại cỏ này. Bây giờ nàng dẫm lên cỏ cũng không có cảm giác gì. Nhưng không khí nơi đây ngọt ngào khó thở quá. Oanh chui ra khỏi hang động. Nàng chợt nhìn thấy một con thỏ chạy qua. Oanh nhanh tay chụp được ngay. Nàng nắm hai tai con thỏ lên, đưa nó vô miệng cắn một cái thực mạnh, nút dòng máu nóng hồi từ thân thể con vật chảy vô miệng nàng.

Chỉ vài phút sau, con thỏ lạnh ngắt, không còn một giọt máu nào nữa. Nó chết khô cứng như một con thú ướp trong tủ lạnh. Trong khi đó, thân thể Oanh hồng lên ấm áp lạ thường. Nàng nghĩ ra ngay, mình hút nhiều máu của tụi lùn này quá rồi. Bây giờ cần phải hút máu bình thường nhiều hơn nữa mới tương đương số máu nàng đã hút của tụi lùn này. Vừa lúc ấy một con hoẵng ở đâu chạy lại. Oanh mừng rỡ phóng lên lưng nó, cắn ngay vô cổ con vật. Con hoẵng hoảng hốt nhảy chồm lên, chạy thực mạng. Nhưng Oanh vẫn bám chặt lấy lưng nó hút mạnh dòng máu ấm áp từ con vật tuôn tràn sang miệng nàng. Chỉ vài phút sau, con vật run lấy bầy ngã vật xuống. Oanh vẫn không ngừng hút máu nó. Nàng đã tìm được nguyên lý hấp thụ dòng máu vô cơ thể. Nàng thấy da thịt mình thay đổi khác thường. Đầu óc mình minh mẫn hẳn ra. Nàng buông con hoẵng, nhảy thử một cái. Ngờ đâu thân thể Oanh vọt lên cao cả thước. Nàng mừng rỡ, nh.ịy vô trong hang. Bây giờ nàng không còn cảm thấy ngọt ngào như lúc nãy nữa. Oanh phát lên cười ha hả vang dội cả núi rừng.

Bỗng trước mặt nàng một tên lùn lù lù đi tới. Oanh ngạc nhiên không hiểu sao thằng nhỏ này không sợ nàng mà lại vác xác tới đây. Oanh đứng yên chờ đợi xem hành động của nó ra sao. Khi tới gần nàng. Y phủ phục xuống vái lạy Oanh, kêu lên:

- Con xin tới hầu nữ chúa.

Oanh nhìn kỹ lại thì ra là tên lùn hôm qua nàng hút máu nó. Oanh hỏi:

- Tại sao mày tới đây.

Tên lùn đáp tỉnh bơ:

- Con tới xin dâng nữ chúa dòng máu của mình.

Oanh nghĩ ngay tới lời Ma Cà Rồng nói hồi hôm:

- Hễ kẻ nào bị Ma Cà Rồng hút máu rồi thì luôn luôn tự nguyện tới dâng dòng máu của mình cho con ma hút máu nó, và xin được trở thành Ma Cà Rồng ngay.

Oanh gật gù nói:

- Tốt, hãy lại đây.

Tên lùn ngoan ngoãn tới sát bên nàng, ngửa cổ ra cho Oanh hút máu nó. Oanh chỉ cần cổ nó một cái nhẹ, hút một ngụm máu để thử lại lời nói nàng đã nghe được. Xong, thấy hiệu nghiệm ngay, nàng ngưng lại aên, và liếm vết thương cho nó bít lại. Nàng hỏi:

- Tại sao mày biết ta ở đây mà tới?

Tên lùn khúm núm trả lời.

- Con nghe tiếng cười của nữ chúa vang dội là biết ngài triệu thỉnh con tới ban ân rồi.

Oanh khoan khoái nói:

- Tốt, như vậy thì tốt lắm. Mày có thể về được rồi. Khi nào ta cần sẽ gọi lại sau.

Tên lùn mừng rỡ lạy tạ rồi chạy như bay trở lại lối cũ. Oanh cũng phóng trở lại chỗ nàng trói tên lùn vừa bắt được, cởi trói cho nó xong, đem thả về hang động của nó ngay. Nàng cũng nghĩ ngay là phải hút hết máu tụi lùn này nội trong đêm nay, để biến chúng thành thủ hạ của nàng. Oanh cũng hiểu là không cần phải hút nhiều máu của từng tên một mà chỉ cần hút tượng trưng chút thôi cũng đủ làm chúng tuân phục nàng rồi.

Oanh thư thả đi vô hang động của tụi lùn. Tất cả nao loạn khi thấy nàng từ từ xuất hiện. Lúc đầu, có một nhóm ra bao lấy nàng. Oanh tiện tay túm từng đứa cắn vào cổ hút máu hết một loạt. Tụi nó kinh hoàng chạy bán mạng vô trong hang. Oanh theo bén gót, và chỉ một khoảng thời gian ngắn, không còn sót một đứa nào chưa bị nàng hút máu nữa. Oanh biết là phải chờ một thời gian ngắn, tụi này mới trở thành thủ hạ của nàng như tên lùn tới qua được. Bây giờ bụng nàng đã đầy ắp máu của tụi lùn. Mặc dù nàng chỉ hút mỗi đứa một ngụm máu, nhưng mấy chục đứa làm bụng Oanh đã căng lên như cái trống chầu rồi.

Nàng cười ha hả nói lớn:

- Tất cả tụi mày hãy trở về hang động cũ đi. Ta sẽ thổi hết khói ra cho không khí trong hang được trong sạch, dễ thở. Còn như ở đây mà thằng Ma Cà Rồng nó trở lại thì tụi mày hết sống đó. Nó chưa chết đâu.

Tất cả nao loạn khi nghe Oanh nói. Nàng thấy cũng sắp sáng rồi. Không biết thân thể mình đã chịu nổi ánh mặt trời chưa nên Oanh vội vã chạy thực nhanh về hang

động cũ của tụi lùn. Nàng há miệng thực lớn, thổi mạnh vô trong hang. Chính Oanh cũng không ngờ công lực của nàng bây giờ ghê gớm như vậy. Gió từ miệng năng rít lên như bão tố, cuộn tròn những khói cháy rừng lúc sáng ra khỏi hang động thực dễ dàng.

Nàng vừa tính chạy về nhà. Bỗng thấy tên lùn tới dâng máu cho nàng khi nãy, chạy lọt tọt phía trước. Oanh hỏi:

- Mày đi đâu đó?

Tên lùn khúm núm trả lời:

- Con tuân lệnh nữ chúa trở về hang động cũ.

- Còn tụi kia đâu?

- Con nghĩ chúng chưa hiểu nữ chúa, nên chưa chịu tuân lệnh. Nhưng con dám chắc tới mai là chúng sẽ hiểu hết mà thôi.

Oanh gật đầu mừng rỡ nói:

- Được rồi, tới mai ta sẽ tới thăm tụi mày nghe chưa.

Tên lùn phủ phục thưa:

- Dạ, con xin nghe lời nữ chúa.

Nói xong, nó chạy le te vô trong động liền. Oanh hớn hở phóng nhanh xuống núi trở về nhà ngay. Có lẽ trời cũng đã gần sáng, Oanh leo lên giường ngủ liền. Con nhỏ Jane cũng đã ngủ từ hồi nào. Nàng ôm lấy con bé khi nó trở mình. Bây giờ nàng mới nhìn thực rõ khuôn mặt ngây thơ đượm nét buồn bã của đứa cháu Mỹ lai này. Nàng còn nhớ thực rõ, những ngày bị bà chị họ lợi dụng nàng làm đầy tớ, giữ nhà, coi con cho bà ta đi đánh bài thì con bé này chưa sinh ra đời. Bây giờ nó đã lớn kèn càng như thế này rồi hay sao.

11. Chương 11: Chương 11

Mặt trời đã lặn từ lâu. Thành phố nhá nhem tối. Bây giờ Oanh mới uể oải thức dậy. Nàng thấy mảnh giấy để trên bàn, vội đọc lướt qua. Chữ viết của Jane để lại:

Cô Oanh kính mến.

Con thức từ lâu, thấy cô ngủ ngon quá nên để yên cho cô ngủ. Con mượn cô cái xe và ít tiền đi lòng vòng một hồi. Tối tới sẽ trở về. Xin cô yên tâm, con có bằng lái xe từ hồi còn đi học và lái xe nghề hơn mẹ con nhiều.

Chúc cô một ngày vui.

Oanh mỉm cười lắc đầu. Thật là mẹ nào con đó. Chẳng những con nhỏ lấy xe đi chơi mà còn mượn luôn tiền một cách khơ khợt như vậy nữa mới là hay? Oanh mở cửa sổ nhìn ra ngoài trời. ánh điện sáng rực muôn màu lấp lánh chạy dài theo đường phố.

Nàng thay quần áo đi xuống phố, rồi chạy thực nhanh về hướng biển. 'Có lẽ vận tốc di chuyển của nàng mất thường không nhìn thấy bóng Oanh được nữa. Chính Oanh cũng không ngờ có nhiều biến đổi như vậy. Chỉ chớp mắt, nàng đã đứng trước khu nhà của Ma Cà Rồng. Giờ đây chỉ còn là một đồng tro ẩm ướt. Hình như sở cứu hỏa đã tới đây chữa lửa. Nhưng có tài thánh cũng không cứu được khu nhà này, khi mà cả chục tên lùn xúm vào đốt như vậy, thì làm sao xe chữa lửa có thể tới kịp. Nội cái con đường từ chân núi lên tới đây nhỏ như vậy, chiếc xe chứa nước làm sao đi cho lọt. Họa may là đậu ở chân núi rồi nổi vòi nước lên tới nơi mà chữa thì may ra được. Nhưng mà nói xong vòi nước rồi thì còn gì là khu nhà đó nữa. Oanh đã nhìn thấy đám cháy không chỉ ở khu vực căn nhà của con Ma Cà Rồng, mà còn cháy lan ra cả một vùng thực lớn chung quanh nữa. Chắc hẳn sở cứu hỏa phải dùng tới máy bay rải hóa chất cứu hỏa để chữa cháy khu rừng này.

Oanh đi dài xuống con đường hướng về hang động của tụi lùn. Nàng vừa nghĩ tới tụi chúng là đã nghe thấy nhiều tiếng léo nhéo ầu ầu lẫn nhau từ trong hang động. Oanh biết ngay là chúng không còn ở trong cái hang ấy nữa. Nàng hơi ngạc nhiên, không hiểu sao lửa chưa bắt tới đó mà chúng lại phải đi nơi khác. Nhưng khi tới nơi, Oanh mới hiểu. Thì ra nhà cháy, lan ra rừng cây chung quanh. Tuy chưa tới hang động đó, nhưng khói lại lùa vào trong hang như người ta hun chuột. Hèn gì tụi lùn không chạy đi nơi khác. Oanh theo tiếng nói léo nhéo của tụi nó nên mới tìm thấy nơi tạm trú của chúng thực dễ dàng.

Nàng mừng thầm trong bụng, vì dù sao cái hang mới này cũng dễ chạy vô bắt mấy thằng lùn hơn cái hang cũ rất nhiều. Nàng đi men vô trong. Bỗng Oanh ngạc nhiên vì ngay trước mặt nàng là cả một thảm cỏ mặt trời. Nàng định tâm nhìn cho rõ mới biết chúng vừa đánh sang trống tạm mà thôi. Nhiều bụi cỏ còn chống cả gốc lên trời. Lê dĩ nhiên là chưa có cây nào ăn rễ xuống đất.

Oanh nghĩ, tụi nó phòng bị như thế này, cũng có thể ngăn được những con Ma Cà Rồng khác thôi. Còn như nàng làm sao chúng cản nổi. Tự nhiên nàng nghĩ tới không hiểu sao con Ma Cà Rồng kia không dùng lửa hun tụi này như cái hang kia, để chúng phải chạy ra thì thả cửa mà hút máu. Nhưng rồi bỗng nàng hiểu ngay. Vì có con Ma Cà Rồng nào mà lại dám lại gần lửa cơ chứ. Nói gì tới dùng lửa mà đốt người ta được. Chỉ cần một ánh lửa nhỏ lóe lên cũng muốn làm cho loài Ma Cà R'~ng đui con mắt rồi. Há chi dám dùng cả một đồng lửa mà hun khói làm sao được.

Oanh đi men vào trong hang. Nàng vừa thấy một tên lùn lom khom sửa lại mấy bụi cỏ phía ngoài. Oanh lướt tới thực nhanh, ôm nó chạy như bay ra khỏi hang động ngay. Đám lùn la ó ầm ỹ, nhưng không có tên nào dám đuổi theo nàng. Oanh vác thằng lùn chạy tuốt lên đỉnh núi. Nó dựa dựa kinh hồn, nhưng làm sao thoát khỏi hai cánh tay cứng như thép nguội của nàng. Thấy thằng bé la lối om sòm, Oanh bốt một nắm đất tọng luôn vô miệng nó làm y phun phèo phèo, hết la lối được nữa. Oanh hăm: Mày mà la nữa tao lại nhét đất đầy miệng à coi. Nghe nàng nói, tên lùn ngậm cam ngay. Nhưng miệng nó vẫn phun phèo phèo những bụi đất còn dính trong miệng. Có lẽ tên này còn nhỏ, chắc khoảng mười mấy tuổi là cùng. Mặt mũi nó tái xanh, mắt trợn ngược, chứng tỏ đang khiếp sợ cùng cực. Oanh lấy một sợi dây leo, trói luôn hai tay thằng nhỏ vòng ra sau, ôm vào một gốc cây. Nàng từ từ lột quần áo nó ra. Thằng lùn run lấy bầy, nói như rên rỉ:

- Xin bà... xin bà... bà... đừng ăn thịt con nghe.

Oanh cười hì hì hăm dọa:

- Tao không ăn thịt mày đâu. Nhưng mà phải ngoan ngoãn nghe chưa. Nhất là mày la lên một tiếng là tao mổ bụng mày liền đó.

Tên lùn vâng dạ luôn miệng. Oanh nhìn thân thể khẳng khiu của nó thấy cũng hơi tội nghiệp. Nhưng dù sao, thằng nhỏ này cũng phải là vật thử nghiệm đầu tiên, nên nàng không thể nào tha cho nó được. Oanh từ từ ghé sát miệng vô cổ nó cắn mạnh. Thằng bé ré lên, nàng lấy tay bịt miệng nó lại và tiếp tục hút máu. Một lúc sau, Oanh thấy thân thể bắt đầu lạnh buốt như hồi hút máu thằng lùn tối qua. Nàng ngưng lại ngay, vì biết rằng tiếp tục hút nữa, máu nó sẽ đông lạnh lại như thằng lùn tối qua mà thôi. Nàng nghĩ, nếu đem so sánh lượng máu của con Ma Cà Rồng nàng hút được và máu của mấy thằng lùn này thì lượng máu của mấy thằng lùn này gấp trăm lần hơn số máu nàng hút được của con Ma Cà Rồng kia. Mà Oanh biết số lượng máu chỉ cần tương đương nhau là đủ, không còn sợ ánh nắng mặt trời cũng như đám cỏ trong hang động của đám lùn này nữa.

Oanh muốn thử lại bài toán, nàng chạy thực nhanh tới hang động cũ của đám lùn, từ từ đi vô trong. Đám cỏ tuy bị tụi chúng bứng đi một khoảng lớn, nhưng còn lại gần y nguyên. Có thể nói cỏ mọc khắp lối, từ trên nóc động cho tới đường đi, chỗ nào cũng có loại cỏ này. Bây giờ nàng dẫm lên cỏ cũng không có cảm giác gì. Nhưng không khí nơi đây ngọt ngào khó thở quá. Oanh chui ra khỏi hang động. Nàng chợt nhìn thấy một con thỏ chạy qua. Oanh nhanh tay chụp được ngay. Nàng nắm hai tai con thỏ lên, đưa nó vô miệng cắn một cái thực mạnh, nút dòng máu nóng hồi từ thân thể con vật chảy vô miệng nàng.

Chỉ vài phút sau, con thỏ lạnh ngắt, không còn một giọt máu nào nữa. Nó chết khô cứng như một con thú ướp trong tủ lạnh. Trong khi đó, thân thể Oanh hồng lên ấm áp lạ thường. Nàng nghĩ ra ngay, mình hút nhiều máu của tụi lùn này quá rồi. Bây giờ cần phải hút máu bình thường nhiều hơn nữa mới tương đương số máu nàng đã hút của tụi lùn này. Vừa lúc ấy một con hoẵng ở đâu chạy lại. Oanh mừng rỡ phóng lên lưng nó, cắn ngay vô cổ con vật. Con hoẵng hoảng hốt nhảy chồm lên, chạy thực mạng. Nhưng Oanh vẫn bám chặt lấy lưng nó hút mạnh dòng máu ấm áp từ con vật tuôn tràn sang miệng nàng. Chỉ vài phút sau, con vật run lấy bầy ngã vật xuống. Oanh vẫn không ngừng hút máu nó. Nàng đã tìm được nguyên lý hấp thụ dòng máu vô cơ thể. Nàng thấy da thịt mình thay đổi khác thường. Đầu óc mình minh mẫn hẳn ra. Nàng buông con hoẵng, nhảy thử một cái. Ngờ đâu thân thể Oanh vọt lên cao cả thước. Nàng mừng rỡ, nh.ịy vô trong hang. Bây giờ nàng không còn cảm thấy ngọt ngào như lúc nãy nữa. Oanh phát lên cười ha hả vang dội cả núi rừng.

Bỗng trước mặt nàng một tên lùn lù lù đi tới. Oanh ngạc nhiên không hiểu sao thằng nhỏ này không sợ nàng mà lại vác xác tới đây. Oanh đứng yên chờ đợi xem hành động của nó ra sao. Khi tới gần nàng. Y phủ phục xuống vái lạy Oanh, kêu lên:

- Con xin tới hầu nữ chúa.

Oanh nhìn kỹ lại thì ra là tên lùn hôm qua nàng hút máu nó. Oanh hỏi:

- Tại sao mày tới đây.

Tên lùn đáp tỉnh bơ:

- Con tới xin dâng nữ chúa dòng máu của mình.

Oanh nghĩ ngay tới lời Ma Cà Rồng nói hồi hôm:

- Hễ kẻ nào bị Ma Cà Rồng hút máu rồi thì luôn luôn tự nguyện tới dâng dòng máu của mình cho con ma hút máu nó, và xin được trở thành Ma Cà Rồng ngay.

Oanh gật gù nói:

- Tốt, hãy lại đây.

Tên lùn ngoan ngoãn tới sát bên nàng, ngửa cổ ra cho Oanh hút máu nó. Oanh chỉ cắn cổ nó một cái nhẹ, hút một ngụm máu để thử lại lời nói nàng đã nghe được. Xong, thấy hiệu nghiệm ngay, nàng ngưng lại aên, và liếm vết thương cho nó bít lại. Nàng hỏi:

- Tại sao mày biết ta ở đây mà tới?

Tên lùn khúm núm trả lời.

- Con nghe tiếng cười của nữ chúa vang dội là biết ngài triệu thỉnh con tới ban ân rồi.

Oanh khoan khoái nói:

- Tốt, như vậy thì tốt lắm. Mày có thể về được rồi. Khi nào ta cần sẽ gọi lại sau.

Tên lùn mừng rỡ lạy tạ rồi chạy như bay trở lại lối cũ. Oanh cũng phóng trở lại chỗ nàng trói tên lùn vừa bắt được, cởi trói cho nó xong, đem thả về hang động của nó ngay. Nàng cũng nghĩ ngay là phải hút hết máu tị lùn này nội trong đêm nay, để biến chúng thành thủ hạ của nàng. Oanh cũng hiểu là không cần phải hút nhiều máu của từng tên một mà chỉ cần hút tượng trưng chút thôi cũng đủ làm chúng tuân phục nàng rồi.

Oanh thư thả đi vô hang động của tị lùn. Tất cả nao loạn khi thấy nàng từ từ xuất hiện. Lúc đầu, có một nhóm ra bao lấy nàng. Oanh tiện tay túm từng đứa cắn vào cổ hút máu hết một loạt. Tị nó kinh hoàng chạy bán mạng vô trong hang. Oanh theo bén gót, và chỉ một khoảng thời gian ngắn, không còn sót một đứa nào chưa bị nàng hút máu nữa. Oanh biết là phải chờ một thời gian ngắn, tị này mới trở thành thủ hạ của nàng như tên lùn tới qua được. Bây giờ bụng nàng đã đầy ắp máu của tị lùn. Mặc dù nàng chỉ hút mỗi đứa một ngụm máu, nhưng mấy chục đứa làm bụng Oanh đã căng lên như cái trống chầu rồi.

Nàng cười ha hả nói lớn:

- Tất cả tị mày hãy trở về hang động cũ đi. Ta sẽ thổi hết khói ra cho không khí trong hang được trong sạch, dễ thở. Còn như ở đây mà thằng Ma Cà Rồng nó trở lại thì tị mày hết sống đó. Nó chưa chết đâu.

Tất cả nao loạn khi nghe Oanh nói. Nàng thấy cũng sắp sáng rồi. Không biết thân thể mình đã chịu nổi ánh mặt trời chưa nên Oanh vội vã chạy thực nhanh về hang

động cũ của tị lùn. Nàng há miệng thực lớn, thổi mạnh vô trong hang. Chính Oanh cũng không ngờ công lực của nàng bây giờ ghê gớm như vậy. Gió từ miệng năng rít lên như bão tố, cuộn tròn những khói cháy rừng lúc sáng ra khỏi hang động thực dễ dàng.

Nàng vừa tính chạy về nhà. Bỗng thấy tên lùn tới dâng máu cho nàng khi nãy, chạy lọt tọt phía trước. Oanh hỏi:

- Mày đi đâu đó?

Tên lùn khúm núm trả lời:

- Con tuân lệnh nữ chúa trở về hang động cũ.

- Còn tụi kia đâu?

- Con nghĩ chúng chưa hiểu nữ chúa, nên chưa chịu tuân lệnh. Nhưng con dám chắc tới mai là chúng sẽ hiểu hết mà thôi.

Oanh gật đầu mừng rỡ nói:

- Được rồi, tới mai ta sẽ tới thăm tụi mày nghe chưa.

Tên lùn phủ phục thưa:

- Dạ, con xin nghe lời nữ chúa.

Nói xong, nó chạy le te vô trong động liền. Oanh hớn hở phóng nhanh xuống núi trở về nhà ngay. Có lẽ trời cũng đã gần sáng, Oanh leo lên giường ngủ liền. Con nhỏ Jane cũng đã ngủ từ hồi nào. Nàng ôm lấy con bé khi nó trở mình. Bây giờ nàng mới nhìn thực rõ khuôn mặt ngây thơ đượm nét buồn bã của đứa cháu Mỹ lai này. Nàng còn nhớ thực rõ, những ngày bị bà chị họ lợi dụng nàng làm đầy tớ, giữ nhà, coi con cho bà ta đi đánh bài thì con bé này chưa sinh ra đời. Bây giờ nó đã lớn khang cường như thế này rồi hay sao.

12. Chương 12: Chương 12

Jane nhí nhảnh mặc quần áo vào. Hình như sáng nay nàng thấy trong người cọ cái gì thay đổi mà không thể nào hiểu nổi. Tâm thần nàng như lâng lâng. Trong trí Jane lúc nào cũng có hình bóng Oanh. Lúc nào nàng cũng muốn làm bất cứ cái gì cho Oanh vui lòng. Tự nhiên Jane để ý từng cử chỉ nhỏ nhặt của Oanh. Nàng tự hỏi, đó có phải là tình yêu. Đành rằng từ trước tới nay Jane không thích con trai. Nhưng đối với bạn gái, chưa có đứa nào là Jane ghét nhưng, thương mến như tình yêu Jane dành cho Oanh bây giờ. Thấy Oanh thích nói chuyện vui, Jane cố cười nói. Thấy Oanh thích ôm ấp, Jane đã không ngần ngại làm tất cả những gì ngày xưa chỉ nói tới nàng đã đủ đổ mắt lên rồi. Oanh vừa nói ra phở ăn là Jane lục chụp mặc quần áo vô liền. Ngay sau đó, nàng còn giúp Oanh lấy quần áo, cài cúc áo cho Oanh nữa.

- Cô Oanh ơi, cô muốn đi ăn ở đâu. Để con lái xe cho cô nghe.

Oanh gật đầu, chỉ chum chìa khóa cho Jane. Nàng xoắn đôi giấy rồi đi ra nhà để xe. Jane đã nổ máy xe, nó mở cửa sẵn cho Oanh bước lên rồi khóa chết an toàn tự động.

Jane âu yếm hỏi Oanh.

- Bây giờ đi đâu hả cô?

- Con muốn ăn gì?

- Con ăn cái gì cũng được. Cô ăn ở đâu quen thì chỉ cho con đưa cô tới đó nghe.

- Ừ, nếu vậy thì cô chỉ cho con đi.

Xe vừa ra khỏi nhà để xe, bỗng đầu óc Oanh quay cuồng. Nàng nhìn lên trời, những tia nắng nóng bỏng xuyên qua mắt như có hàng ngàn mũi tên bắn vào nhỡn tuyến.

Oanh thét lên.

- Chết... chết rồi... mặt trời đã đúng ngọ.

Nói xong, Oanh mở cửa xe, nhảy xuống, bay vút vào nhà. Jane vừa cho xe chạy khỏi ga-ra, thấy Oanh nhảy ra làm Jane hoảng hết, thắng xe lại thực gấp. Nàng kinh hoàng không hiểu chuyện gì xảy ra cho Oanh. Điều làm Jane càng hoang mang hơn nữa là Oanh đã không mở cửa mà tông bẻ cửa sổ để nhảy vào nhà. Jane cuống quýt lui xe lại. Chạy vội vào nhà xem tình trạng Oanh ra sao. Nàng không thấy ai trong phòng khách,

chạy vô phòng ngủ. Jane vừa mở cửa đã nghe tiếng rên d như có người bị thương sắp chết. Nàng vừa định lên tiếng đã nghe thấy tiếng thì thào nhưng lại thật chói tai.

- Đóng... đóng... đóng cửa lại... mi muốn giết ta hay sao?

Jane đóng ập cửa lại ngay, nàng run run hỏi:

- Cô Oanh ơi, cô Oanh... Cô làm sao vậy. Để con bật đèn lên coi cô làm sao nghe.

Tiếng Oanh giận dữ thét lên.

- Không!... Không được mở đèn. Người hãy lại đây, lại đây mau lên...

Jane mếu máo như muốn khóc, nàng lần lủi trong bóng tối mò mẫm đi tới giường ngủ. Nhưng không thấy Oanh đâu. Jane nói nho nhỏ:

- Cô ơi cô Cô đừng làm con sợ nghe. Cô đang ở đâu có sao không?

- Lại đây... lại đây mau đi... Đừng có hỏi gì nữa. Tao đang ở dưới gầm giường.

Hình như Oanh đang trong cơn đau đớn cùng cực. Jane không dám nói gì nữa. Nàng từ từ chui xuống gầm giường.

Vừa tới sát bên Oanh. Bỗng Jane hoảng kinh vì Oanh chồm lên, vít cổ nàng xuống cắn mạnh. Jane cố dẩy dựa nhưng vô ích. Hai cánh tay Oanh cứng như hai thanh sắt nguội ghì chặt lấy nàng. Thân thể Jane bắt đầu lạnh ngắt, nàng run lấy bầy, và chỉ một lúc sau, nàng bất động.

Oanh từ tử buông cô cháu thân yêu ra. Nàng biết là nó chưa thể chết được, vì Oanh đã cố dằn lại ma tính để giữ lại mạng sống của nó. Tuy nhiên, với tình trạng này, ít nhất cũng phải cả tuần lễ nữa Jane mới trở lại bình thường được. Nhưng dù sao thì những giọt máu vừa rời của Jane cũng đã cứu sống tính mạng nàng. Nếu không, nàng đã bị ánh nắng đứng ngọ thiêu chết mất rồi. Thật là kinh khủng

không thể nào tưởng tượng được. Chỉ không đầy một giây mà thân thể Oanh suýt nữa đã trở thành tro bụi. Nếu phải như Jane lái xe xa hơn một chút nữa thì nàng đã tiêu mạng rồi. Hoặc là ngay lúc vừa rồi, Jane không chạy theo nàng thì Oanh lấy đầu những hạt máu quý báu vào lúc này mà chữa thương.

Tuy nhiên, nàng vẫn chưa được bình phục hoàn toàn. Có lẽ còn cần phải có nhiều máu hơn nữa mới có thể bình phục lại như xưa được. Nhưng bây giờ mà tiếp tục hút hết số máu còn lại trong người Jane thì nó không thể nào sống được nữa. Bởi vậy Oanh đành phải tìm cách khác.

Nàng ôm lấy thân thể cô cháu cưng nói nho nhỏ:

- Con đừng giận cô nghe. Không bao giờ cô hại con đâu. Hãy ngủ đi, ngủ đi cho đỡ mệt, tối nay cô sẽ tìm cách chữa thương cho con.

Mặc dù không nói được, nhưng hình như Jane vẫn hiểu Oanh đang nói gì. Môi nó mấp máy. Oanh nhìn rõ nét mặt xanh dờn của nó thực thấm thương. Hơi thở Oanh cũng đã điều hòa. Những cái nóng như lửa đốt trên da thịt đã nguội dần. Tuy nhiên, thân thể vẫn còn nhức nhối kinh hồn. Oanh nằm thực yên, cố tập trung tư tưởng chữa thương. Nàng lịm đi lúc nào cũng không hay...

Khi Oanh thức dậy, trời đã nhá nhem tối. Nàng chui ra khỏi gầm giường và bế Jane ra ngoài. Bật đèn lên, nàng chợt nhìn thấy hình mình trong chiếc tủ kính. Oanh kinh hãi rú lên, nàng không ngờ hình thù mình lại có thể quái gở như thế này. Mặt mũi Oanh nhăn nhoe còn hơn bà già bảy mươi. Da mặt loang lổ cháy nám đem như cục than hầm. Nàng sờ tay lên mặt bóc ra được cả một mảng da khô như miếng vẩy đồng trên vết thương lâu ngày. Oanh cởi hết quần áo ra coi. Nàng kinh hãi thấy không còn chỗ nào lành lặn. Tất cả thân thể nàng như cháy nám, nứt nẻ tới rướm máu. Oanh vội vàng tắt đèn ngay.

Oanh đã hiểu ngay sự tàn phá của ánh nắng đứng ngọ có thể thiêu chết nàng như thế nào. Tuy nhiên, hôm nay chưa tới nỗi nào. Nhưng dù sao thì Oanh cũng phải cần một thời gian dài để chữa thương. Có lẽ cách tốt nhất là trở về hang động của tụi lùn.

Nhưng còn Jane thì sao. Bỗng Oanh nghĩ ra một cách chữa thương cho cô cháu yêu của mình. Nàng đập chiếc bình bông bằng thủy tinh, lấy miếng rạch một vết nhỏ nơi cổ tay Jane cho rướm máu, rồi lấy điện thoại gọi cho anh chàng chủ nhiệm. Chuông điện thoại reo, có tiếng nói trong ống nghe.

- Alô.

- Có phải anh chủ nhiệm không? Oanh đây.

- A, cô Oanh hả. Đang ở đâu đó?

- Em về nhà rồi. Có chuyện muốn nhờ anh nè.

- Nói đi cưng, lúc nào anh cũng sung sướng được làm bất cứ cái gì cho em mà.

- Thôi mà, anh lo bà xã ở nhà đi đã.

Oanh nghe anh chàng chủ nhiệm nhái giọng miền Trung nói:

- Bà xã thì bà xã chứ có rảnh mô.

Oanh cười khúc khích nói:

- Anh rửa bà ấy sún hết răng rồi phải không? Cái tội ấy của anh để tính sau đi. Bây giờ em muốn anh giúp em, đưa một cô cháu tới nhà thương xin tiếp máu. Nó bị thương ở cổ tay, nên mất rất nhiều máu. Nhưng mà anh phải hứa là đừng làm chuyện này um xùm lên, vì còn nhiều điều em chưa tiện nói ra với ai được.

Có tiếng la hoảng:

- Trời ơi, con bé rứt tử hủ?

Oanh nói:

- Em đã nói với anh là chuyện này chưa tiện nói ra mà. Đừng có hỏi nhiều nữa. Không có chuyện tự tử gì đâu. Con gái nhà người ta còn đang yêu đời mà. Bị chiếc bình bông bể, cửa vô tay nó thôi.

- Bây giờ con nhỏ ấy ở đâu?

- Đang ở nhà em.

- Vậy để anh tới nhà em rồi hai đứa mình cùng đi nhé.

- Không đâu, em để nó ở nhà và phải đi ngay bây giờ, nên mới nhờ tới anh thôi. Chứ anh tưởng em không biết đường đưa nó đi nhà thương xin tiếp máu hay sao? Em để cửa mở, anh cứ tự nhiên vô. Chìa khóa nhà em để trên bàn.

Có tiếng thở dài.

- Thôi được rồi, anh tới đó ngay bây giờ. Anh cũng không biết em đang chơi cái trò gì nữa.

Oanh mỉm cười đặt ống nghe xuống. Nàng đi tới bên Jane, thấy nó cũng vừa tỉnh nên rất mừng. Tuy nhiên, Jane còn yếu sức, nói thều thào:

- Nước... nước... cô ơi cho con miếng nước.

Oanh biết ngay con nhỏ đang cần một số lượng nước thực nhiều trong cơ thể. Nàng lấy một ly nước thực lớn, kê vô miệng nó, nói:

- Tốt lắm, uống hết ly nước này con sẽ khỏe hơn. Bây giờ cô nhờ một người bạn tới đây đưa con đi nhà thương tiếp máu. Con đừng nói gì với bất cứ ai. Chờ khi nào cô về rồi sẽ nói chuyện sau nhé.

Jane ngoan ngoãn gật đầu. Oanh lại nói tiếp:

- Sau khi đã khỏe rồi, con cứ ở lại đây. Thức ăn có sẵn trong tủ lạnh. Tiền cô để dưới tấm nệm này, ngay chỗ đầu con nằm. Cứ lấy mà tiêu, khỏi phải lo nghĩ gì cả. Nghe không.

Jane lại gật đầu, nàng thấy một bàn tay sờ sùi vuốt nhẹ trên má. Nhưng Jane không nhìn thấy gì vì trong phòng tối om om. Chỉ một lúc sau, Jane nghe thấy có tiếng đàn ông ở nhà ngoài.

- Oanh ơi, Oanh. Em còn ở nhà không?

Có tiếng chân đi và đèn được bật sáng lên trong phòng ngủ. Jane hơi chói mắt nên nàng phải nhắm mắt lại. Tiếng người đàn ông nói:

- Cô là cháu của cô Oanh đây hả?

Jane hé mắt yếu ớt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh giường. Nàng gật đầu nhẹ nhẹ. Bỗng ông ta la lên thật lớn.

- Trời ơi, cô bị thương như thế này mà cô Oanh bỏ cô đi đâu không biết nữa. Để tôi đưa cô đi nhà thương liền bây giờ nhe.

Vừa nói, người đàn ông vừa luồn tay bế bổng Jane lên, đưa ra xe. Jane thấy tim ông ta đập loạn xạ khi thân thể nàng ép sát vô mình ông ấy. Cánh tay luồn dưới lưng nàng hình như dài hơn cánh tay phía dưới. Bởi vậy, Jane thấy bàn tay thừa ra bầu chặt lấy ngực nàng...

13. Chương 13: Chương 13

Những cử động của anh chàng chủ nhiệm này không qua khỏi mắt Oanh, vì nàng núp sau tấm màn che trong tủ áo gần đó. Nàng cũng chẳng lạ lùng gì bàn tay nhám nhúa của anh ta. Sự thực Oanh hơn anh chàng này sáu bảy tuổi gì đó, nhưng trong cách xưng hô hàng ngày, nàng và chàng vẫn một điều anh em, hai điều anh em, ngọt sớt như một cặp tình nhân tự thưở nào.

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc lo tới cái vụ đó. Dù cho anh chàng này có muốn gỡ gạc chút ít trên thân thể cô cháu nàng cũng chẳng hề hấn gì. Điều trước mắt là Oanh phải lo chữa thương ngay. Nàng không thể để cho những vết cháy nám trên mặt và những đường nứt trong cơ thể mình như thế này được.

Oanh từ từ đi ra khỏi nhà. Nàng đội một cái nón sụp xuống mặt, men theo những chỗ tối mà đi. Bỗng trên đường, có một chiếc xe đi từ từ lại, tà tà theo nàng. Oanh liếc thực nhanh nhìn trong xe. Nàng thấy một anh chàng thực đẹp trai, trắng trẻo, đang nháy nhó nhìn nàng liếm môi thực dâm dật. Oanh cố tình từ từ đứng lại ngay dưới một gốc cây bên lề đường thực tối. Anh chàng trên xe mừng rỡ, dừng xe lại ngay bên cạnh Oanh. Cánh cửa xe tự động mở. Oanh mỉm cười bước lên xe. Nàng không để cho anh ta kịp chạy xe ra khỏi lề đường, đã với tay tắt máy xe, ôm lấy cổ anh ta vực mặt vô liên.

Anh chàng bất ngờ bị cản cổ, vừa la lên đã bị bàn tay Oanh bịt chặt miệng lại. Hai cánh tay nàng như hai thanh thép nguội khóa cứng anh chàng ta lại. Chỉ vài phút sau, thân thể anh chàng này đã mềm nhũn. Tay chân buông xuôi. Mặt mày nhợt nhạt. Hút được một lượng máu khá nhiều, Oanh thấy sáng khoái vô cùng. Nàng luồn tay vô mình người thanh niên, ôm cứng lấy thân thể anh ta như một cô tình nhân đang say sưa trong men tình ái.

Oanh cứ nằm yên như thể nghe tiếng tim người thanh niên đập thật yếu ớt. Tự nhiên nàng cảm thấy thấy thích thú vô biên. Thân thể nàng bắt đầu nóng bừng bừng. Nàng bỗng nhìn thấy hai dòng máu còn đọng lại trên cổ trong vết răng nàng vừa cắn. Oanh không cảm lòng được, mặc dù bụng đã no đầy. Nàng lại ghé miệng vô tiếp tục hút máu nơi đó cho tới khi không còn một giọt nào nữa mới thôi.

Anh chàng thanh niên đầy nhựa sống vừa rồi, bây giờ chỉ còn là một cái xác lạnh ngắt. Oanh lại càng cảm thấy thích thú ôm ấp cái xác chết của anh ta. Nàng hôn lên cặp môi lạnh ấy và luồn cả hai tay vô mình anh chàng này. Oanh bỗng phát giác ra những vết rạn nứt trên cơ thể nàng lành lại thực mau. Cho tới nửa đêm, nàng thấy hình như mình đã gần như bình phục. Chỉ còn lại gương mặt và bàn tay đen đui cháy nám vì những chỗ tiếp xúc trực tiếp với ánh mặt trời.

Càng về đêm, hơi lạnh bắt đầu tỏa ra càng nhiều hơn từ xác chết lại càng làm Oanh thích thú hơn. Nàng lột hết quần áo anh ta ra để chà sát thân thể mát mẻ đó vô da thịt mình. Người nàng như căng ra, Oanh thèm thường một bắp thịt cứng rắn và săn tròn. Nhưng cái xác chết này mềm sèo nàng háo hức nghĩ tới những đêm truy hoan với những người đàn ông đã tới với nàng trong thời gian còn làm ở

các quán cà phê trá hình.

Oanh nghĩ, có lẽ bây giờ nàng phải tới những chỗ đó tìm không khí quen thuộc ngày xưa. Chỉ có dưới ánh đèn mờ mới có thể tìm được những bàn tay mòm mẫm hung bạo trên da thịt nàng như lúc trước. Nàng nhồm dẩy, mở máy cho xe chạy. Gài số tự động và nhảy ra khỏi xe. Chiếc xe lao vút về phía trước, tới một khúc quanh, xe lao thẳng vào lề đường phát cháy dữ dội. Oanh che mắt, quay đầu chạy ngược lại, hướng về phía ánh đèn màu cuối phố. Nơi đó nàng biết có một quán cà phê trá hình, một thời nàng đã từng làm việc ở đó.

Nơi đây, các cô gái thường hay tụ tập để kiếm khách về nhà ngủ. Bà chủ quán là một người đàn bà mới ngoài ba mươi. Bà ta có cái sáng kiến mở ra quán cà phê này như một nơi hẹn hò cho các vị đàn ông hảo ngọt tìm tới kiếm gái.

Cái đặc biệt ở đây là bất cứ cô gái nào tới uống nước cũng đều miễn phí để ngồi chờ khách làng chơi. Cũng vì vậy mà chỗ này bao giờ gái cũng tụ tập về đây nhiều hơn bất cứ nơi nào. Lẽ dĩ nhiên, khi ông nào muốn bắt một cô gái về nhà thì phải trả tiền nước cho người đẹp ấy. Còn như bất cứ cô nào dù lạ hay quen, tới ngồi mà không có khách thì cứ tự nhiên như ở nhà mình, khỏi phải trả một xu nào.

Oanh mở cửa quán đi vô trong. Nàng tới chiếc bàn quen thuộc trong một góc phòng thực tối. Ngồi xuống, kéo chiếc chiếc nón che mặt lại. Oanh cũng lấy ra đôi găng tay đeo vào để che dấu những vết cháy nám trên bàn tay. Nàng từ từ cởi hàng nút áo trước ngực để lộ ra một vùng da thịt nõn nà. Chỉ vài phút sau là có một anh chàng sà tới bàn nàng liền.

- Có ai ngồi đây chưa em?

Oanh mỉm cười trong bóng tối.

- Ngồi chơi đi anh, em cũng vừa tới thôi.

- Em tên gì?

- Thế Oanh.

- Anh tên Phúc. Oanh muốn uống gì?

- Bia đi nhe anh.

- Phải đó, chúng mình cùng uống bia đi cho ấm bụng.

Cô nàng chạy bàn đã đứng đó tự hồi nào không ai hay. Nàng ta lên tiếng liền:

- Hai chai bia phải không ạ?

Anh chàng thanh niên gạt đầu, móc tờ giấy bạc dúi vô tay cô ta thực mau.

- Cô giữ luôn đi, khỏi phải thối lại.

Oanh cười thầm trong bụng khi thấy bàn tay run run của Phúc đặt lên đùi nàng.

- Anh tới đây thường không?

- Anh mới biết chỗ này thôi. Em làm luôn ở đây à?

Oanh nói dối.

- Em cũng mới biết chỗ này thôi, đây là lần đầu mà.

Dù trong bóng tối, Oanh nhìn thực rõ như ban ngày. Chiếc quần của Phúc nổi cộm hẳn lên làm nàng thích thú. Oanh tới đây cM cốt để tìm những cảm giác như vậy. Nàng không cần câu nệ, rà một tay lên quần Phúc và hỏi:

- Chưa gì mà anh đã thế này rồi hay sao?

Phúc có vẻ thích thú nói:

- Tại em đẹp quá nên anh chịu không nổi.

Oanh nhẹ nhàng kéo chiếcphục ma tuya quầncủa Phúc xuống, luồn tay vô trong hõn thực trắng trơn.

- Sức anh được bao lâu mà lớn lổn như thế này hả. Vợ anh đâu?

Phúc cười hì hì, bàn tay của anh chàng cũng đã luồn vô quần Oanh thực bạo dạn.

-Thì vợ con để ở nhà chứ ai lại mang vào đây cơ chứ.

Oanh hỏi cắc cớ:

- Tại sao vợ anh cũng có cái đó như những cô gái khác, anh lại không ở nhà ngủ với vợ, mà phải mò vào đây làm gì?

Phúc cười hì hì thực nham nhở.

- Thì lâu lâu cũng phải đổi món chứ em. Hơn nữa, ăn vụng cảm thấy ngon miệng hơn dọn lên bàn ăn nhiều.

- Đi chơi như thế này anh không sợ vợ anh biết à?

- Sợ chứ, nhưng cũng vì vậy mới cảm thấy thú vị. Ăn vụng mà em.

- Ở nhà anh ngồi với vợ anh, có tấy máy như thế này không?

Phúc cười hình hích.

- Ở nhà ngồi với vợ mà cũng tấy máy như thế này có mà chết sớm à.

- Tại sao vậy?

Phúc dở giọng thực nham nhở:

- Bởi vì anh đang muốn đề em ra rồi.

- Thế ở nhà anh không muốn đề vợ anh ra hay sao?

- Chẳng cần phải đề bà ấy ra thì tới tới bà ấy cũng đề mình ra thôi.

- Như vậy anh còn muốn gì nữa?

- Anh muốn đổi món.

- Đàn ông các anh tham lam lắm.

- Không phải là tham lam, mà là ham vui thôi mà.

- Nếu vợ anh cũng ham vui như anh thì sao?

- Anh ly dị là cái chắc.

- Như thế không phải là các anh ích kỷ lắm hay sao?

Phúc cười hề hề.

- Ờ hén, giá mà vợ anh biết anh đi chơi như thế này, bà ấy cũng đòi ly dị như anh thì khoái biết mấy.

- Tại sao vậy?

- Thì mình được tự do luôn chứ gì. Không vui sao?

- Hình như anh có vẽ ăn nói hơi liều mạng đó.

- Không liều thì đâu có làm nên sự nghiệp này em.

Oanh hiểu ý câu nói của Phúc ngay, vì khi đó bàn tay anh ta đang lùng bùng trong quần nàng bóp mạnh. Nàng dặng rộng hẳn hai chân ra cho tay chàng dễ dàng di chuyển hơn. Những cảm giác kích thích chạy dài theo thân thể.

Oanh nói nho nhỏ:

- Anh liều mạng thực đó. Để em thử xem anh liều mạng tới đâu nhé.

Oanh tháo đôi găng tay ra, những lớp da dày cộm và thực nhám nhúa của nàng thực lên thực xuống trong quần Phúc làm chàng rên rỉ thành tiếng. Phúc chưa bao giờ cảm thấy kích thích ghê gớm như lần này. Chàng rít lên nho nhỏ, áp sát miệng vào mặt Oanh tìm làn môi thơm tho của nàng. Bỗng Phúc thét lớn. Chàng vừa khám phá ra bộ mặt ghê gớm của Oanh và bàn tay nhám nhúa của nàng. Tiếng thét của chàng làm mọi người trong quán cả phê náo loạn. Vừa nghe tiếng Phúc thét lớn. Oanh vỗ mạnh vào ngực chàng, đánh đứt luôn động mạch trong tim Phúc rồi chạy ra vội ra ngoài trước khi đèn trong quán được bật sáng.

Bỗng một tiếng nói thực trong trẻo và ngọt ngào vang âm lên trong đầu Oanh:

- Cô là ma phương nào tới đây phá phách thế?
- Người là ai?
- Ta cùng một giống với cô chứ không phải là người.
- Tại sao tôi không biết cô?
- Câu này ta vừa hỏi cô và cô chưa trả lời.

Oanh nhìn về phía trước. Bóng một thiếu nữ đôi tám thật dịu dàng đứng bên một gốc cây. Nàng từ tiến lại và suy nghĩ:

- Không lý con Ma Cà Rồng này là cô Hồng?

Người con gái đứng trước mặt nàng ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, cô là ai mà lại biết tôi?

Oanh cười hì hì nói:

- Thì ra cô là người tình của ông Lâm.
- A... cô cũng biết anh Lâm à?

Oanh không trả lời mà hỏi lại:

- Tại sao cô lại trốn tránh ông ta?

Cô gái bật cười nói,

- Từ nãy tới giờ, tôi hỏi thì cô không trả lời, mà cứ hỏi lại tôi hoài là làm sao?

Oanh cũng cười theo.

- Nếu vậy chúng mình tới một nơi vắng vẻ tâm sự được không?
- Được chứ, chúng ta đi nhé.

Nói xong, Hồng nắm tay Oanh lướt đi thực mau. Nàng ngạc nhiên biết ngay là Oanh mới nhập vô thế giới Ma Cà Rồng đây thôi mà công lực Oanh mạnh ghê hồn. Hồng hỏi:

- Bộ anh Lâm mới cho cô nhập vô thế giới Ma Cà Rồng phải không?

Oanh mỉm cười:

- Không hẳn là như vậy đâu. Tôi may mắn thôi. Nhưng tại sao cô lại trốn tránh ông Lâm như vậy?
- Thú thực, chúng tôi đã sống với nhau một thời gian. Nhưng tánh tình anh ấy cổ quái không chịu được. Không biết tại sao anh ta không thích hút máu người nữa. Và cấm tôi luôn, bởi vậy tôi mới phải cao bay xa chạy thôi.

Oanh chợt hiểu, nàng hỏi:

- Nhưng cô có biết tại sao ông ta đổi tánh như vậy hay không?
- Biết chứ.

Nguyên nhân nào vậy?

- Anh ấy nói vừa kiếm được một giống người, có loại máu làm cho Ma Cà Rồng không còn sợ ánh sáng mặt trời nữa...

Oanh không để cho Hồng nói hết câu, nàng tiếp luôn:

- Nhưng số lượng máu hút được của giống người này, phải bằng với số lượng máu mình đã hút được từ trước tới giờ thì công lực mới đủ chống lại ánh nắng mặt trời phải không? Bởi vậy, ông ta mới không muốn cho cô hút máu người nữa.

Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Cô cũng biết hết rồi hay sao?

- Chẳng những tôi biết giống người đó ở đâu, mà còn thu phục được hết đám này nữa. Tôi còn chỉ cho ông Lâm bắt được một cặp trai gái. Nhưng khi túm được họ rồi, ông ta trốn mất ngay, vì sợ tôi mới ra nhập ma giới, chưa hút được bao nhiêu máu người, nên để cho tôi hút máu mấy tên đó thì công lực tôi sẽ vượt xa ông ta liền.

- Cô nói đã thu phục được hết đám người này, mà tại sao ông ta chỉ bắt được có một cặp, lại chạy trốn. Sợ cô hút máu họ. Cô còn biết nhiều người khác nữa phải không?

- Đúng vậy, bây giờ tôi có cả đám trong tay. Nhưng khi tôi chỉ cho ông Lâm bắt được cặp kia thì tôi chưa thu phục được họ.

Hồng chợt hiểu. Nàng mỉm cười hỏi:

- Thế cô có giúp tôi hút máu tụi nó không?

Oanh cười lớn nói:

- Còn phải tùy sự đối xử của cô với tôi ra sao đã.

Hồng nói:

- Hay lắm, vậy chúng mình kết nghĩa có được không?

- Có nghĩa là có phước cùng hưởng, có họa cùng chịu phải không?

- Đúng rồi.

- Nhưng cô có gì cho tôi chứ?

- Cô sẽ không thể nào ngờ được.

- Có gì hơn công lực chống được ánh nắng mặt trời chứ.

- Chống lại ánh sáng mặt trời là một điều loài Ma Cà Rồng hằng mơ ước. Nhưng toàn bộ quyền phép của ma giới cũng không phải là dễ lắm phải không?

Oanh sung sướng nói:

- Nếu quả có việc đó thì cũng đáng để cho chúng mình kết nghĩa với nhau lắm.

- Để cho cô tin tưởng nơi tôi, tôi sẽ chữa hết những vết cháy nám trên mặt cô trong một thời gian ngắn thôi. Sự thực ông Lâm cũng không làm được chuyện này đâu. Cô bị ánh nắng mặt trời giữa trưa thiêu đốt phải không?

- Cô nói đúng rồi. Nếu vậy thì tốt lắm. Chúng ta về một chiếc hang trên núi kia để cô trị thương cho tôi nhé.

Hồng gật đầu. Cả hai phóng nhanh về phía hướng núi nơi hang động của bọn lùn đang cư ngụ.

14. Chương 14: Chương 14

Oanh đưa Hồng tới một hang động nhỏ nhưng ăn thực sâu vô lòng núi. Đường đi ngoằn ngoèo và nhỏ hẹp, nhiều chỗ chỉ vừa một người chui qua. Nơi đây thực lý tưởng để nàng trị thương. Hang động này, Oanh cũng vừa kiếm ra được. Tuy nhiên, nàng không ngờ nơi tận cùng của hang động lại phình ra như một căn phòng nho nhỏ như thế.

Hồng cũng thích thú vô cùng. Nàng không ngờ lại có một nơi lý tưởng như thế này để ẩn thân. Từ trước tới nay, Hồng chỉ tìm tới những nghĩa địa hoang vu, trốn trong những quan tài mục nát ở các ngôi cổ mộ nhỏ hẹp. Hồng thích thú ôm lấy Oanh nói:

- Chúng ta có thể ở trọn đời nơi đây cũng thú vị rồi.

Oanh mỉm cười. Hôn nhẹ lên môi Hồng. Hai người quỳ gối lấy nhau, lăn lộn trên lớp rêu dày như ột tấm thảm dưới nền đất. Quần áo của cả hai bật tung ra thực nhanh. Bộ ngực con gái của Hồng trắng mịn, cứng ngắc và đỏ ao. Nếu so về tuổi tác, Hồng phải lớn hơn Oanh mấy chục tuổi. Nhưng nàng lại nhập vô ma giới năm chưa đầy hai mươi, nên thân thể đã giữ lại ở thời gian đó. Còn Oanh đã hơn ba mươi rồi. Tuổi tác nàng kém xa Hồng, nhưng bề ngoài bây giờ lại là thiếu phụ quá ba mươi. Tuy nhiên, da thịt Oanh vẫn còn căng cứng và đầy ăm ắp. Vì dù sao, sống ở Mỹ vật chất cũng đầy đủ nên da thịt nàng vẫn còn hấp dẫn vô cùng.

Oanh thì thầm nói bên tai Hồng:

- Hồng ơi, nói thực ỉnh biết đi. Làm sao mà Hồng biết được hết quyền phép của ma giới.

Hồng mỉm cười, hiểu ý Oanh ngay. Nàng nói:

- Oanh chưa tin mình phải không. Hãy coi này.

Vừa nói, Hồng vừa đưa lưỡi liếm nhẹ trên bàn tay Oanh. Những vết nứt nẻ rướm máu biến hình thực nhanh. Những lớp da cứng và dày như vỏ cây cháy, từ từ mềm mại trở lại. Tuy nhiên, vẫn còn giữ màu thật xạm. Oanh mừng rỡ la lên.

Hồng ơi, liếm đi, hãy liếm hết mặt mũi của Oanh cho trở lại bình thường đi nghe Hồng. Nhất định mình không quên ơn Hồng đâu.

Hồng thì thầm:

- Chúng mình đã chịu kết nghĩa với nhau, còn có cái gì Hồng tiếc Oanh nữa chứ.

Oanh rà cả hai tay lên thân thể Hồng mịn trơn.

- Thân thể Hồng đẹp quá đi. Thế này làm gì mà thằng cha Lâm không mê Hồng cơ chứ.

Cả hai ôm ấp nhau cho tới khi gà gáy sáng. Mặt mũi Oanh cũng đã trở lại bình thường. Tuy nhiên, màu sắc vẫn còn đen sạm như bàn tay.

Hồng nói:

- Oanh đừng lo, chúng mình chỉ ở đây chừng một tuần lễ nữa, Hồng sẽ liếm cho da mặt Oanh trắng trẻo như xưa ngay.

- Hồng làm sao học được những phép thuật này ?

- Chẳng giấu gì Oanh. Hồi đó, sau khi mình ăn hết trái tim lão Thiên rồi trốn đi liền. Nhưng tới hôm sau trở lại tính đem xác chị Tám đi chôn. Ai ngờ thấy lão Thiên vẫn còn nằm đó. Ông ta lại chưa chết mới kỳ. Mình vác ông ta đi ngay, và cho tới bây giờ ông ấy vẫn còn trong tay mình.

Oanh chợt hiểu.

- Và từ đó Hồng học hỏi được nhiều điều từ khối óc này phải không?

- Đúng vậy. Cũng vì thế mà anh Lâm không thể nào tìm được mình. Anh ấy đã nghi ngờ mình giấu một cái gì đó nhưng đâu có ngờ sự phụ anh ta lại ở trong tay mình.

- Nhưng tại sao ông ta lại chịu nằm im trong tay Hồng cơ chứ?
- Chắc anh Lâm đã nói hết câu chuyện của sư phụ anh ấy cho Oanh nghe rồi phải không. Oanh không nhớ ông ta bị anh Lâm trói bằng hai sợi dây cà tha của mình và chị Tám rồi hay sao.
- Tối bây giờ vẫn chưa cởi ra được à?
- Ai mà dám mó tới nó chứ.
- Nếu muốn, Hồng có thể nhờ một người nào đó, không ở trong ma giới, cởi dùm được mà, có đúng như vậy không?

Hồng cười khanh khách nói:

- Không lý mình lại ngu tối như vậy sao.

Oanh chợt hiểu. Thì ra con bé này cố tình cầm tù ông ta để lợi dụng học hết quyền phép của ma giới. Mặt trời ngoài kia đã bắt đầu nhú lên. Một ý nghĩ chợt thoáng ra trong đầu Oanh, nàng vội vàng cố quên đi ngay vì sợ Hồng biết. Tuy nhiên, Hồng cũng đã cảm thấy có điều gì bất lợi cho nàng rồi. Hồng nhồm dấy hốt hoảng hỏi:

- Oanh định làm cái gì đó?
- Oanh nói liếm láp ngay.
- Không có gì đâu. Mình định đi bắt một thằng lùn về cho Hồng hút máu đó mà.

Hồng mừng rỡ nói ngay:

- Phải đó, Oanh đi liền đi. Nếu không đề ánh nắng mặt trời đúng Ngọ, Oanh cũng không chịu nổi đâu.

Oanh mừng rỡ chạy như bay ra khỏi hang động liền. Nàng sợ những ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Hồng hiểu được sẽ làm hư dự tính của mình. Chạy được một quãng thực xa. Oanh biết rằng Hồng không đủ sức nghe được ý nghĩ của mình nữa mới an tâm. Nhưng nàng đã lầm. Hồng đã đoán được ý đồ của Oanh rồi. Tuy nhiên, vừa định chạy ra ngoài hang thì gặp ánh mặt trời làm cho nàng đội ngược

trở lại.

Trong khi đó, Oanh tới hang đám người lùn, huy động tất cả mọi người nhỏ thực nhiều cỏ mặt trời, đem về hang động nàng, trồng khắp lối, từ cửa hang vô tới gần phía trong. Bây giờ tất cả mọi người đã ở trong tầm tay điều khiển của nàng. Mọi người từ già tới trẻ, nghe lệnh nàng như được ban một ân huệ siêu phàm gì đó.

Tối gần trưa, Oanh vội vàng nói đám lùn theo nàng trở về hang động của họ. Nàng bắt đầu phân chia công việc và tổ ý muốn có một chỗ rành riêng cho nàng trong chiếc hang này. Thế là mọi người hội ý nhau lấy đá chắn phần trong cùng của hang động thành một căn phòng nhỏ. Tự nhiên Oanh nảy ra ý không muốn cho tụi lùn tò mò nhìn vô trong phòng của nàng, nên bảo họ lấp luôn cửa ra vào. Khi cần vô trong, nàng nhảy qua bức tường cao gần sát nóc hầm. Cẩn thận hơn nữa. Oanh lại ra lệnh cho họ xây thêm một tấm vách thứ hai ở phía ngoài, cũng không có cửa ăn thông vô trong. Như vậy, ai muốn tới chỗ nàng nằm, phải nhảy qua hai vách tường cao gần đụng nóc hầm. Lẽ tất nhiên, đám người lùn này làm gì có khả năng đó.

Cái vách tường thứ hai này còn tránh được những kẻ tò mò, có thể đục thủng vách tường dòm vô trong. Bây giờ, nếu trường hợp ấy xảy ra, kẻ ở ngoài chỉ có thể nhìn thấy căn phòng trống trải phía ngoài, chứ không thể nào nhìn thấy những gì ở bên trong phòng của Oanh được. Bây giờ thì nàng thật yên trí để mà thực sự dưỡng thương rồi. Khi căn phòng đã hoàn tất. Oanh thích thú ôm một chú

lùn to con nhất đám nhảy vô trong phòng. Nàng từ từ cởi hết quần áo y ra. Mặt mũi y khờ khạo nhìn nàng như một vị thần thánh giáng phàm. Oanh ngồi xuống, ôm y vô lòng như ôm một đứa con nít cho bú sữa. Lúc đầu tên lùn còn rụt dè. Nhưng càng về sau, y càng mạnh bạo hơn. Nó đã bắt đầu làm nàng cong cớn trong ham muốn cùng cực. Nhưng dù sao. Thân thể nhỏ nhắn của tên lùn này cũng không thể nào làm Oanh thỏa mãn được.

Sau cùng, nàng cắn vô cớ nó, hút máu cho tới khi tên lùn có vẻ hơi yếu đi, Oanh mới buông nó ra. Nàng không muốn cho nó phải chết dưới tay nàng, đúng như lời lão Lâm nói: “Hãy nuôi chúng như những con bò sữa, đừng giết chúng chết.” Có lẽ trời đã tối rồi. Oanh đem tên lùn ra ngoài và lần lượt đem từng tên vô phòng, hút máu cho tới khi no bụng mới lần ra ngủ.

Tối sáng, Oanh thức dậy. Nàng vô cùng thích thú khi thấy mặt mũi trắng trẻo như xưa. Khởi cần phải nhờ tới Hồng giúp nàng nữa. Oanh lững thững ra phổi hang động. Mặt trời mới vừa nhú lên, ánh bình minh bây giờ không làm nàng cảm thấy một chút gì khó chịu như mấy hôm trước nữa. Oanh nhớ tới Hồng và những lời hứa với cô nàng này. Bây giờ nàng cũng không sợ cô ta biến mất vì đã bị nhốt trong hang động bằng cổ mặt trời ở ngoài rồi. Oanh bắt một tên lùn, lấy chiếc tô lớn cắt máu nơi tay nó cho đầy tô, đem về chỗ hang động nhốt Hồng.

Nàng vừa tới cửa hang đã nghe tiếng Hồng chửi ma vang lên trong đầu:

- Quân phản bội, mày lừa tao tới đây nhốt ở trong này với mưu đồ gì hả?

Oanh mỉm cười đem tô máu vô trong hang đưa cho Hồng hỏi:

- Nếu Hồng có muốn chửi mình thì cứ việc chửi đi. Đây là tô máu của giống người trừ ánh sáng và cổ mặt trời, có uống thì uống. Ngày ngày, mình sẽ đem vô đây cho Hồng uống, cho tới khi nào tương đương với số lượng máu Hồng hút được từ trước tới giờ, tự nhiên Hồng sẽ ra khỏi được hang động này ngay.

Hồng cầm tô máu húp vội vàng. Nàng thấy những ngụm máu chảy vô cơ thể như một thần dược làm cho thân thể nàng dễ chịu vô cùng. Húp hết tô máu, Hồng thèm thuồng hỏi:

- Mỗi ngày chỉ có thể này thôi hay sao?

Oanh mỉm cười.

- Lẽ dĩ nhiên có nhiều có ít, chứ không phải chỉ có bấy nhiêu thôi, làm sao đủ cho Hồng chứ. Còn một điều nữa, Hồng chưa hiểu được mình. Đó là hàng ngày mình sẽ hút máu Hồng, để cho lượng máu trong người Hồng giảm xuống, cho dễ tương đồng với máu Hồng đã uống vô. Như vậy Hồng có thấy mình nhốt Hồng ở đây là quá đáng hay không?

- Oanh không nói dối mình phải không?

Oanh mỉm cười. Nụ cười hình như luôn luôn nàng giữ trên môi.

- Hồng hãy nhìn kỹ gương mặt mình coi, có phải đã trở lại như xưa rồi không. Thử hỏi, mình có phải giữ Hồng ở đây để lợi dụng Hồng nữa hay không?

Lần đầu tiên khi từ khi trở thành Ma Cà Rồng tới giờ, Hồng chảy nước mắt vì cảm động. Nàng ôm lấy Oanh nức nở nói:

- Oanh ơi, mình trách lầm bỏ rồi. Hãy tha thứ ình nghe Oanh.

15. Chương 15: Chương 15

Oanh nâng mặt Hồng lên, hôn lên bờ môi ngọt lịm của thân thể cô gái tròn trịa đôi tám này. Quần áo của cả hai người rơi lả tả xuống đất. Oanh ngây ngất với thân hình thật cân đối và mát lịm của Hồng trong vòng tay. Từ giờ trở đi nàng sẽ chỉ hút máu Hồng mà sống. Giòng máu quý báu này đầy ắp công lực hiếm hoi của loài Ma Cà Rồng. Hơn thế nữa, cứ mỗi lượng máu nàng hút được của Hồng, Oanh lại hút thêm một số lượng máu như vậy của tụi lùn nữa thì công lực của nàng quả thật(c sẽ không biết tới đâu mà lường. Oanh thích thú cười vang trong hang động.

Nàng bắt đầu tập thói quen ngủ cho tới quá trưa mới thức dậy. Như vậy nàng tránh được giờ mà ánh nắng mặt trời có thể thiêu đốt cuộc sống của mình. Hôm nay, Oanh bắt đầu giờ giấc đã ấn định. Khi mặt trời vừa quá Ngọ. Nàng mới thức dậy, ôm lấy Hồng, cắn nhẹ vào cổ nàng hỏi:

- Hôm nay mình bắt đầu hút máu bồ thật nhiều, sau đó đem một tên lùn vô đây cho bồ hút máu lại. Như thế bồ sẽ rút ngắn đi thời gian điều hòa lượng máu trong người bồ có chịu không?

Hồng sung sướng ngửa cổ cho Oanh cắn mạnh hơn. Giọng máu trong người nàng chảy ào ạt vô miệng Oanh. Tới khi Oanh cảm thấy đã lưng bụng. Nàng ngừng lại ngay, vì còn phải để sức hút máu tụy lùn cho lượng máu cân bằng mới có thể chống lại được ánh sáng mặt trời. Sau bữa ăn đó, Oanh chạy về hang động tụy lùn, lôi mấy đứa vô phòng nàng đùa dỡn và hút máu tụy nó cho tới khi căng bụng nàng

mới ôm một đứa về hang động nhốt Hồng.

Trước khi giao tên lùn cho Hồng, Oanh nói:

- Mình bắt buộc phải canh chừng bồ. Không để cho bồ giết chết. tên lùn này, vì hút quá nhiều máu nơi thân thể nó. Bởi vì giống người này có lẽ trên thế gian này chỉ còn có bấy nhiêu thôi. Chắc bồ hiểu mình rồi phải không.

Hồng vui vẻ 'gật đầu nói:

- Oanh tin tưởng ở mình đi. Bồ cứ làm những gì nghĩ là cần thiết ình là tốt rồi.

Nói xong, Hồng lật đặt bẻ hỏng tên lùn lên, cắn vô cổ nó hút thực mạnh. Giọng máu nóng hổi chảy vô miệng Hồng làm nàng khoan khoái 'cùng cực. Những chén máu mấy ngày qua so sánh với lượng máu nàng đang hút bây giờ không thấm vào đâu. Hơn thế nữa, những giọng máu tươi này mới thơm tho, ngon ngọt làm sao. Nàng không ngờ Oanh lại tốt với mình như vậy. Đang say sưa trong hương vị thơm ngon này, bỗng Hồng bị Oanh đẩy nhẹ la. Tiếng Oanh vang lên trong đầu nàng.

- Thôi đủ rồi, Hồng hút thêm chút nữa thì thằng lùn này không chịu nổi nữa đâu.

- Đúng như lời Oanh nói. Khi Hồng buông tên lùn ra, đã thấy nó lảo đảo đứng không vững rồi. Nàng tiếc rẻ nói:

- Nếu nó to con hơn chút nữa có phải có nhiều máu hơn hay không.

Oanh cười hì hì, ôm lấy tên lùn bay ra ngoài hang. Nàng nói vọng lại: .

- Hồng chờ một chút nhé, mình đem tên này trả về hang động nó rồi trở lại ngay.

Hồng lấy tay quẹt vết máu còn dính trên mép, dứt tay vô miệng núc ngon lành. Nàng nghĩ thầm:

- Nếu mình có vài tên để hút máu trong một ngày thì đỡ biết mấy.

Bỗng nàng nghe thấy tiếng Oanh vang lên trong đầu.

- Bồ muốn hút mấy đứa một ngày Hồng mừng rỡ la lên.

- Ít nhất phải ba đứa một bữa mới đã thèm.

Tiếng Oanh lại vang lên.

- Hãy chỉ chỗ bồ dấu lão Thiên ở đâu. Mình đem ông ta về rồi muốn hút máu mấy đứa trong một ngày cũng không sao. Miễn là đừng giết chúng nó là được.

Hồng còn đang ngần ngừ thì tiếng Oanh lại vang lên:

- Nếu chưa thực bụng với nhau cũng không sao. Hãy ở đó để mình tự đi tìm ông ta cũng được. Bao giờ tìm thấy ông ta, mình sẽ trở lại đem mấy tên lùn nữa cho bồ hút máu cũng chưa muộn.

Hồng hoảng hết la lên:

- Trời ơi, không được đâu. Nếu bồ đi luôn, thì làm sao mình thoát ra khỏi nơi này ĐƯỢC. Như vậy chỉ một thời gian sau là mình sẽ mất hết công lực thôi. Hãy thả mình ra đi Oanh ơi.

- Đúng rồi, cổ mặt trời chẳng những có tác dụng tỏa ra nhiệt lượng như mặt trời, nó còn làm cho tất cả động vật, từ côn trùng cho tới cầm thú đều xa lánh nữa. Bồ không tin cứ thử ở trong đó một thời gian xem có đúng không. Hãy chọn lựa đi, cùng ăn cùng chịu, hay là giữmiếng nhau thì như vậy là đủ rồi.

Hồng nghe nói càng hoảng hốt thêm. Nàng biết mình không còn sự chọn lựa nào hơn nữa rồi, đành phải nói chỗ đầu lão Thiên cho Oanh nghe. Một tràng cười vang lên không dứt. Tiếng Oanh xa dần, xa dần...

o o o

Jane được anh chàng chủ nhiệm báo đưa vào nhà thương tiếp máu cho tới sáng hôm sau là về nhà liền. Tuy nhiên, trong mình vẫn còn thật yếu ớt. Bây giờ nàng đã hiểu thực sự cô Oanh là ai rồi. Hèn gì ánh nắng mặt trời làm cho cô ta hoảng hốt như vậy.

Jane đã được coi nhiều phim ảnh nói về loài ma chuyên hút máu người. Hồi đó chẳng bao giờ Jane tin chuyện nhảm nhí như vậy. Có ngờ đâu, chuyện đó lại xảy ngay ra cho bản thân nàng.

Lúc đầu Jane cảm thấy thực sợ hãi. Rồi không hiểu sao, chỉ sau một đêm nằm trong nhà thương để tiếp máu. Jane lại cảm thấy yên tâm vô cùng. Nàng mong được về nhà sớm, gặp lại cô Oanh để xin được trở thành ma hút máu người như cô ấy thì thú vị biết là bao nhiêu.

Oanh nghĩ tới hình ảnh lúc cô Oanh nhảy qua cửa sổ vào nhà. Có khác gì SuperMan trên màn ảnh đâu. Cái cửa sổ ấy thước, cô ấy chỉ nhún chân một cái là bay qua liền. Bao nhiêu kính tan nát mà người cô ấy chẳng hề hấn gì. Đó là chưa nói tới những thanh sắt khung cửa sổ cũng bị gãy vụn, không ngăn được sức mạnh của cô ta. Thật là phi thường không thể nào tưởng tượng được.

Jane lại nhớ tới vụ Oanh và mấy tên lùn trên núi đêm hôm cô ta đón Jane về đây. Thì ra cô Oanh muốn hút máu tụi nó chứ có phải đùa dỡn gì đâu. Lúc mà Jane bị nguy kịch vì mấy tên lùn xúm vào đè nàng xuống. Cô Oanh đã xông vào đá nhào cả đám. Thì ra là cô ấy chỉ thử mình thôi, chứ với sức của cô ấy lại chẳng bắt được cả đám lùn đó hay sao.

Càng nghĩ, Jane càng mong muốn gặp lại được cô Oanh càng sớm càng hay. Nàng không biết bao giờ bác sĩ mới cho về nhà. Jane thấy nóng ruột vô cùng. Tự nhiên nàng thêm thường được ôm ấp, hôn hít làn môi thơm tho và ngọt ngào của cô Oanh làm sao. Bộ ngực tròn trịa và săn cứng đó lúc nào cũng đứng thẳng, trắng muốt, nghĩ tới cũng đã thấy tê mê rồi.

Jane nhất định khi trở về gặp được cô Oanh, sẽ xin cô ấy cho nàng trở thành ma như cô ta mới được. Còn gì thích thú hơn với những quyền phép trong tay như vậy. Càng nghĩ tới cô Oanh, Jane càng bồn chồn sớm muốn được trở về nhà. Nàng lại còn một chuyện muốn nói liền cho cô ấy nghe nữa. Câu chuyện này thực là vui, không biết cô Oanh sẽ nghĩ sao. Cái lúc mà anh chàng bạn cô ta bế nàng ra xe đưa đi nhà thương. Bàn tay anh ta đã cố tình sờ soạng trên thân thể nàng. Lúc đầu Jane còn tưởng là anh ta vô tình bầu chặt bàn tay vô ngực mình vì muốn giữ cho chắc. Nhưng sau khi đưa Jane lên xe rồi mà anh ta vẫn còn máy nó không nguôi. Nếu lúc đó Jane còn đủ sức khỏe, chắc chắn thể nào cũng cho anh ta một cái bạt tai cho chừa cái tánh dè xồm.

Khi đó chẳng những anh ta đã máy mó trên ngực Jane mà còn tụt cả quần nàng xuống tới chân. úp mặt trên bụng nàng. Có lẽ y tưởng Jane đã bất tỉnh, không còn biết gì nữa nên nhân cơ hội ấy, cố ónh gờ gác trên thân thể nàng. Thực ra vụ này cũng chẳng có gì quan trọng đối với Jane, nhưng nàng thấy bức bối, vì tự nhiên lại phải nằm im như thể cho người ta sờ mó mà không phản ứng gì được. Nhưng dù sao thì hình như anh ta là bồ bịch gì đó của cô Oanh thì phải. Sờ mó như vậy cũng chẳng có gì cần phải nói, nếu cô Oanh cho phép anh ta làm như vậy. Nhưng dù muốn hay không, nhất định nàng phải nói cho cô Oanh biết chuyện này. Vì bây giờ Jane không muốn dấu diếm cô Oanh một điều gì cả. Nàng còn muốn làm tất cả những gì cho cô ấy vừa lòng nữa.

Dù chuyện này với cô Oanh rồi. Tuy Jane chẳng ưa gì cái anh chàng dè xồm kia. Nhưng cô Oanh muốn nàng ngủ với y, Jane cũng chiều ý cô ấy ngay. Nhất định nàng không cãi lời cô Oanh, như những lần mẹ nàng bắt ngủ với những tên Mỹ trong sông bãi. Khi về tới nhà, Jane bắt đầu dọn dẹp trước sau. Nàng hút bụi nhà. Lau cửa kiếng. Kêu thợ làm lại cửa sổ và nhất là dọn dẹp cái hầm chứa đồ cũ của cô Oanh ở tầng dưới như một cái ổ chuột. Những công việc này đã làm Jane ở lì trong nhà cho tới khi Oanh trở về. Nàng mừng rỡ ôm chầm lấy người cô mà trào nước mắt. Jane nức nở nói trên vai Oanh:

- Cô đã khỏi hẳn chưa. Con đâu ngờ ánh nắng mặt trời có thể thiêu đốt cô như vậy!

Oanh ngạc nhiên nâng mặt Jane lên hỏi:

Tại sao con biết điều đó?

- Làm sao không biết được hả cô. Cô đã hút máu con để trị thương. Cô đã nhảy qua cửa sổ với một sức mạnh phi thường mà người bình thường như cô làm sao làm được. Cô còn cứu con khi đá văng tui lùn trên núi. Hơn thế nữa, khi cô hút máu con rồi, tâm thần con mê mẩn mấy hôm nay vì cô. Cô có biết không?

Oanh tát nhẹ lên má Jane hỏi:

- Nếu con biết cô là Ma Cà Rồng rồi. Con có hét cô không?

Jane ôm ghì lấy người cô xinh đẹp của nàng hơn hử nói:

- Cô cố biết là bây giờ con thương cô tới như thế nào không?

- Thật sao?

- Cô bảo con chết bây giờ con cũng nghe cô nữa, chứ đừng nói gì tới ghét cô được.

Oanh mừng rỡ, nàng trở về lần này lại phải đi ngay. Một chuyến đi không biết tới bao giờ mới trở lại được. Oanh còn đang phân vân về cô cháu bé bỏng này, và cả

trường hợp của Hồng nữa. Bây giờ nó đã như thế này, có lẽ nàng thử hỏi xem nó có thích trở thành Ma Cà Rồng hay không. Nếu y chịu, mọi sự đều thật dễ dàng cho nàng rồi. Oanh ướm lời:

- Con đã không ghét cô vì cô là Ma Cà Rồng chuyên hút máu người. Nhưng con có sợ trở thành Ma Cà Rồng không?

Oanh không ngờ Jane hơn hử reo lên:

- Cô ơi, xin cô làm cho con trở thành Ma Cà Rồng nghe cô.

Oanh mừng rỡ nói:

- Con còn nhỏ như thế này mà không sợ ma hay sao?

- Con được trở thành ma rồi, còn sợ cái gì nữa hả cô. Lúc ấy chỉ sợ mọi người sợ con thôi.

- Mọi người sợ con mà con không thấy kinh hoàng à?

-Người ta phải thấy kinh hoàng chứ tại sao lại là con?

- Con không sợ mất mặt sao?

Con làm gì có mặt mũi nữa mà phải giữ thể diện hả cô ! Cô hãy nghĩ coi. Mẹ con đem đàn ông về, bắt con nằm giữa ra cho người ta chơi để trừ nợ. Còn cái gì mất mặt hơn thế nữa chứ? Cô tin con đi. Con trở thành Ma Cà Rồng rồi. Con sẽ cắn những thằng đàn ông dê xồm đó chết hết, không chừa một tên nào trên cái trái đất này đâu.

Oanh cười ha hả, nói:

- Con chưa trở thành ma mà ma tính đã như vậy rồi hay sao?

- Cô dạy con trở thành Ma Cà Rồng nghe cô.

Oanh hôn mạnh lên môi Jane sung sướng nói:

- Khỏi cần dạy mày cũng đã trở thành ma rồi.

Jane biết đó là một câu mắng yêu. Nàng mừng rỡ không cùng. Như vậy có nghĩa là Oanh đã đồng ý biến nàng thành Ma Cà Rồng rồi còn gì nữa. Jane ôm chặt lấy Oanh hôn tới tấp lên khắp thân thể nàng. Oanh rung mình, không ngờ ý muốn trở thành ma của con bé này lại ghê gớm như vậy. Nàng hỏi:

- Con đã chắc chắn là muốn trở thành Ma Cà Rồng chưa?

Jane sụp xuống hôn lên chân nàng, ứa nước mắt nói:

- Cô bằng lòng rồi phải không. Khi trở thành Ma Cà Rồng rồi, con chẳng những vẫn là cháu cô, mà còn tình nguyện làm tên nô lệ cho cô sai khiến nữa.

Oanh gật đầu nói:

- Thôi, được rồi. Để cô nói cho con nghe.

Oanh bắt đầu kể cho Jane nghe tất cả những gì đã xảy ra từ khi nàng vâng lời anh chàng chủ nhiệm, đi lấy cái quảng cáo định mệnh đó, cho tới bây giờ. Nghe xong Jane ôm cứng lấy Oanh, thủ thủ:

- Con nhất định sẽ là một cánh tay đắc lực của cô. Bất cứ cô muốn gì, concũng làm cô vừa lòng hết.

Oanh mỉm cười, chìa một cánh tay ra nói:

- Tên đệ tử yêu quý của ta. Hãy cắn cánh tay này, hút lấy giồng máu ma mà đi vào thế giới ma đạo đời đời.

16. Chương 16: Chương 16

Jane sung sướng quá. Hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má diễm lệ. Nàng trịnh trọng nâng cánh tay Oanh lên, từ từ ghé miệng vào cắn thực mạnh. Máu trong người Oanh chảy vô miệng nàng ào ạt. Tự nhiên Jane cảm thấy trời đất quay cuồng. Phong ba bão táp bao giăng khắp lối. Tiếng côn trùng, tiếng quạ kêu, tiếng cú rúc, tiếng khóc than ai oán như ma kêu quỷ rú âm trời.

Bỗng nàng nghe thấy tiếng Oanh nói âm vang ngay trong đầu, chứ không phải bằng hai lỗ tai nữa. Con yêu dấu của ta. Nhà ngươi đã bước qua ngưỡng cửa ma đạo rồi đó. Jane từ từ ngược mặt lên, nàng thấy toàn thân Oanh chói lòa như có hào quang bao phủ. Jane phủ phục xuống đất lạy tạ.

- Con kính lạy cô. Xin cảm tạ ơn ban phát cho con được nhập ma giới.

Oanh gật đầu nói:

- Được rồi, đứng dậy đi. Ta không còn nhiều thì giờ nữa đâu. Bây giờ ta đưa ngươi tới hang động của tụi lùn. Hãy ở trong phòng của ta, và làm những gì ta đang làm để chờ ngày ta trở về nghe không.

Jane sung sướng cúi đầu. Nàng ép sát vô mình Oanh như tỏ lòng kính yêu một người mẹ quyền phép vô biên. Oanh nắm tay Jane bay ra ngoài. Chỉ chớp mắt là cả hai đã tới hang động của nàng rồi. Oanh để Jane ở ngoài cửa hang, vô trong, bắt một tên lùn đem tới cho Jane và bảo nàng:

- Con hãy hút máu tên này đi, có máu của nó con mới chịu nổi cỏ mặt trời và ánh nắng.

Chờ cho Jane hút máu tên lùn xong. Oanh mới lôi nàng vào hang động, tụ tập hết đám người lùn lại, nói ọi người biết; phải tuân lệnh Jane như chính bản thân nàng. Tất cả đều cúi đầu vâng phục. Xong đâu đấy, Oanh lại đưa Jane qua chỗ nhốt Hồng. Nói cho Hồng biết, Jane sẽ thế mình lo cho nàng. Hồng sung sướng vô cùng, vì thấy Oanh lo lắng ình như vậy. Nàng đã tưởng Oanh đi kiếm lão Thiên thì phải mấy ngày mới về được. Ai ngờ Oanh còn có đệ tử lo cho Hồng.

Trước khi đi, Oanh lại ôm lấy Hồng hút một bụng máu nữa. Bởi vì nàng vừa khám phá ra, máu của Hồng có chứa một công lực mạnh ghê hồn. Trước khi từ giả lên đường, Oanh bảo Jane:

- Con phải lo cho cô Hồng cẩn thận. Tuy nhiên, phải hiểu là nếu con lơ là, để cho cô Hồng chạy được ra ngoài. Ma tính của cô ấy nổi lên, sẽ hút máu tụi lùn cho tới chết hết cả đám. Lúc ấy tụi mình trắng tay mà cô Hồng cũng không đủ máu để cân bằng lượng máu cô ta đã hút được từ trước tới giờ.

Nói xong, Oanh chạy thực nhanh ra ngoài. Lúc ấy Hồng cũng đã mệt lắm rồi. Nàng bị Oanh hút một lượng máu quá nhiều nên thân thể uể oải không chịu nổi. Hồng thều thào bảo Jane:

- Em ra bắt một tên lùn vào đây cho chị hút máu đi. Chị mệt quá rồi.

Jane mỉm cười nói:

- Cô Oanh dặn cháu lo cho cô đúng bữa. Nếu lơ là rất có hại cho cô đó.

Hồng kêu lên:

- Trời ơi, em bắt chị phải chờ tới ngày mai làm sao chị chịu nổi. Vừa rồi cô Oanh hút của chị một lượng máu quá nhiều em có biết không?

Jane nhìn Hồng với tia mắt thực ác độc làm Hồng rùng mình.

- Chị nghĩ em dám cãi lại lời cô Oanh hay sao?

Mặt Hồng nhăn nhúm lại trông thực dễ sợ. Nàng cố nấn nỉ Jane:

Em chịu chị lần này đi. Chị không để em phải thiệt thòi đâu

Jane gật đầu, nàng tới bên Hồng ngắm nhìn thân thể no đầy của con Ma Cà Rồng lâu năm này. Cô nàng vừa bị Oanh hút gần hết máu nên thân thể tái xanh. Trong óc Jane nảy ra một ý tưởng thích thú. Hồng đọc được ngay những ý nghĩ trong đầu Jane nên nói ngay.

- Chị sẽ chịu em hết mình, còn dạy em tất cả những gì mà chị biết về vụ đó nữa.

Jane cười khúc khích, ôm chầm lấy Hồng, cắn ngay vào cổ nàng nức chùn chụt. Hồng không ngờ Jane lại hành động bất ngờ như vậy. Nếu nàng để con nhỏ này hút khô máu thì sẽ biến thành cát bụi ngay. Hồng đẩy dụa, la lên:

- Không được đâu Jane ơi, em đừng giết chị. Để chị sống, em có lợi hơn nhiều mà.

Jane ngước đầu lên, máu vẫn còn ứa ra hai bên mép.

- Chị nói thực không?

Hồng quả quyết:

- Nhất định như vậy mà, chị không gạt em đâu.

- Vậy chị nói cho em biết đi. Chị dấu lão Thiên ở đâu?

- Chị đã nói cho cô Oanh hay rồi mà.

Nhưng em cũng muốn biết.

- Để làm chi vậy?

- Biết để mà biết thôi. Bởi vì em nghi chị không thành thật với cô Oanh đâu, đúng không?

Hồng rên rỉ.

- Trời ơi, con nhỏ này ma tính nó còn cao hơn chủ nó một bậc nữa. Sự thực, lão Thiên bị chị nhốt trong một quan tài bằng chì, ngâm dưới đáy biển ở đảo Phú Quốc.

Đảo Phú Quốc rộng bao la, biết chỗ nào mà tìm?

- Ngay nơi phía Nam, có một giải đất nhô ra biển, hình thù như một con cá voi thực lớn.

Bỗng có tiếng cười chát chúa từngoài vang vọng. Tiếng Oanh nói oang oang:

- Cám ơn bồ nhe. Bây giờ thì mình yên tâm tới đó rồi. Jane bắt một tên lùn nữa cho cô Hồng hút máu đi. Con vừa học được một bài học tốt trong ma giới đó hiểu không.

Jane cười hì hì chạy bay ra ngoài. Chỉ một phút sau, nàng vác về hai tên lùn chứ không phải là một tên. Hồng mừng rỡ chụp lấy một tên lùn, vội vàng cắn vào cổ nó ngay.

Jane cũng bắt chước Hồng, cắn vào cổ tên lùn còn lại. Tới khi nàng thấy tên đó có vẻ muốn kiệt sức rồi. Jane vội vàng buông nó ra. Lúc ấy Hồng vẫn còn say sưa cắn vào cổ tên lùn nọ. Jane vội vàng xô Hồng ra, ôm hai tên lùn chạy như bay ra ngoài.

Khi nàng trở lại. Hồng nín lấy Jane nói:

- Em có giận chị không?

Jane mỉm cười hỏi:

- Tại sao?

Tại chị đã gạt cô Oanh.

Jane thần nhiên nói: .

- Nếu chị thật thà chất phát thì đâu có phải là ma.

Hồng rùng mình hỏi.

- Em nghĩ như vậy thực hay sao?

Jane nhìn xuống thân thể Hồng mỉm cười.

- Em cũng không biết nữa.

Hồng lại vừa chợt đọc được ý nghĩ của Jane, Nàng từ từ cởi hàng nút áo phía trước, để lộ ra bộ ngực trắng muốt no tròn. Hồng cố tình ưỡn ngực lên, lúc lắc thân thể trước cặp mắt thèm thuồng của Jane. Nàng đã đọc được những ham muốn cùng cực trong đầu cô gái non ớt này. Tiến thêm bước nữa, Hồng lại từ từ tụt quần xuống. Nàng giạng rộng hai chân, uốn éo thân mình và từ từ tiến sát lại bên Jane.

Vòng tay Jane đã mở rộng. Nàng ôm cứng lấy Hồng trong ái ân cuồng nhiệt. Jane hôn lên môi Hồng, nút chặt chiếc lưỡi dê mê trong vui thú tuyệt vời. Bỗng Hồng nghe tiếng Jane thì thào.

- Lúc này chị nói dạy em cái gì đâu?

Hồng mỉm cười. Tụt xuống chân Jane. Hai tay vòng ra sau, ôm lấy bờ mông tròn đầy của Jane nín lại. Nàng dùng miệng kéo chiếc quần của Jane tụt xuống quá đầu gối rồi úp mặt vô phía dưới bụng nàng. Chiếc lưỡi của Hồng lê ra, liếm từ từ xuống dưới và đi thực sâu vào thân thể Jane làm Jane run rẩy tới tận cùng xương tủy.

Jane nghĩ, đúng là chiếc lưỡi của loài Ma Cà Rồng. Làm sao con người bằng xương bằng thịt có thể có chiếc lưỡi dài và to ghê gớm như vậy. Nó cuộn tròn, xoắn lại, cạo bên này, lấy bên kia trong thân thể Jane làm nàng mê man trong lạc thú ngất trời...

Jane ôm chặt lấy đầu Hồng ép sát vô mình. Bỗng hai chân Hồng từ từ cong ra phía ngoài, đưa lên cao. Thân thể nàng cong vòng như một con tôm. Chiếc bụng thon nhỏ ưỡn hẳn lên trời. Hai bàn chân Hồng từ từ đặt trên vai Jane, rồi từ từ trượt tới ra phía sau lưng nàng. Chỉ một lúc sau, hai đùi Hồng đã ép sát hai bên má Jane. Trước mặt nàng là một bờ lông đen mun, thực rậm rạp.

Trong đầu Jane vang lên tiếng nói của Hồng:

- Em hãy bắt chước chị, le lưỡi ra. Tập trung tinh thần vào chiếc lưỡi. Lưỡi của em cũng to và dài như của chị đó Liếm đi... liếm đi...

Jane nghe lời Hồng, tập trung tinh thần vào chiếc lưỡi. Nàng le ra và không ngờ lưỡi nàng đã dài thòng như một con rắn. Đầu lưỡi vén bụi lông mà đi vào cơ thể của Hồng, chẳng khác gì lưỡi của Hồng đang tung hoành trong cơ thể mình vậy. Cả hai vầy vò bên nhau cho tới khi gà gáy sáng.

Jane nói:

- Thôi chúng mình ngủ đi. Tới quá Ngọ em sẽ bắt mấy thằng lùn nữa cho chị hút máu.

Lúc này Hồng cũng đã phờ phạc. Nàng nghĩ; giá mình có thêm một chú lùn nữa để hút máu vào lúc này thì sung sướng biết bao nhiêu. Hồng ôm lấy Jane thủ thủ:

Jane à, nếu bây giờ em bắt cho chị một chú lùn nữa thì thú vị biết chừng nào. ái ân với em làm chị mệt quá rồi.

Jane xoa nhẹ nhẹ bộ ngực tròn đầy của Hồng nói:

- Cô Oanh nói; chị học được nhiều phép thuật của lão Thiên lăm. Tại sao chưa chịu dạy em.

Hồng cười hì hì.

- Em lại tính bắt bí chị rồi phải không?

Jane nhí nhảnh nói:

- Em mà muốn bắt bí chị thì cứ bỏ chị nằm đây ít bữa là biết ngay chứ gì. Tội gì phải năn nỉ chị chứ.

Hồng liếm mép thềm thường nói:

- Thôi được rồi. Chị dạy em phép này. Tiện lợi cho cả hai đứa nhé.

Jane mừng rỡ.

- Chị chỉ cho em đi.

Hồng ngần ngừ nói:

- Đây là câu chú. Em phải học thuộc lòng.

Vừa nói, Hồng vừa lấy khúc cây viết lên mặt đất. Khi Jane gạt đầu ra dấu thuộc rồi, Hồng mới nói:

- Chị phải viết ra như vậy, vì không muốn cho kẻ khác biết. Khi nào em truyền thụ cho ai những phép thuật có bùa chú như vậy, cũng phải làm như thế nghe không.

Jane ngoan ngoãn gạt đầu. Hồng lại nói:

- Em vòng tay lại, bắt ấn như thế này. Tập trung tinh thần, thân thể sẽ bay lên trên không, lướt đi như tên bắn mà không ai nhìn thấy mình đâu. Chị nhờ phép thuật này mà anh Lâm không làm thế nào bắt được chị đó.

Jane mừng rỡ, thực hành liền. Thân thể nàng bỗng vút lên nóc hang động. Nàng muốn bay về nhà thì trước mắt nàng đã là căn phố của Oanh rồi. Jane lại tập trung tư tưởng, muốn trở lại hang động tị nạn. Chỉ trong nháy mắt, nàng đã đứng giữa đám người lùn đang ngăn ngõ vì sự xuất hiện đột ngột của nàng.

Jane thích thú túm liền mấy chú lùn, bay về chỗ Hồng. Chờ cho Hồng hút máu no nê. Jane lại ôm đám lùn trả về chỗ chúng ẩn trú. Tất cả công việc Jane làm, từ này tới giờ chỉ trong vòng chớp mắt. Nàng sung sướng bảo Hồng:

- Bây giờ chị thấy no đủ rồi phải không. Hai đứa mình hãy ngủ đi cho khỏe. Tối quá trưa ngày mai thức dậy, em lại bắt đám lùn cho chị hút máu thả cửa nhé.

Hồng mừng rỡ ôm chầm lấy Jane, hôn lên khắp mình con nhỏ. Nàng biết rằng; với con bé này, nếu chiều chuộng nó. Thời gian cân bằng lượng máu trong người chẳng còn bao lâu nữa. Có lẽ trời đã sáng rồi. Hồng lịm vào một giấc ngủ êm ả nhất từ trước tới giờ....

Khi Hồng thức dậy, nàng thấy Jane đang ôm lấy mình, hút máu nơi vết thương ở cổ tự hồi nào. Hình như cô nàng đã hút khá lâu rồi nên thân thể Hồng thấy uể oải lạ thường.

Nàng ôm lấy Jane, xoa nhẹ nhẹ sau lưng hỏi:

- Em dậy từ hồi nào vậy? .

Jane buông nàng ra, nhướn miệng cười.

- Em dậy cũng lâu rồi, đi hút máu tị nạn một hồi rồi mới về đây. Thấy chị vẫn còn ngủ ngon quá nên nằm bên chị hút máu một hồi rồi đó.

- Chị thấy mệt quá đi, hình như em hút máu chị lâu lắm rồi phải không?

Jane xoa bụng căng phồng, cười hì hì. .

- Máu chị thơm và ngon ghê vậy đó.

Hồng kinh hãi kêu lên:

- Lần sau em đừng làm như vậy nữa nghe. Nếu chị không thức dậy, có lẽ em hút hết máu chị còn gì. Jane vẫn cười hèn hèn nói:

- Không sao đâu, để em đi bắt mấy tên lùn về bắt đền cho chị.

Vừa nói xong Jane đã bay ra khỏi hang động liền. Và cũng chỉ trong chớp mắt, nàng đã xách mấy tên lùn về ném trước mặt Hồng rồi. Thật sự Hồng không ngờ công lực Jane lại tiến triển mau như vậy. Bây giờ chưa chắc gì nàng đã bay nhanh và khỏe hơn nó nữa.

Bởi vì nếu cứ ung dung bay nhảy một mình, với vận tốc như vậy cũng chẳng lấy gì làm lạ. Nhưng mà cấp hai ba thăng lùn một lượt mà bay như vậy thì công lực chắc

chấn phải tu luyện cả trăm năm chưa chắc gì đã đạt được. Hồng không hiểu tại sao lại có hiện tượng lạ lùng như vậy?

Điều này làm sao Hồng hiểu nổi. Vì chính Jane cũng không ngờ cơ duyên đó lại tới với mình một cách dễ dàng như thế. Bởi vì sáng sớm hôm qua. Lúc vừa học được phép lướt đi nhanh như bay ấy của Hồng. Jane vui mừng tới không thể nào ngủ được. Nàng chạy ra ngoài, bay nhảy tung tăng. Bỗng nàng thấy một bóng đen đang lum khun dòm vào hang động của tụi lùn. Nàng ào tới túm ngay lấy y bay nhanh vô trong hang, định nhảy vào phòng của Oanh. Hành động của nàng chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Người bị nàng túm cổ dây dựa và đã lọt khỏi tay Jane rơi xuống thẳm cỏ mặt trời. Ông ta thét lên và ngất xỉu ngay. Jane hoảng hốt, nhảy xuống, chụp lấy ông ta bay vô trong phòng Oanh liền.

Ông ta khoảng trên dưới ba mươi. Trong cơn mê sảng đang khi ngất xỉu ấy, Jane đã đọc được trong tư tưởng ông ta không biết bao nhiêu là điều lạ lùng. Và một hồi sau thì nàng biết kẻ trong tay mình là ai. Jane hoảng hồn, vì chính ông ấy là lão Lâm. Được kể như sư phụ của cô Oanh. Jane không biết phải làm sao, vì nàng biết rằng; nếu lão này tỉnh lại thì nàng sẽ bị lão ta nắm đầu ngay. Lúc này chẳng

qua vì bất ngờ và sự việc xảy ra quá nhanh, nên lão không kịp trở tay. Lại sui cho lão cổ vùng vẫy nên rớt ngay xuống đám cỏ mặt trời, làm lão bất tỉnh nhân sự. Jane mới đưa được lão vào căn phòng này.

Jane nghĩ thực nhanh trong đầu, bây giờ chỉ còn cách giết hẩn chết mới yên chuyện. Nàng lại nghĩ ngay tới lão Thiên Hồi đó bị Hồng móc tim và cắn nát thi thể mà bây giờ vẫn còn sống thì với lão Lâm này chỉ còn nước cố ăn cho hết da thịt, tủy não lão, may ra nàng mới yên thân được. Thế là Jane làm liền. Nàng xé thân thể lão Lâm ra từng mảnh nhỏ, cố gắng ngồi ăn cho bằng hết. Nhưng sức nàng chỉ có hạn. Jane không thể nào ăn hết được đồng da thịt đó. Vào lúc ấy, thân thể nàng bỗng căng phồng lên như một trái banh, nóng bỏng, đau nhức tới không cùng. Jane quá sợ hãi, nhảy tung ra ngoài. Hình như nàng đã đuối sức nên khi nhảy ra, Oanh té nằm đè lên ngay một chú lùn. Nhưng sự thực không phải là nàng đuối sức, mà là sức lực Jane đã tăng lên gấp trăm ngàn lần hơn lúc trước. Jane đã nhảy một cái mà qua luôn cả hai bức tường, nên mớ té lẫn cù ra như vậy.

Khi nàng nằm đè lên một chú lùn thì Jane thấy mát mẻ lạ thường. Nàng cắn luôn vô mạch máu nó núc chùn chụt. Bỗng cơ thể nàng xẹp xuống thực mau như một trái banh xì hơi. Vô tình Jane đã khám phá ra máu của tụi lùn làm tiêu tan đồ ăn trong bụng nàng một cách thần thánh. Thế là nàng bay vô trong phòng nhẩn nha ăn hết chỗ thịt còn lại Cứ mỗi lần thân thể nàng căng lên là Jane lại bay ra nắm lấy một tên lùn hút máu, cho tới khi nào tiêu hóa hết thức ăn trong người mới thôi.

17. Chương 17: Chương 17

Sau cùng chỉ còn lại một đồng xương. Jane yên tâm trở về hang động giam giữ Hồng. Nàng thích thú thực hiện luôn một trong những điều vừa đọc được trong tư tưởng của lão Lâm. Đó là làm Hồng không còn đọc được ý nghĩ trong óc nàng nữa khi mà nàng không muốn. Trong khi nàng vẫn hiểu rõ Hồng đang nghĩ gì. Cái ý tưởng ăn thịt luôn cô nàng này tự nhiên hiện rõ trong đầu Jane. Nhưng nàng vẫn nằm đó hút máu Hồng tỉnh bơ như con nhô ngây thơ chẳng biết gì.

Bây giờ thắm thoát Oanh đi đã được hơn tuần lễ mà chưa thấy tăm hơi đâu. Jane vẫn làm công việc hàng ngày mà Oanh giao phó. Công lực của Jane lúc này không sao mà lường được. Nàng không còn ngủ trong hang động với Hồng nữa. Chỉ tới cử, bắt mấy tên lùn cho Hồng hút máu. Jane mới ghé qua đó một lúc rồi lại đi ngay.

Chiều nay nàng vừa trở về nhà. Bỗng chuông điện thoại reo vang. Jane nhắc máy lên.

- Alô.

- Alô, có phải nhà cô Oanh không ạ?

- Dạ, phải.

- A... Jane phải không. Cô Oanh có nhà không em?

Thưa ông, cô tôi đi vắng. Xin lỗi ông tên chi ạ?

- Jane không nhận tôi hả? Tùng đây. Tôi đưa em đi nhà thương tiếp máu mà quên rồi sao?

Jane cười khúc khích nói.

- A... thì ra anh Tùng. Cô Oanh đi chơi chưa về, anh tìm cô Oanh có chuyện gì không?

- Có gì đâu lâu quá không thấy cô ấy đi làm, nên gọi điện thoại hỏi thăm thôi. Em đã khỏe hẳn chưa?

- Dạ, cảm ơn anh, em khỏe như voi rồi. Không nhờ anh hôm đó, chắc hẳn em đã du địa phủ rồi.

- Em đang làm gì ở nhà đó?

- Có làm gì đâu. Đang buồn muốn chết đây anh.

Giọng Tùng hớn hở.

- Em có muốn đi chơi không, anh tối đưa em đi.

- Đi đâu mới được chứ?

- Thì đi ăn uống, nhảy nhót gì mà không được.

Jane reo lên.

- Vậy thì còn gì bằng nữa. Nhưng mà em chưa tới hai mươi mốt tuổi đâu, có vô mấy chỗ nhảy nhót được không?

Giọng Tùng kiêu hãnh.

- Em khỏi lo, đi với anh không có đứa nào dám hỏi đâu.

- Thật không đó, đây là Mỹ nghe anh. Tụi cảnh sát nó không chừa mặt nào đâu à nghe.

Tùng cười hí hì:

- Vậy mà có nhiều mặt nó phải chừa ra đó em à. Em thay đồ đi, anh tối liền nghe em.

Jane cười khúc khích nói.

- Vậy thì em yên tâm rồi. Anh tối đi.

Jane bỏ điện thoại xuống. Đi vào phòng tắm, cả tuần lễ nay Jane lu bu hoài đâu có tắm rửa gì. Tối nay đi nhảy với Tùng mà không tắm rửa trước làm sao coi cho được. Nhất là Jane biết, thế nào Tùng cũng có cái chuyện mò mẫm à coi. Từ ngày ăn thịt lão Lâm tới giờ, tự nhiên Jane thêm hơi đàn ông lạ lùng. Trước kia, nàng chỉ thích mấy đứa bạn gái. Thấy con trai là ghét cay ghét đắng. Ngay cả khi ngủ với mấy thằng mẹ Jane đem về, Jane cũng chỉ có nằm đó, chứ cũng chẳng có cảm giác gì. Vậy mà mấy bữa nay, tự nhiên nhìn thấy mấy thanh niên đi ngoài

đường cũng làm Jane nóng lỗ tai, máu chảy ỳ ỳ trong mình rồi. Bây giờ đi chơi với Tùng thật là đúng lúc. Tối nay thế nào nàng cũng làm cho anh chàng chết lên chết xuống với nàng cho biết mặt.

Mở nước cho bắn vào thân thể, Jane có cảm tưởng như có bàn tay ai đang kỳ cọ trên da thịt mình. Nàng ưỡn ngực lên, bộ ngực ngày hôm nay sao to lớn lạ thường. Chỉ mới theo cô Oanh lên đây ít ngày mà thân thể nàng đổi khác kỳ lạ như thế này rồi hay sao. Bộ ngực to tròn, hồng đỏ, ngồng cao có khác gì cô đào hát bóng nổi tiếng có bộ ngực núi lửa trên màn ảnh, thường chiếu ở các rạp chiếu bóng cho người lớn coi đâu.

Jane đưa tay nâng bộ ngực lên thật cao. Nàng cúi xuống hôn lên đỉnh hồng cao chót vót ấy. Thế nào chút nữa anh chàng Tùng cũng phải vực mặt vào đây à coi. Nàng lấy hai tay kỳ cọ cho thật sạch vùng da thịt nõn nà căng cứng ấy một cách thích thú. Jane biết chắc là tối nay thế nào cũng phải có một màn cụp lạc ngất ngây rồi. Nàng hát nho nhỏ một bài ca tình tứ. Bỗng có tiếng bấm chuông. Jane không ngờ anh chàng này lại tới đây mau như vậy. Nàng tập trung tư tưởng, mở cửa cho Tùng bước vô nhà.

Tùng ngỡ ngàng thấy cửa tự nhiên mở mà không có bóng dáng ai. Chàng lên tiếng:

- Jane ơi.... Jane.

Có tiếng Jane trong phòng tắm vọng ra.

- Anh Tùng đó hả, vô đi. Chờ em một chút nhe. Em còn mắc tắm.

Tùng thích thú quên ngay đi chiếc cửa tự động mở vừa rồi. Chàng nhón gót bước về phía phòng tắm, đứng ngoài nham nhở hỏi:

- Anh vô đó được không?

Jane làm bộ nói.

- Cái anh này kỳ quá đi. Ra nhà ngoài chờ em một chút đi mà.

Jane nói xong. Bước ra khỏi bồn tắm. Lấy khăn lau mình. Nàng cố tình rình rang vì biết rằng Tùng đang lom khom dòm qua lỗ khóa. Nàng lúc lắc cho bộ ngực nhảy từng từng rồi lùa cả hai tay lên bóp nhẹ nhẹ. Mặt ngửa lên trời nhắm mắt lại, miệng há ra như đang tưởng tượng có ai ôm ấp lấy thân thể nàng. Jane nhất định phải làm cho Tùng điên lên trước khi gặp mặt nàng mới được. Nàng xoay mình uốn éo, vừa lau, vừa nhún nhảy. Nàng cố tình quay mặt hướng ra phía cửa cho Tùng nhìn thật rõ. Lau xong phía trên, Jane gác một chân lên bồn rửa mặt, từ từ lấy khăn lông lau trên đùi. Hai chân nàng cố tình soạc ra thật rộng. Khi cúi xuống lau, chính Jane cũng nhìn rõ làn da đỏ hồng, phồng lên dưới lớp lông vàng loe hoe.

Lau mình xong. Jane khoác chiếc áo tắm Kimono, thắt dây quanh bụng rồi làm bộ gọi lớn.

- Anh Tùng ơi, chờ tí nghe. Em tắm xong rồi, bây giờ vô phòng thay quần áo một tí là xong ngay nhe anh.

Lúc ấy Tùng mới hoàn hồn. Chàng chạy vội ra nhà ngoài, làm bộ nói.

- Em cứ thẳng thẳng mà. Còn sớm chán.

Jane cười thâm. Mặc dù cách tắm vách, nàng không nhìn thấy gì, nhưng tai nàng bây giờ có thể nghe được cả tiếng kiến bò cách vài thước, nói gì tới những bước chân rón rén, và hơi thở hỗn hển của Tùng, đứng sát vách nhìn trộm nàng như vậy.

Nàng mở cửa buồng tắm, từ từ đi vô phòng ngủ. Tùng đứng trong phòng khách, làm bộ cầm tờ báo đọc để cho Jane không nghi ngờ, nhưng không hiểu sao, khi nàng vừa mở cửa là Tùng bắt buộc phải ngước đầu lên nhìn. Jane mỉm cười, nháy mắt bên mắt rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Tùng ngẩn ngơ không biết phải chạy theo nàng hay đứng đây chờ. Ngay lúc ấy, có tiếng Jane gọi:

- Anh Tùng ơi.

Tùng mừng rỡ chạy vội vô phòng ngủ hỏi:

- Có gì không em?

Jane mở tủ quần áo của Oanh nói:

- Em không biết lựa bộ đồ nào mặc cho hấp hử anh?

Tùng tiến tới thực sát phía sau lưng Jane. Chàng làm bộ với tay qua vai nàng lựa áo. Ngực Tùng cố tình ép sát vào lưng Jane, nàng nghe thực rõ tiếng thở hỗn hển của Tùng. Jane mỉm cười, nhử thâm:

- Đã thế tao ày điên lên mà chết luôn.

Nàng cố tình uốn éo nói:

- Quần áo gì đâu không hà. Không biết mặc cái nào bây giờ?

Vừa nói, Jane vừa kéo xệ vạt áo ngủ xuống cho bộ ngực hở ra rồi làm bộ quay lại hỏi:

- Anh có thấy bộ đồ nào hấp với em không?

Thân thể Tùng run rẩy vì sự cợt sáo bất ngờ này. Chàng lắp bắp nói:

- Ô ... ơ. cái cái nào cũng đẹp hết hết mà...

Jane cười hì hì, xô Tùng ra nói:

- Cái anh này khờ quá đi.

Nói xong, nàng lấy đại một bộ đồ: Ướm vô mình nói:

- Anh lui ra xa xa một chút, nhìn xem màu áo này có hấp với em không?

Tùng cố mở mắt thật lớn. Chàng nhìn đắm đắm vào bộ đồ mà chẳng thấy gì ngoài bộ ngực nửa kín nửa hở nồn nà trước mắt. Nước da trắng hồng, mịn màng không thể nào tưởng tượng được. Chàng muốn nhào tới ôm đại lấy Jane mà không dám. Dù cho thân thể căng tròn thế này, nhưng nó đã tới tuổi vị thành niên đâu. Cái mặt còn non choẹt, thơ ngây như một con nai con khờ khạo. Những nét trẻ con ấy lại càng làm thân thể Tùng muốn nổ tung ra từng mảnh. Tùng run run nói:

- Đẹp... đẹp... đẹp mà.

Jane mỉm cười nhí nhảnh nói:

- Vậy anh quay ra đằng sau đi, để em thay đồ.

Tùng từ từ quay lại phía sau. Bỗng tim chàng đập thúi thúi mạnh hơn nữa, vì phía trước mặt chàng là chiếc bàn trang điểm của Oanh. Tấm kính trong suốt in rõ hình Jane đang từ từ cởi áo ngủ. Mặc dù nàng cũng đã quay lưng lại phía chàng, nhưng bờ mông tròn trịa cong vòng kia làm Tùng muốn đứng tim được. Hình như bộ đồ chật quá, Jane lại cố kéo lên, nàng nhảy nhảy cho thân thể lọt vô chiếc

váy bó cứng ấy. Thấy nếu Jane còn cố kéo nữa, chiếc váy sẽ rách ra

làm hai, Tùng vội vàng lên tiếng:

Không được đâu, bộ đồ này chật quá, em bạn không vừa đâu, dừng cố, rách hết bây giờ. Jane quay lại, thấy Tùng nhìn trong kiếng trên bàn phấn. Nàng ré lên:

- Trời ơi, anh này xấu quá đi, nhìn trộm người ta thay quần áo hén.

Tùng cười hề hề. Chàng không ngờ mình đang nhìn trộm mà lại đủ dẫn đến nỗi hớ hênh lên tiếng như vậy. Lúc ấy Jane cũng đã chụp lấy chiếc áo ngủ bận vô, nàng tụt chiếc váy ra thật nhanh. Tùng đã quảy lại, chàng nhìn thấy trọn vẹn bộ ngực khi Jane cúi xuống cởi váy. Lúc Jane tụt được chiếc váy ra rồi, ngược đầu lên, thấy Tùng đang đắm đắm nhìn nàng, biết ngay là Tùng đã thấy hết, nhưng nàng làm bộ lơ đi như không để ý tới cặp mắt của chàng. Jane đi nhanh lại chiếc va ly của mình, mở ra lấy một bộ đồ nói:

- Như vậy là không nhờ vả gì được quần áo của cô Oanh rồi. Không biết quần áo của em bạn vào đi với anh có xứng không?

Tùng vẫn cười hề hề.

- Được mà... được mà, em bạn cái gì mà không đẹp cơ chứ.

- Anh nói thực không?

Thực đó Dù cho em không mặc quần áo cũng vẫn còn đẹp chết người ta rồi, lo gì cơ chứ.

Jane biết ngay, Tùng đang tính ăn nói nham nhở để

dẫn tới sự lợi dụng thân thể nàng. Cài nhanh hàng nút áo

trước ngực lại, nàng đi ra cửa trước khi Tùng tiến lại gần

mình.

Anh Tùng à, bây giờ anh tính đi ăn ở đâu?

Tùng lẻo đẻo đi sau Jane, chàng tiếc ngẩn ngơ một cơ

hội bằng vàng mà không sơ múi gì được. Tùng cố nói thực

ngọt ngào:

- Em muốn ăn cái gì?

Janeliéc Tùng thực nhanh. Chiếc quầnchàng đang cộm lên thấy rõ. Nàng ưỡn ẹo nói:

- Anh có thích ăn thịt người bầy món không?

Tùng mừng rỡ, trong đầu chàng làm một con ưnh thực nhanh. Tiến lại gần, nắm lấy vai Jane hỏi ầm ờ:

- Em có thịt người bầy món không?

Jane cười khúc khích nói:

- Anh có dám ăn không?

- Em dám cho thì anh cũng dám ăn chứ sợ gì.

Jane đoán ngay được những lời nói hai nghĩa ấy, nàng đẩy nhẹ Tùng ra xa một chút, làm bộ ngây thơ nói:

- Bụng anh mà đủ sức chứa cả bầy món sao?

Tùng cười ha hả nói:

- Bầy chục món cũng iằm tới, chứ nói chi là bầy món thôi

- Có thực không đó, coi kìa. Thân thể anh ốm eo, gầy còm như vậy. Em nghi quá đi.

- Em cứ cho anh thử đi thì biết ngay chứ gì.

Jane đứng dạng hẵn hai chân, chống tay vô cạnh sườn, cười cười hỏi:

- Anh muốn ăn món nào trước?

Tùng lý lợm, tiến tới trước, nói:

- Món nào cũng được?

Jane lùi lại, la lên:

- Không được... không được. Anh phải đứng yên đó để em kê khai thực đơn đã.

Tùng sợ làm Jane mất hứng, đứng lại nói:

- Thôi được rồi, em muốn kê khai cái gì thì kê khai mau mau đi. Anh đói lắm rồi đó.

- Được rồi. Món thứ nhất là: Dùng răng nanh hút máu cần cổ.

Tùng cười hì hì hỏi:

- Còn món thứ hai là gì?

- Món thứ hai là: Cắn cổ tay hút máu.

Món thứ ba là gì?

- Mồi tim hút máu.

Tiếng Tùng hơi nhỏ lại.

- Món thứ tư là gì?

- Cào..

Jane vừa nói tới đó, Tùng đã thấy miệng nàng hé ra, hai chiếc răng nanh nhô dài hẳn ra ghê hồn. Chàng run lập cập hỏi:

- Em... em làm sao vậy?
- Em đã nói rồi, thịt người bầy món chưa nói hết món thứ tư mà anh đã sợ rồi hay sao. Như vậy mà còn đòi ăn tới bảy chục món nữa à?
- Em... em... tính làm thực hả...?
- Em có nói láo với ai bao giờ đâu.

Nói tới đó, Jane đã tiến tới sát bên Tùng. Nàng vòng tay ôm lấy chàng khi thân thể Tùng như co lại. Hai chiếc răng nanh Jane cắm sâu vô mạch máu nơi cổ chàng...

18. Chương 18: Chương 18

Hôm nay không như thường lệ, Jane bay về hang động thật trễ. Mặt trời đã lặn lâu rồi mà nàng vẫn còn la cà đây đó đùa dỡn với những chàng trai đi theo tán tỉnh nàng.

Trước khi trở về gặp Hồng, Jane còn ghé căn phòng của Oanh. Bắt mấy chú lùn vô đó hút máu để điều hòa với lượng máu nàng hút được trong thời gian lang bang trước đó. Mấy ngày hôm nay, số lượng máu Jane hút được tăng lên gấp mấy lần khi trước. Bởi vì ngoài số máu Jane hút được trong cơ thể Hồng. Nàng còn hút máu lung tung những chàng trai theo tán tỉnh nàng nữa.

Cũng vì vậy mà nàng phải hút máu tui lùn nhiều hơn gấp bội, mới cân bằng được số máu mà Jane đã hút trong ngày trước. Đó là chưa kể mấy hôm nay, lần nào Jane cũng hút máu Hồng cho tới gần cạn nàng mới ngưng. Hồng đã bắt đầu thực sự sợ hãi mỗi khi Jane ghé miệng vô cắn cổ mình. Hôm nay khi vừa thấy Jane về, Hồng run rẩy nói :

- Jane ơi, em phải làm sao, chứ hút máu chị như thế này, thế nào cũng có lần làm chị hết máu mà chết. Jane cười.
- Chị đừng lo nữa. Nếu chị thực tâm dạy em hết phép thuật chị đã học được. Mỗi lần em về đây sẽ đi hút máu tui lùn trước, rồi mới hút máu chị sau thì không còn nguy hiểm nữa. Vì lúc ấy bụng em đã đầy máu tui lùn rồi, không hút được nhiều máu nữa đâu.

Hồng mừng rỡ, nhưng nàng tự nghĩ, đã dạy con bé này hết những gì mình biết rồi, còn có gì để dạy nó nữa đâu. Trừ khi cho nó ăn thịt mình mới có những phép thuật phát xuất từ trái tim lão Thiên mà mình đã ăn từ trước mà thôi.

Bỗng Jane cười lên ha hả. Hồng thấy nó tiến từ từ lại bên mình nên biết ngay là nó muốn gì rồi. Bởi vì những ý nghĩ trong đầu Hồng đã lọt vô óc Jane. Chắc chắn Jane sẽ hành động. Hồng thét lên.

- Jane, em đừng có làm như vậy nghe.

Jane không nói năng gì, từ từ tiến tới. Bỗng Hồng bay vút lên nóc động, thọc hai tay vô vách đá, lôi ra tảng đá thực lớn, ném xuống dưới. Jane gầm lên, lấy hai tay hất tảng đá sang một bên. Hồng lại tiếp tục moi tảng đá kế tiếp ném xuống. Cứ như thế, một người ném đá, một người đỡ đòn. Cho tới khi trên nóc động thủng ra một lỗ lớn thì thân thể Hồng chui qua và bay vút ra ngoài.

Jane không ngờ sự việc xảy ra như vậy. Nàng bám theo iền, nhưng chiếc lỗ hổng quá nhỏ, thân thể Jane không thể nào chui qua được. Nàng gầm lên, chạy ra cửa hang thì Hồng đã mất dạng từ bao giờ. Nàng nhảy lên trên không, nhìn tứ phía cũng không thấy bóng dáng Hồng đâu. Thế là con mồi đã cao bay xa chạy mất rồi.

Oanh bực tức, trở lại hang động của tụi lùn. Giờ này chúng đã đi ngủ hết rồi. Nàng đi một vòng, trong lòng lo lắng không biết phải trả lời cô Oanh ra làm sao khi bà ấy trở về. Cuối cùng không biết phải làm gì, nàng trở về nhà dưới tỉnh. Dù sao thì ở đây vẫn đủ tiện nghi cho nàng hơn là trong hang động nhiều.

Vừa về tới nơi, Oanh bỗng nghe thấy tiếng hát nho nhỏ quen thuộc trong phòng tắm. Nàng nhận ra ngay tiếng hát của cô Oanh. Jane tính chạy ra ngoài, nhưng đã không kịp mất rồi, tiếng của Oanh vang lên trong đầu nàng:

- Đã về tới nơi sao không vô đây ?

Jane nhỏ nhẹ nói:

- Ủa, cô Oanh về hồi nào vậy ?

- Con vô đây kỳ cọ cho ta đi. Ta vừa mới về thôi.

- Cô có kiếm được lão Thiên không ? ,

- Cởi quần áo ra, vô đây đã, rồi hăng nói gì thì nói.

Jane ngoan ngoãn cởi hết quần áo, leo vô bồn tắm với Oanh. Nàng biết Oanh đang muốn gì. Jane tự hỏi, không hiểu sao Oanh lại đổi tính một cách nhanh chóng kỳ lạ như vậy. Nàng vừa nằm xuống bên cạnh Oanh là đã bị bà cô ôm cứng lấy thân thể, hôn lên miệng như một nSưi đàn ông thèm khát ân ái lâu ngày.

Hai bàn tay Oanh vòng ra sau, bọ lấy đùi Jane, kéo nàng lên cho phần thân thể kín đáo nhất của Jane cọ sát vô bụng Oanh. Những cử động dâm dật lạ thường của Oanh bây giờ chẳng khác gì một người đàn ông. Jane vừa thích thú vừa ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại có hiện tượng lạ lùng này. Nàng hỏi nho nhỏ:

- Hình như con thấy cô thay đổi nhiều rồi phải không?

Oanh cười hì hì, nói:

- Đúng vậy, chính ta cũng không ngờ có thể xảy ra được như thế

- Tại sao vậy ?

- Ta cũng không hiểu tại sao nữa. Chỉ biết là sau khi kiếm được lão Thiên. Đem lão lên bờ. Lúc ấy trời đã gần sáng. Ta biết phải tìm một nơi khuất ánh mặt trời cho lão trú ẩn. Quanh đó không có nhà cửa gì cả. Nhìn xa xa, có một ngôi cổ tự. Ta liền ôm lão chạy thật nhanh tới chùa, chỉ có một lão hòa thượng già và một chú tiểu nhỏ.

Jane cười khúc khích hỏi:

- Thế rồi lão Thiên và cô sơ tái cả hai mạng chứ gì?

Oanh đập mạnh vô hông Jane cười hì hì.

- Tội lỗi... tội lỗi.

Jane cười phá lên, nói:

- Không lý cô và lão Thiên qui y rồi hay sao?

Không, nhưng mà tụi tao phải ăn đồ chay.

- Có chuyện đó nữa hay sao?

- Mà để yên ta nói à nghe.

Jane gật đầu, mỉm cười lắng nghe Oanh nói.

- Việc đầu tiên là tụi tao phải tìm cách cởi hai sợi dây cà tha trói lão Thiênra. Bởi vậy phải nhờ tới lão hòa thượng già kia.

Jane nôn nóng hỏi.

- Thế lão ta có chịu không?

- Lẽ dĩ nhiên là không rồi.
 - Tại sao vậy?
 - Ngay lúc ta vác lão Thiên vào chùa. Lão hòa thượng già đã kêu lên: “Nghịch chướng, nghịch chướng”
 - Lão biết cô là Ma Cà Rồng rồi hay sao?
 - Đúng vậy. Chẳng những lão biết tội tao là Ma Cà” Rồng, mà lão còn biết cả ngày tháng lão Thiên bị nhốt trong chiếc quan tài kia nữa.
 - Lão có bản lãnh ghê gớm như vậy thực hay sao?
 - Lão chẳng có bản lãnh gì cả.
 - Tại sao lão biết hết mọi thứ như vậy?
 - Bởi vì hồi đó, chính con Hồng đem lão Thiên tới chùa này, nhờ lão hòa thượng kia bỏ vào quan tài ném xuống biển.
 - À thì ra thế. Vậy cô có ăn thịt lão già độc ác đó không?
 - Không... Lúc ấy lão Thiên lồng lộn, bảo ta giết chết cả hai người.
 - Cô có nghe lời lão Thiên không?
 - Nếu ta nghe lời lão thì lấy ai cỡi được hai sợi dây cà tha cho lão chứ.
 - A, con biết rồi. Cô nhờ lão hòa thượng già đó không được nên bắt thằng nhỏ cỡi dùm phải không?
 - Mà cũng thông minh đó. Nhưng thằng lỗi con khi thấy sụ phụ nó nói tội tao là Ma Cà Rồng thì chết giắc ngay tại chỗ, nên ta không nhờ vả gì được nó nữa.
 - Rồi cô làm sao?
 - Quả thực lúc ấy ta bối rối vô cùng. Mặt trời cũng đã lên cao, hình như là giữa trưa nữa. Ta thấy hối hận, không thanh toán lão hòa thượng này ngay, như lời lão Thiên nói. Ngay lúc ấy lão ta tới sát bên ta nói: “Người phải biết là bây giờ mà ta đốt chùa thì tính mạng của cả người và người bạn này đều bị thiên hỏa thiêu ra tro, không thể nào đầu thai được nữa. Nhưng ta tu hành, làm sao có thể phá chùa, sát nhân như vậy được.”
 - Bộ cô tin lão ấy à?
 - Làm sao ta tin được. Nhưng mà nghĩ cho cùng, lão nói có lý, mình đang ở thế kẹt rồi. .Bởi vậy, ta cố lấy hết can đảm nói: ”Nếu người đốt chùa, ta sẽ giết chết người trước, và cả chú tiểu kia cũng không thoát khỏi tay ta đâu.
 - Thế lão già đó trả lời cô ra sao?
 - Lão hòa thượng đó luôn miệng niệm Phật. Thái độ rất ung dung bảo ta: “Tạo hóa đã bày ra luật tuần hoàn. Con người sinh ra, lớn lên rồi phải chết để đi đầu thai kiếp khác Nếu ai tu thành chánh quả sẽ thoát khỏi kiếp luân hồi mà về cửa Phật. Còn các người đi lầm đường, sa vào ma giới, đời đời kiếpkiếp, trầm luân khổ lụy. Tại sao không biết sám hối mà quay đầu về chánh pháp.”
- Tự nhiên ta buột miệng hỏi:
- Vậy người bảo ta phải làm sao?
- Lão hòa thượng nói:
- Người và ta có duyên với người bạn này. Ấu cũng là nghịch chướng, ta đành làm theo ý trời thôi.
- Nói xong, lão hòa thượng cởi áo cà sa. Thọc tay vô ngực. Mọi trái tim ra. Đút vào miệng lão Thiên. Lão Thiên mừng rỡ há miệng thực to. Nuốt chửng trái tim đó. Trước khi chết, lão hòa thượng thều thào nói:
- Nếu tâm người là Phật. Hãy định tâm, thu nhỏ người lại mà chui ra khỏi sợi dây cà tha đó. Chứ cần gì ai giúp đỡ nữa.

Jane hồi hộp hỏi:

- Lão Thiên có chui ra được không hả cô?
- Lúc ấy ta thấy lão Thiên ứa nước mắt. Thân thể từ từ nhỏ lại và chui ra khỏi hai sợi dây cà tha đó một cách thực dễ dàng.
- Không lý lão thành Phật rồi à?
- Ta đâu cô biết, nhưng nghe thấy lão hòa thượng rên rỉ nhỏ nhỏ mấy tiếng “Thiện tai, thiện tai” rồi ông ta tắt thở luôn.
- Rồi cô có ăn thịt lão ta không?

Không trả lời câu hỏi của Jane, Oanh tiếp tục kể:

- Ta thấy lão Thiên chui ra khỏi sợi dây cà tha rồi, mừng rỡ ôm chầm lấy hân. Y cũng ôm cứng lấy ta rồi nói.
- Cám ơn em đã cứu anh. Bây giờ, sau cả ngàn năm anh mới hiểu, đời là bể khổ, quay lại là bến bờ. Từ giờ trở đi chúng ta đừng hút máu người nữa nghe em.

Jane nhồm dậm la lên:

Trời ơi, như vậy làm sao chúng ta sống được. Cô không nghe lời lão Thiên đó phải không?

Oanh mỉm cười.

- Ta cũng có ý nghĩ như em, và cũng đã nói như thế với lão Thiên.

Rồi lão trả lời ra sao?

Lão nói là cả chục năm nay, sống trong chiếc quan tài dưới đáy biển. Chân tay bị trói, lão chỉ quay qua, quay lại, đớp mấy cọng rong biển mà vẫn sống được thì sao.

Cô đừng có nghe lời lão Thiên sống như vậy nhé!

- Ta cũng chưa biết tính sao. Nhưng có điều tối hôm ấy lão và ta đã sống như một cặp vợ chồng mới cưới.

Jane cười khúc khích nói:

ở ngay trong chùa à?

- Không, Sau khi lão hòa thượng chết. Tụi tao đem chôn phía sau chùa, rồi chạy vào một khu rừng gần đó ngủ.
- Tại sao cô không nói lão ta về đây để mình học hỏi thêm pháp thuật trong ma giới nữa?
- Tụi tao ngủ với nhau cho tới gần sáng. Lão nói phải đi lấy một bửu bối gì đó, rồi mới trở về đây. Bởi vì hình như còn một điều gì bí mật ghê gớm lắm mà con Hồng và lão Lâm còn đang nắm trong tay nữa thì phải.

Jane than:

- Không ngờ con nhỏ đó lợi hại như thế. Hồi trước nó đã móc trái tim lão Thiên nuốt chửng. Bây giờ lại còn nắm giữ một bí mật gì nữa làm lão Thiên phải đi lấy bửu bối thứ dữ, mới dám tìm nó thanh toán. Hèn chi nó không khôn lanh như vậy?
- Bây giờ nó ra sao rồi?

Jane thành thật kể hết mọi Việc xảy ra mấy ngày hôm nay. Cuối cùng nàng hỏi nhỏ:

- Cô có giận con không?

Oanh tần ngần nói:

- Đành vậy thôi. Con cũng đã làm hết sức mình rồi. Nhưng con có bằng lòng chỉ cho ta tất cả những gì con học được vừa rồi hay không?

Jane thấy Oanh không la mắng gì mình, mừng rỡ nói:

- Con nhất định không dám dấu diếm cô điều gì đâu.
- Như vậy tốt lắm.

Nói xong, Oanh bế bồng Jane lên, đem vô phòng ngủ. Jane không ngờ sức mạnh của Oanh lại ghê hồn như vậy. Nàng ôm Jane trong vòng tay chẳng khác gì chiếc gối bông. Hơn thế nữa, Jane còn khám phá ra, da thịt Oanh có một sức hút kỳ lạ, nó làm thân thể Jane dính cứng vô mình Oanh như nam châm hút sắt vậy. Hai người nằm trên giường ôm cứng lấy nhau như một cặp vợ chồng mới cưới. Jane bắt đầu thủ thỉ nói hết những gì mình học được trong mấy ngày qua. Oanh thích thú vô cùng. Nàng ôm lấy Jane nói:

- Để ta thử những gì con vừa nói với ta xem sao nhé.

Nói xong, Oanh nhắm thần chú, tưởng chữ bùa, ôm Jane nhảy lên nóc nhà, bay đi vùn vụt. Nàng nhắm hướng nhà Tuấn chạy tới. Chỉ trong nháy mắt, Oanh và Jane đã nằm trên nóc nhà anh chàng phóng viên nhà báo rồi. Oanh lấy tay thọc một lỗ nhỏ, nhìn vô trong phòng ngủ của Tuấn. Nàng thích thú thấy vợ một anh chàng thân chủ quảng cáo đang nằm bên cạnh Tuấn. Nàng nghe rõ hai người nói chuyện với nhau như sát bên tai.

- Anh Tuấn à, Không biết tại sao mấy hôm nay, chồng em thay đổi ư tình một cách kỳ lạ vậy đó.
- Không lý anh ấy nghi ngờ Thơ với anh có gì với nhau rồi phải không?
- Không đâu. Chuyện chúng mình kín đáo lắm, làm sao anh ấy biết được.

Tuân đưa tay vuốt nhẹ vùng thịt căng phồng giữa hai đùi Thơ, hỏi nho nhỏ:

- Có kín bằng chỗ này không?

Thơ nắm lấy tay Tuấn, cười khúc khích.

- Cái anh này, chỉ được cái thể thôi. Nhưng mà tắt đèn đi đã nhe anh. Nằm tênh hênh như thế này làm vậy kỳ quá hà.

Tuân rút tay lại mỉm cười.

- Ủ em muốn sao cũng được.

19. Chương 19: Chương 19

Thơ chồm mình lên, tắt ngọn đèn giữa phòng. Bóng tối ụp xuống căn phòng nhỏ bé đó. Chắc chắn hai người dù nằm sát bên nhau cũng không nhìn thấy gì. Tuy nhiên, Oanh và Jane nằm trên nóc nhà lại vẫn nhìn thấy quang cảnh trong phòng sáng như ban ngày. Tuấn bắt đầu từ từ cởi hàng nút áo trên ngực Thơ. Phần trên của bộ ngực nổi lên trắng ngần. Chiếc nịt áo nhỏ nhấn bó sát lấy da thịt Thơ làm Tuấn dùng dằng mãi không tháo được chiếc móc sau lưng. Chàng nôn nóng kéo đại cho chiếc nịt áo xệ xuống. Thơ đập nhẹ lên vai Tuấn cười nho nhỏ.

- Cái anh này, làm gì mà lụp chụp quá vậy. .

Tuân không nói gì, vực miệng lên ngực Thơ hít hà,

- Anh nhịn thêm cả tuần nay rồi em có biết không?

Thơ ưỡn ngực lên iệng Tuấn ăn sâu vào da thịt mình hơn nữa, nàng thì thầm:

- Em còn nhớ anh muốn phát điên lên nữa đó.
- Thế chồng em để làm gì?
- Đừng có nói tới anh ấy làm gì cho thêm bực mình.

- Tại sao vậy?

- Anh còn lạ gì anh ấy nữa. Chỉ ham kiếm tiền chứ có nghĩ gì tới vợ con đâu.

- Ham kiếm tiền là một chuyện. Về tới nhà ngủ với vợ là một chuyện khác chứ.

- Em nói thực với anh, có khi cả tháng anh ấy chẳng đụng tới người em một lần nào?

Tuân luồn một tay qua lưng quần Thơ. Bóp mạnh vùng thịt căng phồng kín đáo ấy của nàng, nói:

- Em đừng nói chơi chứ. Chồng em mà hiền lành như vậy hay sao?

Thơ co chân, nướn bụng lên, lấy tay kéo mạnh chiếc quần tụt xuống dưới, trong khi Tuân co chân đạp luôn chiếc quần ra ngoài. Thơ khoan khoái dãn hai chân ra thực rộng.

- Không phải là hiền lành, mà phải nói là bất lực!

Tuân cười hì hì.

- Chồng em mà bất lực, có lẽ anh phải là thái giám từ lâu rồi.

- Em biết anh không tin.

- Thì chắc chắn là không tin rồi. Em biết em có mấy đứa con rồi không?

- Ba đứa.

- Em dám nói cả ba đứa đó là con anh hết lắm à.

Thơ cười khúc khích, gác một chân lên đùi Tuân nói:

- Chứ không phải thằng út của em giống anh như đực phải không?

Tuân hói nho nhỏ:

- Chồng em có nghi không?

- Anh ấy bây giờ chỉ còn biết tiền với tiền, chứ có biết trời đất gì nữa đâu mà nghi với ngờ.

- Nhưng ít nhất, vợ chồng ngủ với nhau cũng phải ôm ấp mơn mĩm một chút chứ.

Nếu không có vậy làm sao có con. Nhưng mà leo lên, tụt xuống như con nhái bén, ôm ống tre, ôm ọp mảy cái là hết xí quách, chán phèo?

Tuân cười hăng hắc, hỏi:

- Con nhái bén ôm ống tre ra làm sao?

Thơ cũng cười khúc khích, nàng kéo mạnh quần áo Tuân ném xuống đất, trườn mình lên thân thể Tuân. Oanh không ngờ con nhỏ này lại dâm dật như vậy. Con bé lỏng lẻo trên thân thể Tuân như một con cạp đói khát lâu ngày vớ được miếng mồi ngon. Tội nghiệp chiếc giường lò xo cũ kỹ rung lên bần bật, phát ra những tiếng kêu cọt két thật thảm não.

Bộ tưng cẳng tròn của con nhỏ nhảy lên nhảy xuống theo nhịp nhồi ép thân thể của nó trên mình Tuân. Hai tay chàng núm cứng lấy bờmông tròn trịa đầy ăm ắp những thịt Tuân thổ hổ hển, rên rĩ:

- Thơ.. Thơ... ơi, Thơ... ơ. ơ. ơ...

Nhìn cảnh hai người rên d một hồi. Jane không còn chịu được nữa. Nàng tập trung thần trí, hất tay cho cửa sổ bật tung ra. Bay nhanh vô trong buồng. Oanh thấy Jane hành động thật bất ngờ, cũng phải bay theo nó vô phòng luôn. Nàng vừa chạm chân xuống đất đã thấy Jane hất tung mụ Thơ ra khỏi giường, nhào lên trên mình Tuân. Oanh nhanh tay đỡ lấy Thơ, ôm cứng vô lòng. Hôn lên miệng người đàn bà đang quần quai trong hoan lạc này.

Tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt nên cả Thơ và Tuân đều không biết chuyện gì vừa xảy ra. Trong bóng tối Tuân chơi với một giây rồi lại ôm cứng lấy Jane. Chàng đâu có biết người đang ngồi trên bụng mình bây giờ là một người khác chứ không phải người tình của mình nữa.

Chỉ có Thơ, sau một phút ngẩn ngơ, nàng nhận ra ngay trong vòng tay mình bây giờ là một người đàn bà. Nhưng miệng lưỡi nàng đang bị nức chặt. Da thịt nàng không hiểu sao hít chặt vào cái thân thể nóng bỏng kia. Nhưng dù trong trạng thái bàng hoàng, nàng vẫn còn uốn éo, ngậy ngắt với dư âm khoái lạc vừa rồi trên mình Tuấn. Người bạn thân thiết nhất của hai vợ chồng nàng. Người đàn ông dẻo dai chưa từng thấy trong cuộc đời Thơ.

Nếu không có chàng, có lẽ cuộc đời nàng đã tẻ nhạt và lạnh lẽo như một cung nữ bị thất sủng trong cung cấm ngày xưa. Chính Tuấn đã cho nàng những giờ phút ái ân bốc lửa mấy năm nay. Cũng vì vậy mà sự hồ hững của chồng không làm nàng chán sống. Những cảm giác ngậy ngắt trong hoan lạc với Tuấn bây giờ đã làm cho thân thể nàng nẩy nở tới ghê hồn. Bộ ngực Thơ trở nên tròn trịa, bờ mông cong vòng, kéo dài về phía trước đầy ăm ắp. Nếu bây giờ không có chàng, có lẽ cuộc đời nàng kể như phải chìm vào màn đêm giá lạnh.

Cũng vì thế mà Thơ đã không tiếc người yêu của nàng bất cứ một cái gì. Nàng chiều chuộng Tuấn hết mình. Bất cứ cái gì Tuấn muốn, nàng đều làm cho chàng thỏa mãn ngay. Cũng vì vậy, những năm tháng vui vẻ kéo dài bất tận. Những cảm giác ngậy ngắt trong thú vui trần thế này làm cho nàng yêu đời hơn bao giờ hết. Nhưng không hiểu sao, có phải đây là một giấc mộng hay không. Tự nhiên nàng lại nằm trong tay một người đàn bà nào đây. Trong phòng này làm sao lại có thêm một người đàn bà nữa à? Không lý Tuấn đang bày ra một trò chơi nào mới lạ nữa hay sao. Người đàn bà đang ôm nàng là ai đây! Nhưng có một điều, sau phút bàng hoàng, tự nhiên Thơ thấy có những cảm giác thích thú khác thường. Từ hồi nào tới giờ, nàng chưa bao giờ ôm ấp một người đàn bà trong tay. Vậy mà giờ đây, Thơ lại tìm thấy trong sự việc bất thường này nhiều hứng thú khoái lạc tột cùng.

Thơ ôm cứng lấy thân thể tròn trịa của cô gái nằm trên mình nàng. Hai bộ ngực ép chặt vào nhau, chà sát nẩy lửa. Những vùng thịt căng cứng xoay tròn, run rẩy tới tủy xương... Những khoái cảm của Thơ không ngờ đã làm cho Oanh cũng ngậy ngắt không kém. Ý nghĩ hút máu người đàn bà này tự nhiên tiêu tan ngay trong đầu nàng. Bỗng Oanh thấy Jane quay về phía nàng. Oanh đọc được ngay ý nghĩ của cô cháu ma quái này. Nàng vội vàng bảo Jane.

- Con về nhà đi, để đám này cho cô, đừng giết họ. Oanh chưa nói hết câu, Jane đã bay vù ra khỏi cửa sổ rồi. Nàng không ngờ công lực của nó lại ghê gớm như vậy.

Lúc ấy Tuấn chơi với vì tự nhiên chân tay chàng hệt hăng:

- Chàng ngồi bật dậy, bật đèn lên và nhìn rõ Oanh và Thơ đang ôm cứng lấy nhau dưới sàn nhà. Chàng há hốc miệng, tưởng mình hoa mắt. Tuấn đưa tay lên dụi mắt nhiều lần, nhưng sự thực vẫn là sự thực. Chàng không nói được lời nào, cứ há hốc miệng nhìn hai người đàn bà cuộn lấy nhau như vậy.

Đến bây giờ Thơ cũng đã nhận ra người đàn bà lạ trong vòng tay mình rồi. Nàng lại càng tưởng Tuấn dàn cảnh cho Oanh dự vào cuộc chơi lý thú này. Nên ngược mặt lên nhìn Tuấn thật dăm dăng nói:

- Em không ngờ anh có nhiều sáng kiến như thế này đó Chưa bao giờ em thấy sung sướng như lần này. Cô Oanh điệu nghệ không chịu nổi anh à.

Tuấn chơi với, chàng không hiểu Thơ đang nói cái gì. Tự nhiên Oanh ở đâu mà lọt vào đây. Con nhỏ này mà biết chàng lẹo tẹo với vợ bạn mình thì khổ cả đám chứ đâu phải chuyện chơi: Trong tòa báo, ai lại không biết vợ chồng Thơ là thân chủ quảng cáo sộp nhất và cũng là bạn thân của Tuấn. Chính chàng đã giới thiệu đám này cho Oanh tới lấy quảng cáo từ dạo đó.

Tuấn vừa định lên tiếng thì Oanh đã kéo Thơ lên giường. Nàng cười hì hì, nói:

- Bây giờ anh đã phục tài em chưa. Chị Thơ mê em rồi đó.

Tuấn lại vừa định lên tiếng thì Oanh đã ghé miệng vô tai chàng nói nho nhỏ:

- Anh biết điều thì đừng có loạng quạng. Cứ làm theo những gì em nói thì sống lâu, còn giở chứng ra, đừng trách em ác nhé. Chồng cô Thơ mà biết chuyện này thì anh mất mạng là cái chắc đó.

Nói xong, Oanh ôm lấy Tuấn hôn vô miệng chàng thực ngọt ngào. Lưỡi nàng lùa qua miệng chàng thực nhanh làm Tuấn phải ngậm cứng lấy ngay. Lúc ấy Oanh với tay nắm lấy đầu Thơ kéo vô bụng mình rồi đẩy

xuống dưới. Khi Thơ liếm vô da thịt Oanh rồi, Oanh đẩy Tuân lên, úp mặt vô bụng chàng và từ từ liếm dài xuống.

Tuân có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được Oanh quỉ quái như vậy. Không biết nàng lọt vào buồng chàng bằng cách nào, và tự nhiên làm sao có thể vừa làm tình với chàng, vừa ôm ấp Thơ ở dưới sàn nhà như vậy được. Không lý thân thể nàng có thể xẻ làm hai được hay sao. Chàng nghĩ lại, lúc chân tay mình tự nhiên hệt hăng thì người đàn bà ngồi trên bụng Tuân có vẻ nặng hơn Thơ nhiều. Lúc ấy Tuân lại tưởng là Thơ đè mạnh thân thể xuống nên chàng cảm thấy như vậy. Tự nhiên chàng thấy rờn rợn.

20. Chương 20: Chương 20

Bây giờ Tuân chỉ còn nước ngoan ngoãn chiều theo những gì Oanh muốn. Chàng không ngờ tự hồi nào tới giờ, Tuân cốtán tình Oanh và tìm mọi cách gần gũi nàng; ngay cả khi Oanh còn làm trong quán cà phê trà hình; chàng biết chắc là nàng đã từng ngủ với nhiều người. Nhưng không hiểu sao, đối với Tuân, Oanh chưa hề tỏ ra một chút gì lẳng lơ để cho chàng có cơ hội tiến tới. Thậm chí, ngay cả lúc Tuân giới thiệu cho nàng vào làm việc ở tòa báo này, để nàng có cơ hội xa lánh những người tìm tới ve vãn nàng mà Oanh vẫn hết sức giữ kẽ với chàng. Không biết có phải nàng đã coi chàng như một nhà đạo đức nên phải đối xử theo cung cách “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” hay không?

Còn bây giờ thì làm sao đây? Cái gì đang xảy ra như thế này? Tuân đã đưa tay rụi mắt mấy lần và chàng chắc chắn rằng; đây không phải là đang nằm mơ rồi. Sự thực này không thể nào chối bỏ được. Nó rành rành bằng xương bằng thịt. Hít chặt lấy nhau, quần quýt thế này làm sao mà nói mơ màng gì được nữa cơ chứ.

Đầu óc Tuân hoang mang, chân tay chàng bủn rủn. Nằm bên hai người đàn bà bốc lửa này mà hồn phách Tuân luân lạc nơi đâu. Vả, chính chàng cũng không biết mình lịm vào giấc ngủ vào lúc nào. Khi tỉnh dậy, trời đã đã hừng sáng. Tuân thấy Thơ nằm sải chân tay, trần truồng bên cạnh chàng. Nhưng Tuân không thấy bóng dáng Oanh đâu.

Một lúc sau, Thơ cũng từ từ mở mắt. Nàng ngơ ngác nhìn quanh. Thấy Tuân quần mền ngồi co ro bên cạnh. Nàng hỏi nhỏ nhỏ:

- Cô Oanh đâu rồi?

Tuân lắc đầu nói:

- Anh cũng không biết.

Thơ nhìn ra cửa. Nàng thấy ổ khóa bên trong vẫn còn cài sợi giây xích nhỏ, nàng mỉm cười nói:

- Anh đừng có hù em chứ, coi kìa.

Vừa nói nàng vừa chỉ ra cửa. Tuân nhìn theo tay Thơ, chàng ngơ ngác hỏi:

- Em nói coi cái gì vậy?

Thơ lồm cồm bò dậy, chui vô chiếc mền Tuân đang đắp Cười khúc khích.

- Anh không thấy ổ khóa còn gài bên trong hay sao.

Cô Oanh về hồi nào mà anh không hay à. Ai mở cửa rồi gài lại như vậy được hả?

Trong khi Tuân bần thần nhìn ra cửa thì Thơ đã rúc vô bụng chàng, cắn nhẹ nhẹ. Tuân thấy nhột nhột quá nên đưa cả hai tay ôm lấy đầu nàng kéo lên trên rồi hỏi:

- Có phải em đã mở cửa cho cô Oanh về hay không?

Thơ ép sát má vô mặt Tuân cười khúc khích, nói:

- Anh đừng có nói chơi chứ. Em thức dậy sau anh mà.

Tuân bắt đầu thấy rờn rợn. Chàng biết chắc là Thơ ít khi nói chơi cái kiểu này lắm. Như thế thì Oanh làm sao ra về mà lại có thể gài cái khóa giấy xích bên trong lại được như vậy? Chàng nghiêm nét mặt nói:

- Thơ à anh nói thực đó. Anh không có mở cửa cho cô Oanh ra về đâu. Không lẽ chúng mình nằm mơ hay sao?

Thơ há miệng ngạc nhiên. Nàng run run hỏi:

- Thế tối qua anh làm thế nào đưa cô Oanh vô đây được hả?

Tuân lắc đầu, thực thà nói:

- Thú thực, anh cũng không biết cô ta vô phòng lúc nào nữa.

Thơ trợn mắt nói:

- Anh không nói chơi đó phải không?

Tuân lắc đầu.

- Không, anh nói thực mà.

Thơ tung mền ngồi bật dậy, nàng có linh cảm một điều gì thật bất thường vừa xảy ra tại đây tối qua. Thơ run run nói:

- Có phải tối qua chúng mình ngủ chung với cô Oanh không?

Tuân gật đầu.

- Đúng rồi, những cử chỉ, lời nói cô ta anh còn nhớ như in trong đầu.

- Có bao giờ hai đứa mình cùng nằm mơ thấy cùng một câu chuyện không?

- Anh chưa thấy ai nói về điều này cả.

Trong trường hợp người chết hiện hình về báo mộng thì sao?

Tuân nhìn Thơ trừng trừng hỏi:

- Em đang nghĩ cái gì vậy.

Thơ không muốn nói là những điều vừa thoáng qua trong đầu, nàng nói lảng qua hướng khác.

- Hay là anh gọi điện thoại tới nhà cô Oanh xem sao.

Tuân lật đật nhấc máy điện thoại gọi tới nhà Oanh liền. Chuông điện thoại reo một hồi, có người nhấc lên nói:

- Alô.

Tuân lật đật hỏi ngay:

- Có phải nhà cô Thế Oanh không?

- Thưa phải. Ông cần gặp cô tôi có việc gì cần không?

Tuân gãi đầu gãi tai nói:

- À à. bị cả tuần nay cô Oanh không tới tòa soạn, nên tôi gọi lại hỏi thăm thôi mà.

- Có thể thôi phải không ạ. Bây giờ là năm giờ sáng, cô tôi còn đang ngủ, vài tiếng nữa xin ông gọi lại nghe.

- Dạ... dạ...

Tuân ngơ ngác nhìn Thơ nói.

- Cô Oanh còn đang ngủ. Có lẽ anh nói chuyện với cô cháu cô ta thì phải. Giọng cô này cũng còn đang ngái ngủ nữa.

Hình như Thơ không tin được những gì Tuấn vừa nói. Nhưng nàng không thể nào tưởng tượng được sự ân ái đêm qua là mộng nị. Nàng run run hỏi:

- Anh tin có chuyện hồn ma đi vào giấc ngủ phá tụi mình không?
- Có thể có chuyện đó. Nhưng cô Oanh đâu có phải là ma.
- Anh quên mấy bữa trước anh chủ nhiệm đưa cho anh cuốn băng cô ta gửi về rồi hay sao?

Tuân chợt nhớ ra. Chàng run run nói:

- Không lý thằng cha đó là Ma Cà Rồng thực hay sao. Nếu vậy làm gì y không hút máu con nhỏ này, và như thế thì nó trở thành Ma Cà Rồng thực rồi còn gì nữa.

Không ai bảo ai, cả Thơ và Tuấn cùng đưa tay lên cổ xem có dấu vết răng cắn hay không. Thơ run run ép sát vô mình Tuấn nói:

- Em sợ quá anh ơi.

Tuy trong lòng cũng bối rối vô cùng, nhưng Tuấn cố lấy bình tĩnh vòng tay ôm lấy thân thể Thơ nói:

- Em đừng sợ, để sáng mai 'anh ớm tới nhà cô Oanh một chuyến xem sao.

Thơ ngược mặt lên nhìn Tuấn lo lắng nói:

- Anh có đi thì phải cẩn thận đó nhe, em lo lắm đó.

Tuân cúi xuống hôn nhẹ lên môi Thơ. Nàng nhướn mình lên cho bờ môi dính cứng lấy miệng chàng. Hai tay Thơ bá lấy cổ Tuấn vít xuống. Bộ ngực nàng cố ép sát vô mình Tuấn. Nụ hôn ngây ngất làm cả hai quên đi ngay những gì vừa vương vấn trong đầu. Làn da mát mẻ mịn màng của nàng làm Tuấn run lên. Chàng hất chiếc mền đang vướng víu quanh mình ra ngoài. Thân thể trần truồng của họ quện chặt lấy nhau. Bộ ngực căng tròn ngổ lên và sấn lại dưới làn da ép sát của Tuấn đè xuống. Khi mình- Tuấn đập lại thì hai chân Thơ cố giăng banh ra thực rộng.

Thơ biết rằng; thân thể nhỏ nhắn của nàng chỉ có thể nuốt trọn những bắp thịt quá khổ của Tuấn, khi nàng cố căng cả hai chân ra như vậy, để cho vùng thịt kín đáo nhất của nàng phồng lên và nở ra mới có thể gắn chặt vào mình Tuấn được. Và những lúc này, không thể nào nàng kèm hãm được những lời rên rỉ sung sướng tới run rẩy. Dù rằng nàng đã cố cắn chặt hai hàm răng, nhưng âm thanh khoái lạc vẫn bật ra khỏi miệng.

- Anh... anh... a... n... h...

Tiếng rên rỉ của Thơ hình như thôi thúc Tuấn hăng hái gấp bội trong những động tác dồn dập ngất ngây ấy. Cho tới khi mồ hôi chàng vã ra. Thân thể co lại, Tuấn mới chịu ngừng và nằm bẹp trên mình Thơ thở hổn hển. Nhưng lúc này Thơ vẫn còn điên dại trong thú yên đương ngất trời xanh. Nàng ôm cứng lấy thân thể chàng. Hôn lên bờ môi ngọt lịm kia và le lưỡi lùa vào miệng người yêu khi chàng ngậm cứng lấy miệng nàng.

o o o

Thời gian trôi qua thực mau. Mặt trời đã lên cao. Vài tia nắng len lỏi qua cửa sổ, bò dần vô nhà. Thơ nhìn ánh nắng lấp lánh, nàng vội vã nói:

- Em đã ngủ ở đây cả đêm rồi. Phải về ngay mai được. Chồng em mà biết thì chết đó.
- Sao tối qua em nói, chồng em xuống miền Nam, lo ba cái vụ gì rồi cơ mà.
- Dạ phải, nhưng cũng có khi anh ấy trở về bất tử lắm.

Tuân cũng chợt nhận ra điều đó, chàng giúp Thơ thay quần áo thực mau cho nàng trở về nhà. Khi Thơ đi rồi, Tuấn lại bắt đầu hoang mang về sự có mặt của Oanh tối hôm qua tại đây. Chàng nhất định phải tìm ra sự thực như thế nào. Những chuyện phim ma quái tự nhiên hiện ra trong óc chàng làm Tuấn thấy rờn rợn...

Sau khi Thơ ra về. Tuấn vào phòng tắm rửa át mẻ rồi lên xe lái tới nhà Oanh. Chàng vừa bấm chuông thì cửa đã mở toang. Oanh hiện ra trước cửa trong bộ đồ ngủ Kimono mát rượi. Tuấn ướm lời ngay.

- Bộ tối qua em đi chơi về khuya lắm hay sao mà giờ này còn ngủ hả?

Oanh biết Tuấn đưa câu hỏi thăm dò. Nàng làm bộ nói:

- Tối qua em xuống nhà bà chị họ ở tỉnh bên, đem con cháu về thăm chị em nó. Tụi em ngồi chơi bài, mãi gần sáng mới về tới nhà. Vừa ngủ được một chút thì anh gọi điện thoại.

- Bộ lúc anh gọi điện thoại em có nghe hả?

Oanh vừa kéo tay Tuấn vô nhà vừa nói:

- Lúc ấy em mơ mơ màng màng, nghe con cháu trả lời anh, chứ có biết ắt giáp gì đâu. Anh gọi em có chuyện gì gấp không?

Tuấn cười hì hì. Chàng vừa thấy Oanh đi sát bên mình và bộ ngực nàng cũng vừa vô tình chạm vô cánh tay Tuấn. Chàng làm bộ lơ đi như không biết và hỏi:

- Anh chủ nhiệm có đưa cuốn băng em phỏng vấn anh chàng thân chủ quảng cáo mấy tuần trước. Bảo anh theo đó mà viết bài. Anh thấy chuyện có vẻ lý kỳ quá nên định tới đây hỏi em cho rõ vài chi tiết nữa.

Oanh cười khúc khích, vòng một tay ra sau lưng Tuấn, ngả đầu vô vai chàng nói:

- Ôi, bỏ cái cuộn băng đó đi anh. Thằng cha khủng ấy làm mất thì giờ quá đi. Nó đã gọi điện thoại cho em tìm được người yêu nó rồi. Khỏi phải đăng cái bài đó nữa.

Tuấn thở ra nói:

- Vậy mà nghe cuốn băng đó xong. Anh tá hỏa, tưởng nó hút máu em rồi chứ.

Oanh cắn nhẹ vô vai Tuấn nói:

- Em mà thành Ma Cà Rồng, thế nào cũng hút máu anh trước.

Tuấn cười ha hả, ôm lấy vai Oanh, cả hai vừa đi tới chiếc ghế nệm dài, chàng kéo Oanh ngồi xuống ghế. Tuấn không ngờ Oanh lại nín cứng lấy chàng, làm cho cả hai cùng mất thăng bằng nhào xuống. Chiếc thắt lưng bằng vải cột chung quanh bụng Oanh tuột ra, làm hai tà áo ngủ Kimono bung xuống. Oanh không mặc đồ lót bên trong nên thân thể trắng muốt của nàng phơi trần lồ lộ. Bộ ngực săn tròn của người thiếu nữ chín mùi tuổi xuân ngồng cao như khiêu khích.

Tuấn khựng lại, chàng chờ một câu trách móc của Oanh, ai nhờ nàng vẫn mỉm cười và đôi mắt nhìn chàng thật tình tứ. Tuấn đánh bạo cúi xuống. Bờ môi của Oanh cong lên mời mọc. Thời gian như ngưng đọng trong nụ hôn chất ngất men tình. Khi Tuấn ngừng đầu lên. Hai má Oanh ửng đỏ. Nàng cười khúc khích, vùng dậy, chạy vô phòng ngủ. Một mếp áo ngủ bị Tuấn ngồi đè lên nên cả chiếc áo tuột ra khỏi mình Oanh rơi xuống sàn nhà. Oanh vẫn cười dòn dã, chạy vô buồng.

Tuấn không bỏ lỡ cơ hội, chạy theo Oanh bén gót. Chàng nhặt chiếc áo ngủ định đưa cho nàng. Nhưng khi vô tới phòng ngủ, Oanh quay lại bất thần giật chiếc áo ngủ ném xuống đất, rồi ôm chầm lấy Tuấn, thì thầm.

- Anh xấu quá hà. Lột áo người ta ra hết rồi đó.

Tuấn thích thú, chàng không ngờ hôm nay mình nhiều may mắn như vậy. Vòng tay khép chặt, từ từ kéo Oanh nằm xuống giường...

21. Chương 21: Chương 21

Hình như mặt trời đã xuống từ lâu. Thời gian sao mà đi nhanh như tên bắn không bằng. Tuấn nhồm dậy, vẫn thấy Oanh nằm đó. Nàng nằm sải chân tay. Thân thể lồ lộ trắng ngần. Tuấn kéo từ từ mặt Oanh về

phía chàng. Hôn nhẹ lên môi nàng làm Oanh mở mắt. Nàng mỉm cười yếu ớt Hình như Oanh mệt lắm rồi thì phải. Tuân nói nhỏ nhỏ:

- Chúng mình ra phố ăn cái gì nghe em.

Oanh gật đầu nhẹ, bá lấy cổ Tuân thì thầm:

- Anh có mệt không?

Tuân dù mệt tới ngất ngư, cũng cố nói cứng:

- Anh chỉ lo cho em thôi. Chứ anh có sao đâu...

Oanh mỉm cười, nàng nghĩ thầm:

- Nếu không phải ta đã nghe lời anh Thiên thì hôm nay mày tận số rồi. Những ý nghĩ miên man nổi loạn trong đầu óc nàng: Có thể nào trái tim của lão hòa thượng già kia, cải tà qui chánh cho Thiên một cách dễ dàng và mau chóng như vậy được hay không? Nhưng quả thực, chính nàng lại nghe lời Thiên mà không hút máu Tuân đêm nay; cũng kể là công đức của lão hòa thượng kia rồi.

Trong khi đó, Tuân vẫn còn ý định phải tìm hiểu xem có phải Oanh đã trở thành Ma Cà Rồng rồi hay không. Chàng lập lại lời mời Oanh ra phố để đưa nàng tới một bà thầy chuyên bắt ma, giải trừ bùa ngải vẫn quảng cáo thực ền ào trên tờ báo chàng.

Và cuối cùng, Oanh đã vô tình theo Tuân tới nhà bà thầy nọ; cư ngụ trong một chung cư nghèo nàn. Tuân đã có chủ ý trước, nên khi đưa Oanh tới đây như là để lấy một cái quảng cáo cho tờ báo. Mặt khác, chàng đã cho bà thầy này biết trước là sẽ dụ Oanh tới để cho bà ta coi có phải là Oanh bị ma nhập rồi hay không. Bởi vậy, khi Oanh bước vô nhà bà thầy trừ tà, bắt ma, giải tải bùa ngải này, mọi sự đã được chuẩn bị trước.

Sau khi trao mẫu quảng cáo cho Oanh và đặt cọc trước một ít tiền. Bà thầy bắt đầu mở lời.

- Môn phái chúng tôi, bắt ma, trừ tà, giải trừ bùa ngải đã cả ngàn năm nay. Các đệ tử trong môn phái chỉ nhìn qua một cái là biết ngay người nào bị ma nhập, kẻ nào bị ếm bùa, thư ngải ngay lập tức. Không biết cô Oanh mấy ngày gần đây có đi chơi đâu xa không. Có động tới mồ mả hay lui tới miếu đền nơi rừng hoang, đồng vắng hay không?

Oanh vô tình cười ha hả nói theo bà ta chơi.

- Bà thầy này hay thực, mới nói chuyện với tôi một chút mà đã biết có con ma nhập vô tôi rồi phải không. Xin thầy bắt nó ra dùm, nếu không chắc đêm nay nó giết tôi chết quá.

Bà thầy bùa thấy điệu bộ ngang tàng của Oanh cũng hơi hoảng. Nhưng đã nhận lời Tuân rồi phải làm tới. Bà thủng thủng nói:

- Cô yên chí đi. Hãy để tôi coi thử. Nếu có ai quấy phá cô, hoặc thư ếm gì, nhất định tôi sẽ giúp cô tới cùng. Tôi ghét nhất cái thứ thầy bùa ngải thất đức, trừ ếm người ta, chỉ vì ba đồng tiền thôi.

Oanh vẫn cười.

- Chắc tôi không bị ai thư ếm gì đâu. Có thể là oan hồn, hay ma quỷ phương nào lâu lâu nhập vô tôi chơi thôi.

Bà thầy bùa nghiêm nét mặt nói: .

- Thế thì đúng rồi. Tôi đã coi qua một chút. Chắc là lại có con tà chó nào đó, hạp với hồn phách cô, nên lâu lâu về phá phách đó mà.

Oanh cười thầm trong bụng. Tự nhiên nàng thấy ghét con mẹ thầy bùa này vô cùng. Oanh nghĩ phải chơi cho y một vỏ cho hết khoắc lác. Nàng làm bộ sợ sệt nói:

- Trời ơi, nếu vậy phải nhờ thầy giúp đỡ cho.

Bà thầy bùa có vẻ cao hứng lắm. Bà ra bàn thờ Tổ gõ chiêng, gõ mõ một hồi rồi gật gù nói:

- Đúng rồi, đúng rồi. Vừa rồi cô có đi chơi đâu xa hay không?

Oanh lại làm bộ nói:

- Dạ dạ... thưa thầy con đã nói có đi qua tỉnh bên, thăm bà chị họ. Bà ấy lại dắt con đi chơi lung tung mấy cái hồ gì gì ấy con cũng không nhớ nữa.

Bà thầy để Oanh nói xong, vỗ đùi một cái rồi nói lớn:

- Tôi đã biết từ trước rồi mà. Cô đã bị con ma da nó nhập rồi. May mà hồn vía cô mạnh, nên không bị nó bắt mất, chứ phải như người khác thì chết rồi, làm gì tìm được tới tôi mà giải trừ con tà này được nữa cơ chứ.

Oanh cười thâm trong bụng, nàng lại làm bộ năn nỉ:

- Nếu vậy xin thầy cứu con ngay đi, kéo để lâu khó lòng. Tiền bạc thế nào cũng được, thầy đừng lo.

Bà thầy bùa nhìn Tuân gật gù. Mỉm cười nói:

- Anh cũng hay lắm. Dự được cô Oanh tới đây kịp thời Nếu chậm vài ngày thì khổ rồi.

Oanh nhìn Tuân thực mau. Nàng chợt hiểu; Thì ra anh chàng này lừa nàng qua đây với mục đích bắt ma, trừ tà cho nàng, chứ có phải đi lấy quảng cáo quảng kiếc gì đâu. Nàng vừa định nhào tới cắn vô cổ Tuân, hút máu cho bỏ ghét. Nhưng lại kịp dừng lại, vì nàng muốn chơi cho con mẹ thầy bùa dõm này một vỏ ốc. Rồi sau đó tính tới Tuân cũng chưa muộn. Cỗ lẽ cơn giận vừa bốc lên lắm Oanh đổi sắc mặt nên Tuân hơi lui lại. Và ngay lúc ấy bà thầy bùa ra tay liền.

- Hay cho con tà chó. Hãy nạp mạng.

Vừa nói, bà vừa hóp một ngụm dầu hôi, thổi vô mấy cây nhang đang cháy cầm trên tay. Dầu gặp lửa, bùng lên, tạt vô mặt Oanh làm nàng giật mình. Bà ta lại hô lớn:

- Án ma ni bát di hồng, thiên linh, địa linh, linh phù, linh phép, linh thánh, linh thần, thần chú nhất chí thần thông quảng đại, nhị chí hô phong hoán vũ, tam chí xuất long hiện hổ, tứ chí thiên biến vạn hóa, ngũ chí..chí..chí....

Oanh vừa tức cười, vừa giận cái trò bắt ma trừ tà của con mẹ thầy bùa này. Nàng nhảy tới dí ngón tay vô đầu bà ta thét lên:

- Chí, chí, chí, chí, cái đầu nhà bà. Thôi đủ rồi nghe. Nhưng bắt thành linh, bà thầy bùa phun một ngụm dầu nữa qua cây nhang đang cháy đỏ, phà vô mặt nàng làm

cháy cả lông mày Oanh, vì nàng đứng quá gần bà ta. Oanh nhảy lui lại, sợ bà ta làm một phát nữa thì cháy da mặt chứ không chơi. Tự nhiên Oanh rung mình, nghĩ thầm; nếu mình không hút máu tụi lùn để chịu được lửa và ánh sáng mặt trời ban sáng và chiều thì dám bị con mẹ thầy bùa này thổi lửa vô mặt chết chứ không chơi. Nàng nổi tam bành lên. Đập cho con mẹ thầy bùa một cái bạt tai té lăn cù vô vách. Nàng chỉ bà ta và rít lên:

- Ma da cái thằng cha mày. Có bùa, có ngả gì đâu mà giải mới trừ cơ chứ. Cái đồ bịp. Mày thổi lửa vô mặt tao, làm cháy mẹ nó cái lông mày rồi nè. Tao gọi 911, xem mày giải trừ bùa ngải ra làm sao với họ nhé.

Nói xong, Oanh chụp chiếc điện thoại để trên bàn, vừa định quay số thì Tuân chạy tới, giữ tay Oanh lại, năn nỉ:

- Thôi mà em. Cho anh xin đi. Lỗi này tại anh chứ không phải bà ta đâu. Đừng gọi cảnh sát, bên Mỹ cái vụ này rắc rối lắm em à.

- Thế anh bảo cái lông mày em bây giờ làm sao đây?

Tuân xoa nhẹ nhẹ sau lưng Oanh năn nỉ.

- Thôi thì anh đưa em tới Viện Thẩm Mỹ của cô Hà Cẩm Tú xâm lại có sao đâu. Dù sao thì bà ấy cũng là thân chủ quảng cáo của tờ báo mình mà em.

Oanh ngoe nguẩy bỏ ra ngoài. Tuân vội vàng chạy theo. Ra tới xe, tự nhiên nàng nhìn Tuân bật cười, nói:

- Anh đem con ma thực cho con mẹ thầy bùa giả thì làm sao nó trị được cơ chứ. Tội mình đi kiếm mấy đứa nữa, thế nào cũng gặp thứ thiệt thì nó mới trị nổi em.

Tuân biết Oanh nhạo mình. Chàng cười hì hì nói lảng qua chuyện khác:

- Anh không ngờ lúc em nổi tam bành lên dữ như vậy.

Nói rồi chàng phá lên cười nắc nê. Oanh ngơ ngác hỏi:

- Anh cười cái gì nữa?

Tuân vẫn không nhịn được cười, chàng nói:

- Anh nhớ lại cái mặt con inạ thầy bùa, lúc bị em ột bạt tai, văng vô vách tường. Mặt y cứ thộn ra. Rồi tới khi em hăm gọi cảnh sát thì mặt y tái mét trông thực thảm não. Mới bị người hăm mà đã teo thì đúng tới ma không biết bà ta ra sao nữa?

Oanh đập mạnh lên vai Tuân la lớn:

- Như vậy mà anh còn cười được nữa à?

Nói xong nàng cũng ôm bụng, lăn ra cười một hồi, rồi lại bảo Tuân:

- Kể ra chơi cái trò này cũng vui lắm. Để em dẫn anh tới một lão thầy coi tử vi, kiêm đạo sĩ trừ tà bắt ma nữa, chúng mình lại... lại... lấy quảng cáo nữa nghe anh.

Tuân xua tay, lắc đầu, la bai bai:

- Thôi đi... thôi đi em ơi. Để cho người ta làm ăn mà. Phá họ làm gì cơ chứ.

Oanh vênh mặt lên nói:

- Ô hay, em có phá phách gì ai đâu cơ chứ. Thứ nhất là em đi lấy quảng cáo cho tờ báo chúng mình. Thứ hai là đem tới cho cơ sở thương mại của thân chủ quảng cáo mình một thân chủ thì có gì là sai trái cơ chứ.

Tuân ôm nhẹ lấy vai Oanh nhỏ nhẹ.

- Thôi mà em, đừng có chơi như vậy nữa nghe.

Mặc cho Tuân muốn nói gì thì nói. Oanh đã đành lấy tay lái xe và lái ngay tới nhà ông thầy giải trừ bùa ngải, coi tay, lấy tử vi nọ. Bởi vì ông này là thân chủ quảng cáo của tờ báo cả chục năm rồi, nên Oanh và Tuân vừa tới là ông đã don đả mời vô nhà ngay.

Phải thành thực mà nói, ông ta cũng chẳng tốt bụng gì với Oanh như vậy. Bởi vì hồi Oanh chưa làm việc ở tòa báo này, ông vẫn phải móc tiền túi ra đăng quảng cáo. Nhưng từ ngày nàng làm việc ở đây, mỗi lần đến lấy quảng cáo là nàng lại coi bói, coi tay, hoặc là xem qua tốt xấu ra sao. Thế là lần nào tới lấy quảng cáo, Oanh cũng móc tiền túi ra cho lão ta gấp năm, gấp mười lần hơn số tiền quảng cáo mà nàng thu về cho tờ báo.

Nàng còn biết vì một lý do khác nữa, ông ta khoái gấp nàng. Đó là cái tánh “dê đại lộ” ra mặt của lão càng ngày càng bạo hơn. Oanh còn nhớ; lần trước, lão đã dám cầm tay nàng lên, hôn một cái, và còn làm bộ vô tình đụng nhẹ cùi trỏ vô ngực nàng. Bởi vậy hôm nay, nhân cơ hội Tuân muốn am hiểu nàng có bị ma nhập hay không. Nàng được dịp làm tới luôn cho tiện.

Đúng là trời hại gian thần. Cả nhà lão đi vắng hết nên vừa nói vài ba câu chuyện làm quà là lão ta đã đưa ngay Oanh vô phòng riêng, đóng cửa, cài then lại để coi bói cho nàng. Như thường lệ, lão lấy ra bộ bài. Hồi Oanh:

- Hôm nay cô muốn coi về chuyện gì?

Oanh làm bộ mặt mày râu rĩ nói:

- Chẳng nói giấu gì thầy. Con với anh Tuân vừa ở nhà bà thầy bắt ma, trừ tà, giải trừ bùa ngải con nói với thầy bữa trước đó.

Ông thầy nhướng mắt hỏi Oanh:

- Ô... ơ... Cô và anh Tuấn tới đó làm gì vậy. Con mẹ đó là chúa nói ầu. Tin mụ có mà lấy thóc giống ra mà ăn à Mụ ta mà biết cái cóc gì cơ chứ.

Oanh lại làm bộ sợ sệt nói:

- Ấy chết, sao thầy lại nói thế. Bà ấy nói cũng đúng lắm. Chẳng là bữa trước, con qua tỉnh bên, thăm bà chị họ, mà con vẫn nói với thầy đó.

Ông thầy gật gù, nói:

- À phải rồi, cô có đưa bà ấy tới đây một lần đó mà. Rồi sao nữa?

- Dạ... dạ, bà ấy dắt tụi con đi chơi mấy cái hồ chỗ làng tụi mọi da đổ ở hồi trước đó mà. Ai ngờ con sui sẻo, bị con ma da nhập. Lâu lâu nó hốt hồn con tới ngơ ngẩn cả buổi vậy đó. Cũng may mà nhờ bà thầy giúp dùm, nên đã đuổi được con ma da đó đi rồi. Làm con cũng hú hồn, hú vía đó thầy ơi.

- Thế... cô tới cái hồ đó chơi có lợi xuống đó không?

- Dạ, không. Con đâu có biết lợi. Chỉ có bà chị họ con với mấy đứa cháu tằm mà thôi. Còn con đi thơ thần ven hồ rồi vô mấy cái lều của người da đỏ mua mấy món

đồ chơi làm kỷ niệm thôi.

Ông thầy bỗng chép miệng than:

- Thật tình... như vậy mà cô cũng tin được hay sao. Làm gì có ma da, ma vào gì cơ chứ. Mụ ấy lừa cô kiếm tiền đó.

Không phải đâu thầy, con bị ma da nhập thật đó.

- Làm gì có ma quỷ kỳ cục vậy. Cô có biết ma da là cái con gì không?

Oanh ngơ ngác hỏi:

- Dạ... ma da là loài ma gì hả thầy?

Làm ra vé thành thạo, ông thầy tử vi chậm chạp nói:

- Ma da là có người chết đuối. Oan hồn không siêu thoát được vì Hà Bá giữ nó ở khúc sông nó chết, không cho đi đầu thai. Nó phải bắt một người chết thế nó ở chỗ đó thì mới đi đầu thai được. Cô đã hiểu chưa? Cô đã không lội xuống nước thì dù cho ở đó có ma da nó cũng làm sao bắt được cô. Hơn thế nữa, khi người ta bị ma da bắt, có nghĩ là chết đuối liền tại đó để thế mạng cho nó. Chứ đời nào lại theo cô về tới nhà cho bà ta trừ tà bắt ma cơ chứ. Rõ là... là...

Oanh ngắt lời ông ta.

- Thưa thầy thế tại sao con lại bị hốt hồn như vậy?

Ông thầy cười hì hì nói:

- Cô ngược mặt lên cho tôi coi nào.

Oanh nghe theo lời ông ta, ngược mặt lên. Ông ngồi lại thật gần bên nàng, đưa một tay nâng cằm nàng lên. Một tay vạch mí mắt Oanh, dí sát mặt vô mặt nàng làm bộ coi. Oanh ngửi thấy cả hơi thở nóng hừng hực từ mũi ông lên mặt nàng. Tiếng ông thì thào:

- Thôi rồi, cô bị mấy thằng phù thủy mọi da đỏ nó ếm cô rồi. Chứ đâu có tà ma gì đâu.

Oanh làm bộ run run nói .

- Trời ơi... có chuyện đó nữa hay sao thầy. Hôm đó con nhớ chỉ có mua đồ của mấy con mẹ mọi da đỏ thôi mà. Lúc đó hình như không có người đàn ông da đỏ nào ở gần đó đâu thầy ơi.

Ông thầy hừ một tiếng, nói:

- Thì đúng rồi, mấy con mẹ phù thủy da đỏ đó, chứ còn ai vào đó nữa? Thế cô mua cái gì?

Oanh bịa chuyện:

- Dạ... dạ... con chỉ mua có cái ống sáo, và sợi dây lưng quần thôi mà.

Thế cô có thổi cái ống sáo đó không?

- Dạ có.

- Hèn chi, tụi nó ẻm bùa ngải trên cái ống sáo đó rồi. Cô ngậm vô hèn chi không mất hồn là phải. Để tôi coi xem nào.

Oanh làm bộ run rẩy hơn nữa, nói:

- Dạ... dạ... nhờ thầy coi dùm con.

Bỗng Oanh giật mình. Nàng thấy ông thầy le lưỡi liếm vô môi nàng. Oanh hơi rụt lại thì ông ta cũng ngược mặt lên nói.

- Thôi đúng rồi. Môi cô tê tê mùi ngải nặng mất rồi. Không liếm đi thì khó sống chứ đừng nói gì là mất hồn mất vía đâu.

Oanh bắt đầu tức cười vì cái cơ ông ta đang làm tới. Nàng biết là y sẽ hôn lên môi nàng nữa chứ không sai. Y như rằng. Oanh vừa mở lời xin ông cứu chữa thì ông ta đã hồi hả úp mặt lên mặt nàng le lưỡi liếm lung tung lên môi của Oanh. Rồi một lúc sau, hình như không tự chủ được nữa. Ông ta le lưỡi thực dài, lùa vô miệng nàng. Oanh co người lại như sợ hãi, và chờ xem ông ta còn làm tới đâu nữa. Nàng không phải chờ lâu, ông ta đã thì thào nói:

- Còn cái dây lưng quần nữa à.

Oanh chưa kịp trả lời thì một tay ông đã luồn qua áo nàng, rà vô bụng Oanh, rồi mạnh bạo thọc sâu xuống dưới. Không hiểu ông ta làm sao mà dây lưng quần nàng đã tuột ra từ lúc nào. Chiếc quần tụt xuống chân thực nhanh. Nàng vẫn có thói quen không mặc quần lót, nên da thịt phơi trần lồ lộ. Oanh không còn chịu nổi nữa. Bởi vì Thế Oanh ngày hôm nay không còn đơn thuần là Thế Oanh hiền từ, dễ tin, đi lấy quảng cáo cho tờ báo nữa. Nàng đã trở thành Ma Ca Rỗng rỗng. Cũng vì vậy mà Oanh không còn tự chủ được, nàng cắn thực mạnh chiếc lưỡi đang mê mẩn trong miệng và nức mạnh giòng máu tươi vọt ra từ đó.

Ông thầy tử vi, trừ tà, bắt ma, giải trừ bùa ngải thét lên một tiếng đau đớn, bật ngửa ra sau. Ông trợn mắt nhìn Oanh đang nhai sống, nuốt chửng chiếc lưỡi nàng vừa cắn của ông rồi ngất xỉu...

22. Chương 22: Chương 22

Bây giờ là mùa hè. Oanh và Jane đã trở về hang động sống với đám người lùn để tu luyện những phép thuật đã học được. Trong những tháng vừa qua, cả Oanh và Jane cùng làm náo loạn cái thành phố nhỏ bé này. Người ta đã tìm thấy những xác chết khô đét nằm lẫn lóc ngoài phố, cũng như những vụ mất tích mà không bao giờ có một dấu vết gì của kẻ chủ mưu để lại. Các cơ quan an ninh đã phải đặt trong tình trạng báo động khẩn cấp đêm ngày. Cố tìm ra kẻ chủ mưu.

Oanh và Jane lên núi ở không phải vì sợ nhà chức trách tìm ra dấu vết mình, mà thực sự vì cái khí hậu nóng cháy da ở đó làm cho cả hai cùng cảm thấy thực khó thở. Tuy ở hang động này cũng chẳng cách xa thành phố là bao nhiêu, nhưng dù sao những tầng cây, gió rừng, cũng dễ thở hơn nhiều. Nhất là máu của tụi lùn này lại là loại cực hàn, nên mỗi khi trời nắng gắt, Oanh và Jane chỉ cần hút một chút máu của tụi nó là thân thể trở nên dễ chịu ngay, mặc dù trời nóng nực thế nào đi nữa cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng có một điều thực lạ lùng mà cả Oanh và Jane đều không lường trước được. Đó là sau khi hút máu của tụi lùn nhiều quá rồi. Tánh tình và thân thể của cả Oanh và Jane đều thay đổi một cách lạ lùng.

Mặt Jane tự nhiên râu ria mọc túa ra, chân tay trở nên kịch cỡm. Bắp thịt trên thân thể nàng săn lại và cứng như thép nguội. Còn Oanh lại trái ngược hẳn. Da thịt nàng trở nên mềm mại, đáng điệu ẻo lả như

một tiểu thư con nhà dài các xưa nay kín cổng cao tường. Nếu Oanh tìm những hàng lụa nong manh để mặc hàng ngày thì Jane lại tìm những loại quần Jean xé ống cho ngắn và áo thun rộng thùng thình mặc vào như chiếc áo thun. Bây giờ không ai còn nhận ra một cô Jane trong tuổi con gái mới lớn nữa. Người ta nhìn nàng như một anh chàng bụi đời, chân tay gân guốc, râu tóc rối bù, mặt mày sạm nắng.

Hai sự khác biệt này tự nhiên nảy sinh ra lòng ham muốn những gì mình chưa có. Oanh thì muốn có tài phép như Jane. Vì không hiểu sao, càng ngày Jane càng mạnh mẽ, biến hóa không lường. Nàng chỉ lác mình một cái là thân thể đã đi ra khỏi tầm mắt của người đối diện. Có những lúc Jane giận dữ, thọc cả cánh tay vô núi đá dễ như người ta xiên một cây sắt nhỏ qua một trái cây vậy. Và nhất là Jane đọc được tư tưởng của Oanh như chính ý nghĩ của nàng. Đó là chưa kể cả những tiếng động thực nhỏ, cách xa hàng cây số mà Jane cũng phân biệt được.

Còn Oanh, đừng nói phân biệt được những tiếng động nhỏ như vậy. Ngay cả cố lắng nghe mà nàng cũng chẳng thấy gì. Điều làm Oanh hậm hực nhất là càng ngày, nàng càng khó đọc được tư tưởng của Jane. Hình như chỉ có khi nào Jane muốn cho nàng nghe, nàng mới thấy thoải mái mà biết. Còn như bình thường, trong đầu óc nó nghĩ gì, nàng cố ớnh nghe, chỉ thấy những tiếng u u như một lần sóng bị phá.

Nhưng bây giờ tự nhiên nhan sắc Jane lại bị mất đi một cách tức tử. Cả ngày, nàng lo cạo râu, nhưng nó cứ mọc ra nhanh như gió thổi. Mới hôm qua cạo nhẵn nhụi mà sáng ra đã thấy mọc đầy hàm. Riết rồi nàng bực mình và lười biếng, không thêm cạo gì nữa. Chỉ một tuần lễ sau là nàng đã có một hàm râu dài lướt thướt.

Nàng cũng cố nắn bóp làm cho bắp thịt mềm mại trở lại mà không thể nào được. Càng ngày da thịt nàng càng cứng như thép nguội. Săn lại như một lực sĩ điền kinh. Tượng đi và thân thể kênhcàng nhưmộtcôn khí đột. Khuôn mặt nàng tự nhiên bạnh ra. Lỗ mũi đỏ hồng. Cặp môi thâm lại Long mày xéch ngược.

Hàng ngày Jane như muốn phát điên lên khi nhìn thấy Oanh. Bà cô nàng bây giờ đẹp như một nàng tiên giáng thế. Từ thân thể, giáng điệu, cũng như lời nói ngọt ngào quyến rũ làm sao. Lòng ganh tỵ trở nên hận thù một cách vô lý Oanh đã nhìn thấy sự thay đổi trong lòng cô cháu gái của mình. Nàng bắt đầu sợ, và ngay khi mùa hè qua đi Oanh quyết định trở lại thành phố ngay.

Có lẽ Jane cũng chỉ muốn Oanh đi cho khuất mắt. Bởi vì hàng ngày nàng phải nhìn thấy nhan sắc của bà cô mình như tiên nga giáng trần thế kia làm sao mà chịu nổi nữa. Đã có lúc nàng phát điên lên, muốn cào nát bộ mặt nồn nà đó và thân thể phối phối kia ra mới hả lòng. Nhưng Jane còn cố dè nén lòng ghen tỵ đó lại. Tuy nhiên, những lời nói cộc cằn cũng khó có thể dừng lại được khi phải đối thoại với bà cô mình.

Khi Oanh đi rồi, Jane mới thấy tâm hồn thư thái phần nào. Hàng ngày nàng đùa chơi với tụi người lùn. Nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc nhớ bà cô mình, Jane có ý định xuống núi tới thăm bà. Nhưng chợt nhớ tới sắc đẹp của bà ta, lòng nàng lại nổi điên lên. Những lúc như vậy, Jane chỉ dám lắng nghe tiếng nói và những cử động của bà cô mình trong căn nhà mới mua dưới phố để cho người ngoại phần nào.

Chính Oanh cũng không ngờ thỉnh thoảng lại thấy Jane bắt chuyện với mình một cách dễ dàng như vậy. Những lúc ấy nàng cố an ủi Jane hãy năng tu luyện và đừng dùng tài phép của ưình mà hại bá tánh nữa. Nhiều lần Jane đã khóc lóc làm Oanh cũng mũi lòng. Nàng lại đem những lời nói của lão Thiên ra răn dạy Jane. Và cũng những lúc này, tự nhiên Oanh thấy thương Jane vô hạn.

Và chính Oanh bây giờ cũng ngạc nhiên về cuộc sống và tư tưởng đổi thay của mình một cách lạ lùng như thế. Nàng sống âm thầm trong căn nhà mới mua trên một sườn núi phía Nam thành phố. Lão Thiên đã tới thăm nàng thường xuyên. Những lời nói Oanh thường tâm tình với Jane quả thực nàng đã học được từ con người lão Thiên. Phải nói Oanh đã si mê lão tới ngẩn ngơ. Những lời nói của lão như mật ngọt vào tai. Lúc nào Oanh cũng cố khiêu gợi lòng dục của Thiên để nàng được ăn nằm với chàng mà chưa lần nào nàng được như ý muốn. Tình yêu của Oanh với lão Thiên càng cao, lòng ham muốn ôm ấp, làm tình của nàng càng sôi sục. Oanh biết rằng; thân thể này không thể nào để nguội lạnh như vậy được mãi. Nhất định phải có một ngày Oanh được thỏa mãn những ẩm ức chất chứa trong da thịt nàng. Nếu không, cũng có lúc trào ra mà phát điên lên mất.

Trong khi đó, hình như Thiên cố tránh nàng trong những lúc hứng tình. Chàng lại còn mang về cho Oanh một loài rong biển để nàng nuôi trong nhà. Loài rong này chính là những cây rong đã nuôi sống Thiên trong khi chàng bị nhốt trong quan tài dưới đáy biển. Thân thể Thiên, mạch máu chàng giờ đây là những chất

chay tịnh. Con tim ma-quỉ của chàng đã bị Hồng móc ra. Lão hòa thượng kia lại tặng chàng trái tim bồ tát của chính ông. Những phép tắc ma quỉ ngày xưa, chàng đã chẳng buồn nhớ tới. Chính Thiên cũng không ngờ mình thay đổi nhanh như vậy. Phải chăng, lời lão hòa thượng nhắc nhở chàng: “Đờ~ là bể khổ, quay lại là bến bờ.” Là như thế này hay sao?

Nhưng chàng lại rất khổ tâm thấy Oanh đã cư xử với mình như một cặp uyên ương. Nàng đã từ bỏ tất cả để làm đẹp lòng chàng. Máu huyết Oanh đã từ từ thay đổi. Thức ăn của nàng bây giờ là rong biển và nước trong. Chàng nhìn nàng như một đóa hoa sen chợt nở trái mùa. Cái quyết tâm biến Oanh trở lại con đường từ bi của nhà Phật làm Thiên càng bối rối. Cũng vì vậy mà tâm chàng càng vọng.

Nghiệp chướng không tiêu. Chàng càng bám lấy cái sân si của loài người hơn nữa. Như vậy có hơn gì cái tâm ma hàng ngàn năm xưa của chàng đâu. Còn như cứ để tự nhiên, tùy duyên mà tu thì không lý bây giờ tu với một nàng tiên trong tâm như thế này hay sao!

Thiên biết rằng trái tim của lão hòa thượng trong người chàng quả thực thực là tâm Phật. Cũng vì vậy mà càng làm cho con người chàng đầy mâu thuẫn. Vì máu huyết còn đầy ma tánh thì duyên kiếp phải trầm luân trong bể khổ. Nào có quay lại được đâu mà thấy bờ? Nhưng dù muốn hay không, Thiên cũng phải từ bỏ tâm ma để thay vào tánh Phật mà cầu lấy sự siêu thoát ra khỏi ma giới. Nhưng còn cái ám ức của Oanh canh cánh bên lòng thì làm sao đây. Phải chăng đây là cái nghiệp chướng cản lối ngăn đường không cho chàng ra khỏi bến mê. Xưa kia, quỉ nữ ngăn đường đức Thế Tôn để kéo ngài ra khỏi chánh đạo. Nhưng đức Phật đã thắng được tà tâm ma nữ, để đi thẳng đến con đường giác ngộ. Bây giờ, Oanh đang từ ma mà cải tà quy chánh. Chứ nàng đâu có phải là người của Ma Vương sai tới hại chàng. Nhưng lòng thương yêu của nàng dành cho Thiên lại làm vướng víu chàng bước theo chân Phật. Liệu chàng có bỏ mặc nàng được không. Ngày xưa Phật là Phật. Còn bây giờ dù cho chàng có mang trái tim bồ tát của lão hòa thượng đầy từ tâm kia thì chàng vẫn còn mang cái cốt ma. Làm sao cho thành hình tướng Phật được. Hơn nữa, tình yêu của nàng nào có tội tình chi!

Sau bao nhiêu ngày tìm tới chánh pháp để hóa giải kiếp ma thì càng ngày Thiên càng vướng mắc vào cái chướng tu quanh co. Không làm sao hóa giải được cái ám ức xuân tình thật thâm thường của Oanh.

Và trong những ngày Oanh sống ám ức chờ đợi như vậy thì Jane đang lũng lộn trong hận thù ngùn ngụt bốc sôi lửa hồng. Trái tim nàng được hun đúc bằng cuộc sống lừa lọc của người mẹ điểm danh ngay từ thuở mới lọt lòng. Sống với Oanh trong những ngày vừa qua, Jane đã đi vào ma giới bằng lòng ham muốn nhiệt cuồng của tuổi trẻ hờn căm.

Trong thân thể nàng giờ đây lại có thêm một trái tim nữa. Trái tim của lão Lâm. Một con Ma Cà Rồng đầu tiên đã dám phá luật ma giới, bắt nhốt sư phụ, ép thầy mình phải tiết lộ thiên cơ, để học những điều đem ra hại đời sau này. Không biết đây là cái may mắn của Jane hay là cái nghiệp chướng của nàng. Nhưng dù sao, bây giờ, bản lãnh của Jane phải kể là một cao thủ thượng thừa trong ma giới. Từ hôm Oanh khuyên nàng ăn chay, Jane đã thử. Không phải vì nàng muốn cải tà quy chánh. Nhưng mà nàng nghĩ có phải cách này có thể đem lại sắc đẹp tuyệt vời như của Oanh được hay không. Khi Jane vừa dứt một cọng rong biển vô miệng. Lưỡi nàng nóng bỏng như muốn lột da. Hai ba ngày không ăn uống gì được nữa. Jane đã thét lên, nhảy về hang động ngay. Từ đó trở đi, nàng không còn muốn gặp lại bà cô ngày nào đưa nàng vào ma giới nữa. Còn Oanh, nhiều khi muốn gặp đứa cháu thân yêu ngày nào. Nhưng Jane đã cố tình tránh né, thành ra Oanh không thể nào gặp lại được Jane.

Trong những tháng ngày trong hang động. Jane chợt khám phá ra một điều. Nếu chỉ hút máu tui lùn không thôi thì công lực có tiến triển, nhưng mà thua xa ăn thịt lùn từng đứa. Thế là mỗi ngày nàng đem một mạng ra làm khẩu phần hàng ngày. Ăn sống nuốt tươi từng đứa một. Chẳng bao lâu, Jane đã giết sạch đám người lùn này. Có lẽ bây giờ giống người này đã tuyệt chủng trên trái đất!

Jane thích thú với thành quả nàng đạt được. Từ nay trở đi, ngoài cô Oanh ra. Nàng là con Ma Cà Rồng duy nhất có thể xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời. Hơn thế nữa, Jane có thể biến thân thành những nhân vật nàng muốn. Giống như hai giọt nước. Từ giọng nói tới điệu bộ không khác một mảy may.

Cái thành quả quyền lực tuyệt lân mà Jane đạt được đã làm nàng hớn hở được vài hôm. Khi Jane giết sạch đám người lùn rồi, nàng bắt đầu thấy cô độc, lẻ loi. Jane lại đi vào vực bệ, chán nản, hận thù.

23. Chương 23: Chương 23

Tối nay trời thực oi bức. Con trăng mười sáu tròn quay trên bầu trời sáng long lanh màu bạc. Jane hóa thân thành một chàng trai thực bảnh bao, lưng thừng thả bộ xuống núi. Nàng vừa tính làm bộ xin quá giang xe xuống thành phố để kiếm con mồi thì chợt nghe thấy một làn hơi thở nóng hừng hực từ xa ủa tới thực mau, chẳng bao lâu, nàng lại đọc được trong đầu của một con Ma Cà Rồng đang bay lại phía nàng. Jane bẻ nguồn tư tưởng của nàng lại, để không cho con ma kia đọc được ý nghĩ của mình. Chỉ trong chớp mắt, một thiếu nữ tuyệt đẹp xuất hiện trước mặt nàng vài chục thước. Jane nhận ra ngay đó là Hồng. Thật là oan gia gặp lại nhau. Nhưng Hồng nào có biết người đứng trước mặt mình là Jane đâu. Nàng làm bộ đi cà nhắc như một mối lăm, từ từ tới chỗ Jane đứng. Giọng Hồng hớn hở gọi:

- Anh ơi... anh có phải là người Việt không?

Jane mỉm cười nói:

- Dạ... không ngờ nơi rừng núi này lại gặp một đồng hương tuyệt đẹp như cô chứ. Cô đi đâu mà lang thang ở đây?

Hồng đi tới gần Jane, hai tay vịn lấy vai nàng. Ngực Hồng cố tình ép sát vô mình Jane, nói:

- Em đi với một thằng bồ. Cái thằng mất dạy, đưa em tới đây tính làm hôn nên em nhảy xuống xe đi bộ về. Jane làm bộ la lên.

- Trời ơi, nhè khu này mà em nhảy xuống đây lúc trời tối như thế này, nhỡ gặp mấy thằng bụi đời, nó đè em ra thì sao?

Hồng làm bộ sợ sệt nói:

- Lúc đó em đâu có nghĩ được như anh đâu. Nhà em ở trên núi này chứ có đâu xa. Chẳng nói dẫu gì anh, thằng bồ em người Mỹ, mọi ngày nó cũng hiền lắm. Hôm nay không biết mắc cái chứng gì, nó rủ một thằng bạn đi nhậu, đưa em đi cùng. Rồi về tới đây, nó để thằng bạn nó đè em ra chơi cho nó coi. Anh thấy có mọi rợ không?

- Bộ nó đè em ra ngay trong xe à?

- Dạ, em ngồi phía sau. Thằng bồ em lái xe, còn thằng bạn nó ngồi bên cạnh. Tới con đường lên núi kia, nó lái vô đó đậu lại cho thằng bạn nó xuống ghế sau chỗ em ngồi đè em ra mà làm hôn.

- Bồ bịch gì kỳ cục vậy?

- Mỹ mà anh, tụi nó đổi vợ, đổi chồng là thường chứ có gì lạ đâu.

- Như vậy mà em cũng chịu bồ với nó à?

- Chắc anh mới ở Việt nam qua phải không?

- Dạ... tôi cũng mới tới đây được hơn một năm thôi.

- Anh đi diện HO hả?

- Dạ, tôi theo ông già qua đây diện HO. Mà sao cô biết hay quá vậy?

- Nghe anh nói chuyện, em cũng đoán chừng vậy thôi. Bị ở Mỹ có nhiều chuyện lạ mà các anh mới qua chưa biết đâu. Thí dụ như cái vụ đổi bồ một đêm là chuyện thường thôi mà.

Jane làm bộ ngờ nghệch hỏi:

- Làm như vậy kỳ chết. Rồi làm sao hôm sau nhìn mặt nhau nữa chứ?

Hồng cười thực đả thối nói:

- Có gì đâu, chuyện ngoài da thôi mà. Ngày mai có đứa nào còn nhớ chuyện tối qua nữa đâu mà lo. Có mất mát gì đâu mà sợ.

- Thế tại sao lúc này thằng bạn bỏ em nó đè em ra mà em lại không chịu?

- Ở Mỹ mình làm cái gì cũng do sự ưng chịu của chính bản thân mình mới được. Dù cho bất chấp dư luận bên ngoài. Còn như lúc này em có chịu cho nó đè em ra đâu mà nó làm ẩu như thế cơ chứ.

- À thì ra thế.

- Còn anh tại sao lại lang thang ở đây giờ này. Chắc đi tới đây xe hư phải không? Hay là anh đi với em lên núi, sáng mai em chở về nhé.

Jane cười thầm trong bụng, nàng biết ngay Hồng muốn làm thịt mình. Jane vờ làm bộ chạm nhẹ cánh tay vô ngực Hồng rồi mỉm cười nói:

- Tối nhà em có sao không?

Hồng mỉm cười thực tươi. Nàng đã hiểu ý cánh tay vờ như vô tình của anh chàng này vừa chạm vô ngực mình. Nàng ép sát ngay bộ ngực no tròn đó vô tay anh ta, không rời ra nữa.

- Nhà em hôm nay đâu có ai. Cả nhà đi xuống miền Nam chơi tới tuần sau mới về, anh đừng có lo.

- Còn thằng bỏ em thì sao?

- Ai cho nó vô nhà nữa mà sao mđi trắng cơ chứ. Lúc em nhảy xuống xe đã đứt khoát với y rồi. Em không gọi cảnh sát bắt tội nó là một đặc ân lớn cho chúng nó rồi. Có cho thêm tiền, hôm nay nó cũng không dám vác mặt tới gặp em đâu.

Jane làm bộ hờn hờ nói:

- Như vậy thì may quá. Nếu không gặp em ở đây, tối nay anh dám ngủ ngoài đường lẩn.

Hồng ôm ngang hông Jane nói:

- Chúng mình đi nghe anh.

Jane bá vai Hồng, gật đầu tình tứ.

- Đúng là hai đứa mình có duyên nợ với nhau rồi. Nếu không làm sao xe anh lại nhè đúng lúc em có mặt ở đây mà hư cơ chứ.

Hồng cười hi hi, dựa hẳn đầu vô ngực Jane. Đi lên núi một quãng, khuất hẳn đường xa lộ. Hai bên là những lùm cây thật rậm rạp, kéo dài ra trên sườn núi âm u. Tới một chỗ những lùm cây hai bên đường chụm đầu vô nhau, che khuất ánh trăng vốn đã không được sáng bao nhiêu. Con đường trở nên tối om om. Hồng dừng lại. Nàng thấy bàn tay Jane quàng qua vai đã từ từ tuột xuống để trên ngực mình: Nàng nhướn người lên, hôn vô miệng Jane thực bạo. Jane ngậm cứng lấy môi Hồng ngay.

Từ ngày cơ thể thay đổi. Jane đã biết ngay mình có cảm hứng với người cùng phái hơn là con trai. Chẳng vậy mà mỗi lần Jane ăn thịt một con nhỏ người lùn nào, nàng cũng vầy vò cả đêm mới giết nó. Không như những người lùn nam giới; nàng cắn cổ và nhai sống chúng nó ngay. Jane thích nhất hôn lên những vùng nhạy cảm của đám lùn con gái đó. Những bộ ngực lớn nhất của tội nó cũng chỉ bằng nắm tay, dù cho ngực y đang căng bầu sữa cho con bú.

Bây giờ tay nàng đang để trên ngực Hồng. Bộ ngực cô nàng căng tròn, lớn như trái dừa xiêm, nung núc những thịt. Khi Hồng rướn người lên hôn Jane, tay Jane đã luồn qua vạt áo bóp mạnh trên ngực Hồng rồi. Chính Jane cũng không ngờ Hồng dám dâng tới như vậy. Từ hồi nào tới giờ. Đây là lần đầu tiên, Jane biến thành đàn ông để đánh lừa Hồng. Ai ngờ những cảm giác mà Jane cảm nhận lại thích thú tới như thế.

Chỉ vài phút sau, Hồng đã kéo Jane vô lè đường. Đi sâu vào phía trong rừng cây. Tới một nơi bằng phẳng, không có bụi rậm. Bên dưới chỉ là một lớp cỏ dại. Hồng kéo phẳng quần áo Jane ra. Đè nàng xuống đất.

Trên trời vầng trăng như sáng hẳn lên. Sự thực thì cả Hồng và Jane đều không cần ánh sáng mà vẫn nhìn thấy nhau như ban ngày. Chỉ có điều cả hai cùng không dám nói ra điều đó.

Những hành động cuồng loạn của Hồng làm Jane muốn điên lên vì sung sướng. Lúc đầu, Jane chỉ định đóng kịch một hồi là cần cổ Hồng ngay. Nhưng bây giờ nàng đã đổi ý thực mau. Thân thể và hành động này đã đem lại cho Jane những thích thú bất ngờ. Nàng rít lên dưới ánh trăng như một loài dã thú. Jane không ngờ Hồng ngồi trên người nàng nhún nhảy ghê hồn như vậy. Bộ ngực Hồng đang đưa lên xuống, hai chân nàng bẹt ra, cặp chặt lấy hông Jane làm nàng tê dại. Cho tới một lúc, hình như Hồng không còn chịu nổi nữa, nàng thét lên, và phủ phục trên mình Jane rên rỉ:

- Anh... anh... ơi...

Lúc này Jane đã tưởng thế nào Hồng cũng cắn vào cổ mình hút máu. Ai ngờ Hồng vẫn chỉ nằm thở hổn hển trên mình nàng. Chân tay Hồng buông xuôi, rời rã. Jane vẫn nằm yên. Hai tay nàng ôm lấy thân hình mềm mại, mát mẻ đó chờ đợi. Vài phút sau, Hồng nhồm đậy, nhìn sâu vô mắt Jane thì thào:

- Anh thật là tuyệt diệu đó có biết không. Làm sao anh có thể chịu đựng cả giờ như vậy mà vẫn tỉnh táo như thường được hở anh?

Jane mỉm cười, vuốt mớ tóc dài óng mượt của Hồng, đang bay lòa xòa theo gió.

- Anh chỉ nằm yên chứ có làm gì đâu mà mệt.

Hồng hôn nhẹ vô môi Jane thì thào:

- Thương anh quá đi.

Bỗng Jane đọc được ý nghĩ của Hồng làm nàng suýt bật cười. nll ra cô nàng định lợi dụng Jane đi vô hang động của tụi lùn, nhổ hết cỏ mặt trời, để cho cô ta vô tấn công Jane và Oanh. Con nhỏ không bắt được những ý nghĩ của Oanh và Jane ở đây nên lại tưởng hai người không có trong hang động mới định nhờ Jane vô đó làm như vậy.

Có lẽ Hồng nằm mơ cũng không ngờ được, chàng trai mà nàng cố sức thỏa mãn để sai khiến lại là Jane. Bởi vậy, Hồng bắt đầu thủ thỉ nói như mật ngọt vào tai Jane.

- Anh à, em định nhờ anh vô một cái hang gần đây. Nhổ hết những lớp cỏ dại mọc bên trong. Để em vô đó ngủ với anh đêm nay nữa có chịu không?

Jane làm bộ hỏi:

- Ủa, thế em không về nhà à?

Hồng mỉm cười nói:

- Về nhà cũng được, nhưng tự nhiên em nghĩ, chúng mình ngủ với nhau trong một cái hang đá mới thích thú chứ. Ngủ hoài trong phòng chán thấy mồ đi.

Jane cười hi hí nói:

- Như vậy hay quá. Em dẫn anh tới đó đi. Hai đứa mình cùng vô đó nhổ đám cỏ đó đi cho nhanh nhé.

Hồng nghe Jane nói, lắc đầu nguây nguậy.

Không được đâu anh à.

- Tại sao vậy?

- Tại vì em bị dị ứng với thứ cỏ đó. Chỉ ngửi thấy mùi chúng là muốn nôn nữa rồi.

Jane cười hi hi nói:

Nếu vậy em đưa anh tới đó đi.

Hồng tưởng đã lợi dụng được Jane, nàng mừng rỡ kéo Jane đi thực nhanh tới hang động tụi lùn. Tới nơi, Hồng đứng nép vào một bên cửa hang nói:

- Anh vô đi, cứ nhỏ hết đám cỏ đó là em vô được.

Jane đi vô một lúc rồi trở ra nói:

- Ở trong đó làm gì có cây cỏ gì đâu. Tôi hù à.

Hồng chột bặt cười.

- Em quên mất, không nói với anh. Phải đốt đuốc lên mới nhìn thấy đường chứ.

Jane tỉnh nghịch nói:

- Em đốt đuốc lên cho anh đi.

Hồng dấy nẩy lên nói:

- Anh đốt đi mà, em mệt muốn chết, anh còn hành em nữa hay sao?

Jane biết làm gì Hồng dám đốt lửa lên cơ chứ. Nàng chỉ làm bộ phá chơi Hồng như thế thôi. Không muốn mất thì giờ nhiều hơn nữa, Jane đốt một bó đuốc, từ từ đi vô trong hang. Nàng vợ một mớ cỏ mặt trời đem ra ngoài, đi tới chỗ Hồng đứng, cười ha hả, nói:

- Anh tưởng có nhiều, chứ ai ngờ cả cái hang rộng mênh mông chỉ có vài bụi mà em sợ cái gì không biết nữa. Hồng lui lại phía sau, dù chỉ có mấy bụi cỏ nhỏ nhỏ

trong tay Jane cũng đủ làm nàng hoa mắt, nhưng Hồng cố sức chịu đựng, hỏi:

- Có thực không anh? Chỉ có bấy nhiêu thôi à. Trong đó còn có gì nữa không?

Jane nói đùa, cố tình chọc Hồng:

- Chứ em tưởng trong đó có người ta nữa hay sao?

Hồng cười khúc khích, hôn lên môi Jane rồi vòng tay ôm lấy nàng đi vô hang. Vừa vô tới trong, Hồng thét lên vì nàng vừa nhìn thấy cỏ mặt trời mọc tràn lan, chói lòa. Hồng vừa định chạy ra thì vòng tay Jane đã cứng như hai thanh sắt nguội, ôm chặt lấy nàng bay vô trong rồi.

Hồng xỉu đi ngay khi còn lơ lửng trên không trung. Mặc dù Jane đã ôm trọn lấy nàng và bay vào phía trong thật nhanh. Nhưng sức mạnh của loài cỏ hoang này ghê gớm không thể nào nàng chịu nổi. Sở dĩ có tình trạng này vì trong người Hồng có hai trái tim. Trái tim của nàng không nói làm gì. Nhưng trái tim của lão Thiên mà Hồng nuốt chửng năm nào, quyền phép vô biên, nên càng kỵ loài cỏ

hoang này hơn nữa. Cũng vì vậy mà Hồng vừa thấy đám cỏ mặt trời đã tá hỏa, và khi Jane ôm nàng bay vô trong thì nàng xỉu đi liền.

Hơn ai hết, Jane biết điều này phải xảy ra, và khi đưa Hồng vô trong phòng của nàng rồi. Jane lột hết quần áo Hồng ra ngay. Nàng thò tay vô ngực Hồng moi trái tim của lão Thiên ra nuốt chửng liền. Ngay khi ấy, thân thể Jane thay đổi bất ngờ. Khuôn mặt thật của nàng trở nên nhăn nhúm như một lão già trăm tuổi, lưng nàng cong xuống. Nhưng chân tay tự nhiên to phồng lên. Chòm râu dài cả thước trắng xóa. Jane hoảng kinh định móc trái tim của lão Thiên ra khỏi lồng ngực mình.

Bỗng nàng lão đảo vì một chuyện lạ trong cơ thể đang xảy ra. Tâm thần Jane như sương mù. Từ đó phát ra những hào quang rực rỡ. Nàng sung sướng phát điên lên. Hất tay một cái. Cát bụi bay mịt mờ. Cửa động vỡ toang. Cả cái hang động giờ đây chỉ còn như cái hốc đá lồ lộ. Cây cối hiện ra trước mặt Jane rung rinh. Jane cười lên ha hả. Tiếng cười của nàng vang động bốn phương. Rừng núi náo loạn vì muôn thú thức giấc túa ra từng bầy trong đêm tối.

Hồng cũng tỉnh dậy vì tiếng cười man dại của Jane. Nàng ngơ ngác một hồi, nhìn Jane như kẻ mất hồn. Jane cũng vừa nhìn thấy Hồng cử động. Nàng ôm Hồng vào lòng như một cô tình nhân bé bỏng. Hồng chột bặt được luồng tư tưởng của Jane nên nàng run 'lên bần bật. Nàng đã hiểu tất cả. Tất cả tình trạng của nàng và Jane. Bây giờ không còn một ai là địch thủ của Jane trong ma giới nữa. Hồng biết chắc như vậy! Cả hai trái tim của lão Thiên và lão Lâm đều nằm trong lồng ngực người con gái này. Còn gì để so sánh được!

Hơn thế nữa, tất cả người lùn trong hang động này, Jane cũng đã ăn thịt hết thì công lực và tài phép của Jane biết đâu mà lường. Hồi trái tim của lão Thiên nằm trong lồng ngực Hồng, nàng đã không đủ công lực để xử dụng. Nhưng bây giờ, trái tim đó nằm trong lồng ngực Jane lại khác hẳn. Jane có đủ điều kiện để khai thác những pháp thuật tiềm ẩn trong đó một cách dễ dàng.

Hồng vẫn nằm trong tay Jane. Nàng nhìn vào cặp mắt xanh lè lân tinh của Jane mà thêm thường nguồn quyền lực vô biên đó. Đáng nhẽ những quyền pháp này phải nằm trong tay nàng chứ sao lại có thể lọt vào tay một con bé chưa nếm đủ mùi đời như Jane thế này được. Nhưng bây giờ sự thế đã ra như thế, cũng đành chấp nhận chứ không biết làm sao hơn.

Những ám ức của Hồng lẽ d nhiên đập ngay vào óc Jane. Nàng mỉm cười đưa tay nâng nhẹ cằm Hồng lên. Nét mặt ngây ngô của một cô gái làng chơi mới từ quê ra tỉnh, vẫn còn phảng phất trên gương mặt Hồng. Thân thể nõn nà này chưa bị thời gian tàn phá. Hơn nữa, lại được bồi đắp bởi ma thuật một thời gian nên càng sắc sảo hơn, Những nét đẹp ma quái vun đầy trên làn da trắng mịn, kéo dài ra những đường cong hấp dẫn tới mê hồn. Jane cúi sát xuống hôn nhẹ lên môi Hồng thì thầm:

- Em có hiểu trời đất bây giờ trong tay ta hay không?

Hồng ngoan ngoãn gật đầu nhẹ. Nàng cố ép thân thể trần truồng vô mình Jane như một con mèo con tìm hơi ấm bên người chủ thân thương của nó. Jane ghì lấy thân thể kiều diễm của Hồng. Nàng lại rà xuống hôn lên cổ Hồng thật êm. Cho tới giờ phút này, chính Jane cũng không biết thực sự tình hình là ai nữa. Thân thể nàng không còn hẳn là đàn ông hay đàn bà. Giờ đây, đầu óc nàng nghĩ sao thì sự vật chung quanh biến đổi như vậy. Con người Jane biến thái không ngừng. Trong thâm tâm Jane lúc nào cũng nổi lên những giông bão của cuộc đời. Trước mắt nàng toàn là sự giả dối, phản bội. Tất cả đều là một màu đen kinh hoàng mà loài người đang xoay tròn trong cơn lốc thăm thẳm đó.

Nàng kéo Hồng trôi lên, vực mặt trên bộ ngực đầy ắp của Hồng, cố úm trong đó cảm giác êm đềm cho thân xác. Hơi thở phấp phồng ấm áp trong vòng tay ân ái của người con gái này làm những sôi sục biến đổi không ngừng trong thân thể Jane nguôi đi được phần nào. Nàng cố quên đi những biến đổi trong nội tâm để trọn hưởng hương thơm từ làn da mướt mướt ái ân cuồng nhiệt này. Hồng đang rên rỉ quặn quai trong khoái lạc ngất ngây như ý muốn của nàng.

Jane kéo mạnh hai chân Hồng giăng ra thật rộng. Nàng xoay nhẹ thân thể Hồng ngược lên, nhìn vào vùng da thịt đỏ ao thăm thẳm, tràn đầy sóng nước nhấp nhô co thắt. Nàng lại trườn mình lên và rạp xuống vùng thung lũng khoái lạc ấy xoay tròn. Thân thể bỗng bành trong tiếng rên ai oán, run rẩy tận cùng không kèm hãm được của Hồng:

- Chết... chết mất thôi... ư... ư... ư...

Khi Hồng đã mệt nhoài, Jane vẫn còn say sưa hừng hực. Nàng chợt nhớ tới Oanh. Cái sắc đẹp tiên nữ đó không phải dành cho nàng đó hay sao. Jane ngược lên nhìn về phía nhà Oanh. Bà cô nàng yêu kiều trong bộ đồ ngủ mỏng manh lồ lộ. Cạnh đó, lão Thiên đang chấp tay ngồi thiền, hai mắt lim dim nhìn xuống đất khổ não. Jane cười lên ha hả, ôm Hồng, lạng mình tới trước mặt lão Thiên. Oanh bất chợt thấy Jane ôm Hồng xuất hiện trước mặt.

Nàng đọc ngay được ý nghĩ của cả hai. Oanh thét lên:

- Jane, con không được giết lão Thiên của cô đâu.

Làm như không nghe thấy lời ngăn cản của Oanh. Jane vẫn cười lên như lụa xé. Nàng từ từ tiến lại gần lão Thiên. Ngay lúc ấy, Oanh nhào tới. Nàng chia cả hai tay vào lồng ngực Jane, định móc những trái tim trong lồng ngực Jane ra.

Biết được ác ý của Oanh. Jane giận dữ vùng hai tay, đập mạnh một cái. Thân thể Oanh vỡ tan ra từng mảnh vụn, thịt xương bay tứ tung. Tiện tay Jane nắm lấy lão Thiên kéo lên. Cắn vô cổ lão. Hồng cũng nhào tới, cắn vô tay Thiên. Bỗng cả Jane và Hồng cùng thét lên vì miệng đắng nghét. Hai người vội vàng phun ngụm máu vừa hút được trong mình lão Thiên ra. Nhưng theo bùm máu mà Jane và Hồng vừa phun ra, tất cả răng trong miệng họ đều rụng hết và văng ra ngoài. Jane biết ngay đó không phải là máu người, mà chỉ là loại nước của loài rong biển gôm ghiếc.

Jane chụp lấy Hồng, vươn hai tay thành đôi cánh dơi đại bàng, bay nhanh về phương trời vô định...

Trong khi ấy, Lão Thiên không ngờ sự việc xảy ra một cách bất thường như vậy. Lão nhìn những mảnh thịt vụn của Oanh vương vãi khắp nhà, biến căn phòng thành một màu xanh rêu biển. Những chiếc răng dài và nhọn của Jane và Hồng rơi rải rác khắp đó đây trên sàn nhà cũng nhuộm một màu xanh ấy. Màu xanh rêu biển cả chục năm lão nằm trong chiếc quan tài dưới đáy biển với thân thể không có trái tim. Bình yên và tầm thường như một cọng rong biển. Bây giờ lão đã hiểu rồi...

Lão bật cười lên ha hả. Thì ra cả chục ngàn năm ma đạo và trái tim bỏ tất. Cũng chẳng bằng một loài rong biển tầm thường ngay bên cạnh chàng hàng ngày. Cái tâm Phật là đây chứ còn phải tìm ở nơi nào nữa.

Chàng nhìn lên bóng trăng mười sáu to tròn, đang bị che đi một phần như hình ảnh một cánh dơi mà tội nghiệp cho những kẻ chẳng biết đường về bến bờ ngay trước mắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-ma>